ANNABEL MONAGHAN

CÂND VIAȚA BATE FILMUL

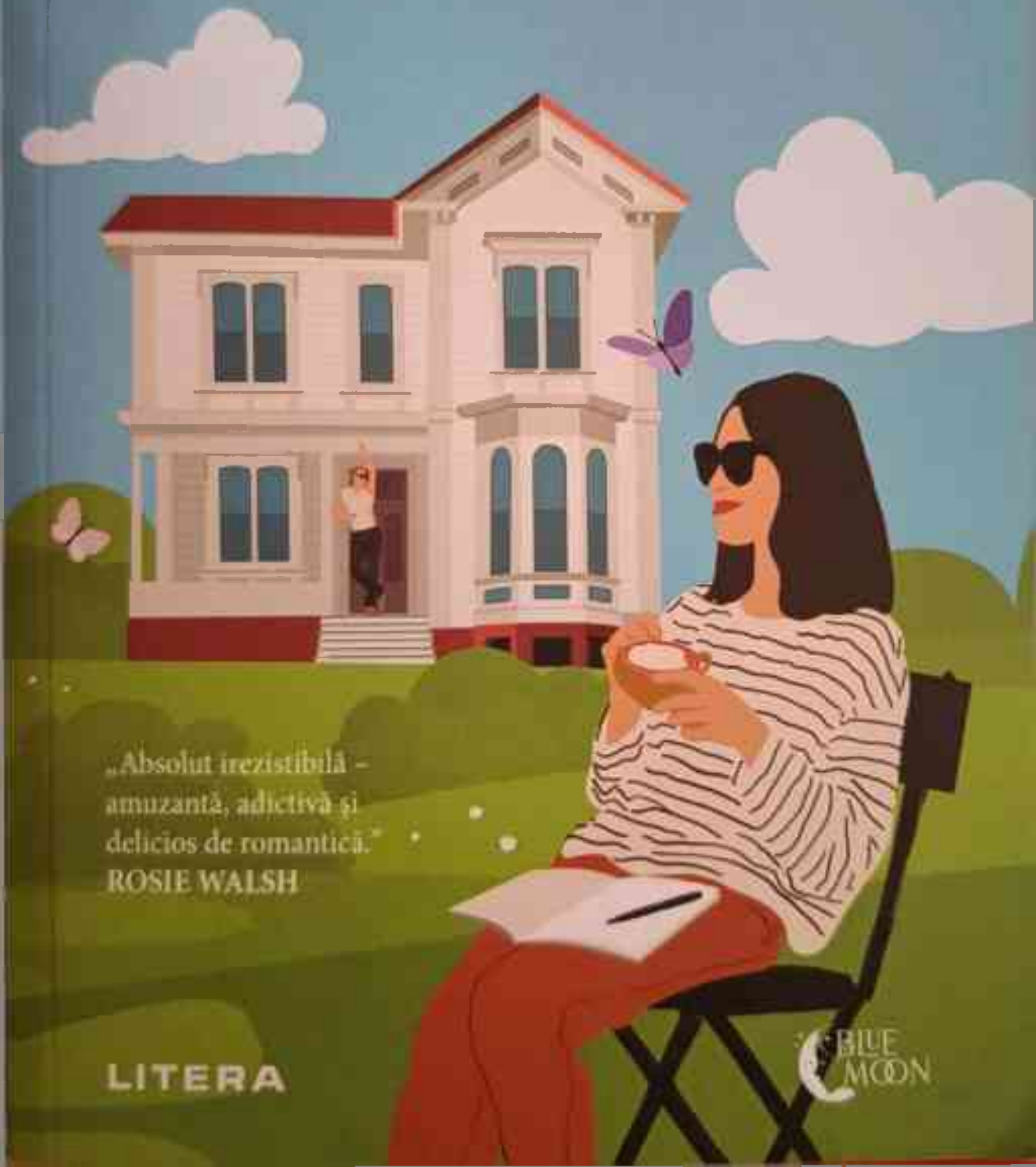

„Absolut irezistibilă – amuzantă, adictivă și delicios de romantică."
ROSIE WALSH

LITERA

BLUE MOON

Annabel Monaghan

ANNABEL MONAGHAN este autoarea a două romane pentru adolescenți, precum și a volumului *Does This Volvo Make My Butt Look Big?*, o selecție de schițe umoristice publicate în *Huffington Post*, *The Week* și *The Rye Record*. *Când viața bate filmul* (*Nora Goes Off Script*) este debutul său în literatura pentru adulți. Annabel Monaghan locuiește în Rye, New York, împreună cu familia.

BLUE
MOON

ANNABEL MONAGHAN

CÂND VIAȚA BATE FILMUL

Traducere din limba engleză și note
LAURA RUNCANU

LITERA
București

Nora Goes Off Script
Annabel Monaghan
Copyright © 2022 Annabel Monaghan
Toate drepturile rezervate,
inclusiv acela de reproducere în întregime sau parțial în orice formă
Ediție publicată prin înțelegere cu G.P. Putnam's Sons,
un imprint al Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.

Când viața bate filmul
Annabel Monaghan

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONAGHAN, ANNABEL
Când viața bate filmul / Annabel Monaghan; trad. din lb. engleză
și note: Laura Runcanu. – București: Litera, 2023
ISBN 978-630-319-409-7

1. Runcanu, Laura (trad.; note)

821.111

Lui Tom

CAPITOLUL 1

Azi Hollywoodul vine la mine.

N-o să rămân fără casă.

Gândurile astea două apar la suprafață în același moment în care soarele începe să-mi învioreze camera. Am fost plătită pentru scenariul meu, iar banii pe care îi voi primi în plus, pentru că îi las să filmeze aici, vor ateriza în contul meu la amiază. La revedere, impozite neplătite! La revedere, datorii pe cardurile de credit! Și când mă gândesc că toate astea au fost posibile fiindcă Ben și-a luat picioarele la spinare! Nu știu dacă e posibil ca ziua asta să devină mai bună de atât. Sar din pat, îmi iau puloverul cel mai gros și mă duc jos. Îmi torn cafeaua și ies pe verandă ca să văd soarele răsărind.

Mă gândesc mereu că oricine cumpără casa asta de la mine o s-o pună la pământ. Are mai bine de o sută de ani; totul e praf. La un moment dat, în ianuarie, vântul suflă direct în bucătărie și suntem nevoiți să prindem cu bandă adezivă o pătură în cadrul ușii. Podelele se înclină; nu avem

decât două băi și amândouă sunt la etaj. Fiecare dormitor are câte un dulap în care încap șase ținute, de preferat pentru oameni foarte scunzi. Ben avea o listă întreagă de nemulțumiri în legătură cu casa, pe care îi făcea plăcere să o parcurgă în fiecare zi, iar eu nu reușeam să scap de senzația că se plângea de fapt de mine.

Casa asta e un dezastru, absolut. Dar m-am îndrăgostit de ea când m-am uitat prima dată în jos pe drumul lung și șerpuit. Magnoliile care îl mărginesc pe fiecare parte se întâlnesc deasupra, astfel încât acum, în aprilie, treci cu mașina printr-un tunel de flori roz. Când ajungi la drumul principal, ai senzația că ai fost transportat dintr-o lume în alta, ca o mireasă care iese din biserică. E un răsfăț să te duci după lapte, dar și să vii înapoi.

Casa a fost construită de un medic britanic pe care îl chema George Faircloth, care locuia în Manhattan, și care venea în nordul statului, la Laurel Ridge, în fiecare vară, ceea ce explică lipsa totală de izolație pentru iarnă. A fost construită pentru a te bucura de ea la douăzeci și cinci de grade, și mai ales de afară. Mi-l imaginez amenajând această proprietate ca un compozitor, aranjând magnoliile și sub ele, forsiția, pentru a anunța venirea primăverii. După o iarnă lungă și gri, florile astea roz și galbene strigă: „Se întâmplă ceva!" Până în mai înverzesc, la fel ca restul curții, intrând în repaus înainte ca bujorii și hortensiile să se reverse.

Am știut că aș face orice ca să trăiesc aici în clipa în care am văzut în fundal casa de ceai. E o construcție alcătuită dintr-o singură încăpere, pe care doctorul a comandat-o

pentru a onora ritualul unui ceai formal. Dacă clădirea principală e din scânduri șubrede și albe, cu obloane negre, care se cojesc, casa de ceai e făcută din piatră gri și are acoperiș de ardezie. Are un mic șemineu care funcționează și pereți placați cu lemn de stejar. Arată de parcă doctorul Faircloth s-ar fi întins peste Atlantic și-ar fi cules-o direct din Anglia, de la țară. Îmi amintesc distinct că l-am auzit pe Ben zicându-i „șopron" atunci când am intrat înăuntru, și nu l-am băgat în seamă, exact așa cum faci când îți dai silința să rămâi căsătorit.

În prima dimineață în care ne-am trezit aici, m-am ridicat din pat la prima geană de lumină, pentru că încă nu aveam draperii. Mi-am dus cafeaua pe verandă și răsăritul acela a fost surpriza vieții mele. Nu mai văzusem niciodată cum arată casa la ora șase dimineața. Nici măcar n-aveam idee că era orientată spre est. A fost ca un dar care a venit odată cu achiziția casei, ca o recompensă pentru că iubeam locul ăsta prăpădit.

Stau și acum pe verandă, sorbind spectacolul, înainte ca echipa de filmări să-și facă apariția. Panglici roz, apoi oranj, se strecoară în spatele stejarului cu brațele întinse larg, de la capătul peluzei mele. Soarele răsare în spatele lui în fiecare zi altfel. Uneori, e o bucată mare de șerbet, care rulează ca un generic de film și umple cerul. Alteori, lumina se cerne cenușie printre frunze. Stejarul n-o să aibă frunze încă vreo câteva săptămâni, are doar mâțișori mititei, galbeni și albi, care se polenizează unii pe alții și care promit o pajiște plină de ghindă. Peluza mea arată cel mai bine în aprilie, cu precădere de dimineață, când e plină de rouă și

reflectă lumina. Habar n-am care e explicaţia ştiinţifică, dar cunosc ritmul acestei proprietăţi aşa cum îmi ştiu trupul. Soarele va răsări aici în fiecare zi.

Până să-i trezesc pe copii, să le dau de mâncare şi să-i trimit la şcoală, mi-am schimbat hainele de şase ori. Stau în picioare în faţa oglinzii în aceiaşi blugi şi acelaşi tricou în care m-am îmbrăcat prima dată şi îmi dau seama că problema mea e părul. Nu e chiar atât de zburlit pe cât o să fie în august, cu toate astea e destul de ţepos. La Hollywood, oamenii au părul îmblânzit, şi chiar dacă arată sălbatic e pentru că a fost ciufulit în mod profesional. Îmi înmoi părul în chiuveta de la baie, după care mă apuc să mi-l usuc şuviţă cu şuviţă, lucru pe care nu cred că l-am mai făcut din ziua nunţii, în baia copilăriei mele, cu toate domnişoarele de onoare îngrămădite în spatele meu.

Când termin de întins părul e încă ora nouă dimineaţa. Echipa ar trebui să fie aici la zece, şi ştiu că, dacă o să mai petrec o secundă în faţa oglinzii, o să reuşesc să intru în panică din pricina prea multor gânduri. Hotărăsc că arăt absolut normal pentru o femeie de treizeci şi nouă de ani, mamă a doi copii. La urma urmei, nu dau probe pentru film; doar eu l-am scris. Mă hotărăsc să mă duc în oraş şi să mă ocup de nişte treburi care mai puteau aştepta. Poate că o să ajung acasă după sosirea lor, ca să-mi fac apariţia cu o atitudine de „Ah, hei, am uitat cât e ceasul". O să dau peste versiunea hollywoodiană a dramatizării vieţii mele, aflată în plină desfăşurare, de parc-ar fi vreun soi de petrecere-surpriză macabră.

Pierd cât pot de mult timp lăsând o pereche de ghete la reparat și căutând prin raftul de reduceri de la librărie. Mă opresc la feronerie să povestesc cu domnul Mapleton despre operația lui la șold și să iau teancul de cuvinte încrucișate pe care mi le pune deoparte din ziarul lui în fiecare săptămână. Până la ora zece nu mai găsesc nimic de făcut, așa încât știu că e timpul să mă duc acasă și să văd cum arată exact o echipă care filmează și cum va avea de suferit gazonul meu.

Am apreciat greșit, iar ei întârzie, așa încât sunt din nou pe veranda din fața casei observându-le sosirea. Îmi încleștez palmele pe balustradă în vreme ce camioanele năvălesc pe drumul meu de pământ, doborând inflorescențele cele mai joase ale magnoliilor și întunecând cerul de păsări speriate. Pentru o secundă, toată curtea arată ca într-un film de Hitchcock.

N-aș fi crezut că asta se poate întâmpla. Sunt la fel de surprinsă ca oricine altcineva că se face un film adevărat după *Casa de ceai*. Ultimul scenariu pe care l-am scris se numea *Sărutări de Crăciun*, un film de televiziune de optzeci de minute, cu pauze bine alese pe parcursul acțiunii, ca să facă loc pentru patruzeci de minute de reclame. Scenariul de dinainte s-a numit *Inimi de acasă*, care spune în linii mari aceeași poveste, însă are loc toamna. Superputerea mea e să așez metodic un bărbat și o femeie în același orășel ferchezuit, locuit de oameni neobișnuit de fericiți, cu probleme enervant de mici. La început se contrează, după care se îndrăgostesc. Totul e numai zâmbete

până când unul dintre ei pleacă, dar se întoarce imediat după reclame. De fiecare dată.

Casa de ceai se îndepărtează de formulă și este, categoric, cel mai bun lucru pe care l-am scris până acum. Prima chestie pe care mi-a zis-o Jackie, agenta mea, când a terminat de citit a fost: „Ești bine?" Am râs pentru că, desigur, părea că devenisem retrasă. Povestea merge în profunzime, cu doze substanțiale de suferință și introspecție, și e clar că tipul nu se întoarce la final. În lunile de după plecarea lui Ben am vândut două scenarii ușurele și amuzante canalului de filme Romance, dar pe urmă chestia asta mai întunecată s-a revărsat cumva din mine. Am încercat să păstrez detaliile vieții mele pentru mine după ce Ben a plecat, dar bănuiesc că anumite povești vor să fie spuse, pur și simplu.

– Adică, e foarte fain, a început ea. Dar parcă e pentru un film mare, nu pentru Romance. Dacă ești de acord, o să-l ofer marilor studiouri.

– Îți pierzi vremea degeaba, i-am zis, smulgând niște mei mărunt în curtea din față. Nimeni nu vrea să se uite la două ore de angoasă și abandon. Îți jur că am încercat să-l ridic puțin spre final, dar, oricât de tare m-am sforțat, n-am avut stomac să-l văd pe tip intrând din nou pe ușă.

– Nora. N-a trecut nici măcar un an.

– Știu. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă întorc la ce știu să fac cel mai bine. Fă ce vrei cu scenariul; cred că am avut doar nevoie să mă descarc. Cum se simte mama ta?

– E bine. Dă-mi două săptămâni pentru chestia asta. Scenariul ăsta e altceva.

Când primul camion se oprește în fața casei, cu nouă dintre cele optsprezece roți ale sale pe iarba mea, îmi dau într-adevăr seama că jocul s-a schimbat. Mă țin de balustrada verandei în vreme ce din încă două camioane încep să apară camere de filmat, lumini, mobilă, oameni.

O femeie cu părul roz, cu un clipboard și un zâmbet pe față, se apropie de mine.

– Hei, trebuie să fii Nora. Să nu te îngrozești. Că pe mine chiar m-ar apuca groaza. Sunt Weezie, asistenta lui Leo.

– Bună. Nu mă îngrozesc. Pot să plantez din nou iarba, zic și mă întind să-i scutur mâna liberă.

O altă femeie, mai apropiată de vârsta mea, vine spre noi într-o salopetă neagră.

– Sunt Meredith Cohen, producătorul executiv.

– Nora Hamilton, proprietara casei, reușesc eu să spun, încă ținându-mă de balustradă. Și scriitoare, adaug, pentru că sunt fâstâcită.

– Ascultă, zice Meredith. Suntem greu de suportat. La naiba, Leo singur e dificil zilele astea. O să facem o grămadă de zgomot și mult deranj, și după aceea o să facem curat și o să scapi de noi în două zile. Cel mult, trei.

– E bine. Mă așteptam. N-am văzut niciodată cum se face un film, e destul de interesant, zic și văd o camionetă roșie care parchează cu totul pe iarbă, trăgând după ea o rulotă Airstream. Ce-i asta?

Weezie se întoarce și râde.

– O, ia uite-l. Desigur, ăsta e Leo. Noi stăm cu toții la Breezeport Hilton; el nu servește Hilton, zice și-și dă ochii peste cap, apoi zâmbește din nou ca și când faptul că tipul

ăsta care îmi strică gazonul ar fi ușor enervant dar în același timp adorabil.

– Leo Vance o să doarmă în chestia aia? În curtea mea?

– N-avem ce face. E excentric. Dar are o baie acolo, iar pentru restul lumii vin toalete mobile. Așa că nu-ți face griji pentru casa ta.

Ușa rulotei Airstream se deschide și de-acolo iese desculț super starul de patruzeci de ani. Blugii îi atârnă prea jos și tricoul gri e găurit în două locuri. Părul are nevoie de o tunsoare și e prea arătos ca să-l joace pe Ben. Însă Naomi Sanchez joacă în rolul meu. Mijește ochii la cer în timp ce se orientează, de parcă ar ieși la lumină după douăzeci și patru de ore. E unsprezece dimineața și suntem la doar nouăzeci de minute de New York.

Leo Vance e cel mai bine plătit actor de la Hollywood. Știu pentru că l-am căutat pe Google în ultimele trei zile. Are locuințe în Manhattan, Bel Air și Cap d'Antibes. Deține o parte dintr-o franciză NBA. Fără copii, fără să fi fost vreodată căsătorit. E Balanță. E originar din New Jersey și are un frate.

Am văzut toate filmele lui Leo, ceea ce nu e neapărat o mare cinste. Am văzut multe filme. E un actor bun și e faimos mai ales pentru căutătura lui fierbinte. Trebuie să recunosc, e ușor exagerată. În primul său film, *Nopți cu sicomori*, i-a adresat actriței din rolul principal, Aileen Bennett, o serie de priviri pasionale care i-au adus numele de cel mai sexy bărbat în viață în anul respectiv. Bănuiesc că a devenit mișcarea lui de referință, căci a exersat-o film după film, chiar și atunci când nu era necesar. Cum ar fi

în *Bătălia pentru frontul de acasă*, când îi spune soției lui proaspăt însărcinate că trebuie să plece la război și o privește pasional. Sau în *Acțiune de clasă*, când i se dă un discurs de început de an la academia militară și împrăștie săgeți înflăcărate peste părinții și bunicii tuturor. Și nu mă faceți să vorbesc despre *Trandafirul african*. Un centru de refugiați unde se produce o izbucnire violentă de malarie nu e un loc în care să arunci priviri fierbinți. Leo Vance pare predispus să emane o putere de atracție absolut nelalocul ei.

Când aruncătorul de flăcări e oprit, Leo dispune de o gamă impresionantă de zâmbete unice pentru fiecare film. Acestea variază de la timide la maniacale, iar eu am admirat întotdeauna felul în care reușește să le păstreze neschimbate pe durata unei întregi pelicule. Sunt curioasă să văd ce zâmbet va inventa pentru *Casa de ceai*. Ce fel de zâmbet își va imagina că are Ben? Nu-mi pot aduce aminte nici măcar când l-am văzut zâmbind pe Ben ultima oară.

Leo Vance se îndreaptă spre veranda mea și îmi adun curajul pentru a face cunoștință. Perfecțiune pe ecran, dezordonat în realitate. Urmează să fie transformat într-un bărbat cu multe probleme, care sfârșește îndepărtându-se de femeia alături de care și-a construit o viață. Bazează-te pe Ben să fie suficient de exasperant încât să mă facă să scriu în sfârșit ceva care să merite. Zâmbesc la ironia ideii că Ben a fost în cele din urmă de ajutor.

Leo trece pe lângă mine de parcă n-aș fi prezentă, după care se oprește și face un pas înapoi.

– Îți lipsește o gropiță, zice el.

– Cealaltă e pe dinăuntru, răspund eu.

Întâlnirea cu regizorul Martin Cox e la fel de intimidantă pe cât am anticipat. Weezie s-a dus înăuntru după Leo, așa că ne găsește pe terasă pe mine și pe Meredith.

– Trebuie să fii Nora.

Nu e înalt, dar e mare, și nu mă pot hotărî dacă e mare fizic sau dacă prezența lui ocupă o grămadă de spațiu.

Dau mâna cu el și încerc să nu zic nimic. Dacă încep să vorbesc o să-i spun cum mi s-a părut scena finală din *Alabastru* și de ce cred că i s-a luat pe nedrept un Oscar. O să-i spun că până și lumina a fost sublimă în *Femeia dedesubt*. Tac mai ales pentru a evita să folosesc cuvântul „sublim".

– Deci putem s-o vedem? întreabă el.

Îi duc pe Meredith și Martin în spatele casei, acolo unde se află casa de ceai, la intrarea în pădure. Nu e nici o potecă, doar pajiștea, ceea ce înseamnă că dacă vizitezi casa de ceai ai aproape întotdeauna pantofii uzi. Am lăsat deschisă ușa mare, de stejar, așa cum mi-e obiceiul, pentru că în felul acesta poți vedea direct prin ferestrele cu ramă de oțel aflate pe peretele din spate chiar până în marginea pădurii. Îmi dă sentimentul unui număr nesfârșit de posibilități.

Pentru mine, casa de ceai e un spațiu sacru. Spațiul în care am reușit să rămân eu însămi scriind. Și, spre deosebire de casa mare, e protejată de intemperii. Mi-i imaginez pe membrii familiei Faircloth apropiindu-se de casa de ceai la fel ca și mine, anticipând un foc în șemineu și o masă încărcată cu ceai și bunătăți. Îmi imaginez îndrăgostiții întâlnindu-se aici, conversând în șoaptă și sărutându-se pentru

prima oară. Ben și-a dorit întotdeauna să o folosească pe post de depozit.

Și s-ar fi putut ajunge la asta, din câte îmi dau seama. A fost doar credința mea că ultimul lucru de care lumea are nevoie e mai mult spațiu de depozitare împotriva credinței lui Ben că avea nevoie de o a treia motocicletă. Printre multele consolări din jurul plecării lui e și faptul că și-a luat majoritatea lucrurilor și că n-a vrut copiii.

Casa de ceai joacă un rol important în disoluția căsniciei noastre, lucru care i-a câștigat statutul de titlu. Pe Ben îl enerva că-mi petreceam timpul acolo; îi displăcea munca pe care o făceam. Era iritat de faptul că în ultimii zece ani eu am fost cea care a plătit cheltuielile noastre. Ceea ce înseamnă că eram doi iritați de lucrul acesta, de fapt. Cu cât deveneam mai capabilă să am grijă de familia noastră, cu atât mă disprețuia mai mult. Cu cât mă disprețuia mai mult, cu atât mă străduiam să îndrept lucrurile. Faptul că eu scriam în casa de ceai reprezenta o oglindă în care el nu voia să se privească. Cel puțin așa merg lucrurile în film. În viața reală, nu știu, poate că a plecat pentru că voia doar mai mult spațiu de depozitare. Ben voia mai mult din aproape orice.

Acum, pe măsură ce ne apropiem, îl aud pe Martin ținându-și răsuflarea.

– E de pe altă lume, zice el. Fotografia nu se ridică la nivelul realității.

Zâmbesc și continui să merg.

– E cu certitudine din alte vremuri. Ăsta e locul în care scriu.

E cald pentru luna aprilie și acoperișul de ardezie strălucește în soare după ploaia de azi-noapte. Două tufe uriașe de hortensie stau de o parte și de alta a ușii. Încep să le apară primele frunze acum, niște lucrușoare pline de speranță, de culoarea frunzelor de țelină, dar în curând vor fi pline de inflorescențe azurii, de mărimea capului meu.

– Dacă ați fi putut aștepta până în iulie, le-ați fi văzut înflorite, zic eu fără să mă adresez cuiva, pentru că Martin a intrat deja înăuntru.

– E absolut perfect, spune el, plimbându-și palmele peste pereții îmbrăcați în lambriuri, apoi scoate din buzunar un walkie-talkie: Sunt la casa de ceai. Aduceți lenjeria pentru patul de zi. Și un mop. Asigurați-vă că Leo și Naomi sunt la machiaj.

Meredith îmi face ușor cu ochiul, presupun că vrea să mă facă să mă simt mai bine după comentariul cu mopul. Ridic din umeri, ce-mi pasă mie?

– Bun, o să vă las să vă faceți treaba. Spuneți-mi dacă aveți nevoie de ceva.

Mă duc înapoi în casă și mă simt ușurată că nu e nimeni acolo. În fața fiecărei ferestre se desfășoară câte o activitate – un camion care livrează mâncare, o femeie care aleargă după Leo Vance cu un spray. Din rulota cea mai mare își face apariția Naomi Sanchez, cumva toată numai picioare, într-o rochie de casă ponosită. Presupun că e îmbrăcată cum și-a imaginat Martin că sunt eu. Pe Naomi Sanchez am văzut-o prima oară în *Răzbunarea escrocului*, când avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Era acolo o scenă în care ea

descoperea că fusese înșelată, filmată atât de aproape încât fața ei întreagă umplea ecranul. Unde-i sunt porii? m-am întrebat. La treizeci și doi de ani, e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Îi trimit mesaj lui Kate:

„Leo Vance a intrat la mine în casă. Naomi Sanchez e superbă".

„Mor!", răspunde Kate.

Mi-e greu să-mi dau seama ce-ar trebui să fac. Adică mă aflu în casa mea, care nu e un spațiu de lucru și scris. În interiorul casei mele e un spațiu în care funcționez ca mamă. Bucătăria e încă vraiște după micul-dejun și îmi dau seama că Leo Vance mi-a văzut stropii de la clătite și a mirosit grăsimea baconului meu. Sunt ușor agitată că a trecut pe-aici în timp ce mă apuc să fac curat. Va trebui să existe un soi de granițe. Nu vreau să vin mâine în bucătărie și să-l găsesc aruncându-i priviri fierbinți mașinii de spălat vase.

O sun pe sora mea și-mi răspunde dădaca, Leonora.

- A ieșit cu prietenele, zice ea.

Penny și soțul ei, Rick, locuiesc în Manhattan și în East Hampton, și sunt frecvent prezentați în revista *Town & Country* purtând îmbrăcămintea potrivită, în compania unor oameni potriviți. Asta e prima oară în viața mea când fac ceva mai interesant decât Penny, așa încât las un mesaj.

- Spune-i, te rog, că am sunat și că Naomi Sanchez și Leo Vance sunt la mine în curte.

Leonora chiăie și eu mă simt satisfăcută.

Odată ce bucătăria e curată, încerc să mă gândesc ce-aș face în mod normal. E miercuri și miercurea mâncăm drob.

Desigur! Scot o jumătate de kilogram de carne de curcan tocată din congelator și o pun pe blat. Chestia asta nu-mi ia pe-atât de mult pe cât aș fi sperat.

Mă uit prin colțul ferestrei în verandă. Filmează scena în care eu îi spun lui Ben că ne-ar putea fi de ajutor dacă ar avea un venit constant. A fost ziua în care m-a pus în aceeași categorie cu toți ceilalți oameni care n-aveau viziunea să creadă în visele lui. Eram un automat, un robot, o sclavă a convențiilor. Sunt aproape sigură că pentru mine a fost ultima picătură. Îmi imaginez cum ies cuvintele mele din gura perfectă a lui Naomi și încep să mă gândesc că poate actorii n-au fost distribuiți bine în rol. Cum o să reușească Leo Vance să manifeste atâta desconsiderație când se uită la o femeie ca aceasta? Pare că doi oameni atât de frumoși ca ei ar fi putut face lucrurile să funcționeze. Nici un bărbat n-o să-i întoarcă spatele lui Naomi Sanchez.

Mă uit la filmări vreme de un ceas când îmi dau seama că e timpul să mă duc să-i iau pe copii. Deschid garajul și găsesc trei tipi care fumează pe aleea mea. Scapă țigările și le sting cu pantofii, se dau deoparte și-mi fac semne să ies, de parcă aș fi în vreun soi de parcare cu valeți. N-am de ales și trebuie să ies pe iarba mea, ca să înconjor camioanele și să ajung pe porțiunea de pământ care mă duce către drumul principal.

Mă simt bine că pot să las deoparte haosul și ies în Laurel Ridge, unde nu se schimbă niciodată nimic. Ben a cumpărat casa în acest oraș pentru că realmente nu a avut de ales. Voia să aibă o viață măreață, la oraș – viața

lui Penny, ca să fiu mai exactă. Dar când aceea s-a dovedit prea scumpă, a vrut o casă mare, într-o suburbie din care se putea face naveta. Și asta s-a dovedit imposibil. Pe măsură ce sarcina cu Arthur avansa, și a devenit clar că nu aveam cum să începem în apartamentul nostru cu un singur dormitor, am intrat într-o cursă contra cronometru. Aveam douăzeci de mii de dolari de pus jos pentru o casă de trei sute de mii și o casă de trei sute de mii se afla mult mai departe de metropolă decât își imaginase Ben.

Le-a spus prietenilor că am cumpărat o casă demolabilă, la naiba-n praznic, pe post de investiție. E un oraș aflat pe val, le-a spus el, fapt care mi s-a părut întotdeauna amuzant pentru că mottoul acestui loc ar trebui să fie: „Nu suntem nici pe val, și nici pe-aproape". E un oraș care se chinuie să înregistreze orice fel de progres, fantazând în secret că ar reprezenta modelul după care s-a făcut strada principală în Disneyland. Există un consiliu de revizuire a arhitecturii și o comisie de planificare, al căror unic scop e să-i oprească pe oamenii ca Ben să facă din Laurel Ridge un loc mai puțin demodat.

În Laurel Ridge avem șase sau șapte magazine, care există încă de la începutul timpurilor. Proprietarii acestora se bucură de o loialitate de-a dreptul religioasă din partea clienților regulați. Laurel Ridge e un loc în care vei putea să cumperi întotdeauna un ciocan de la un tip pe care-l cunoști și un bol de înghețată de casă pe care ți-l servește un adolescent. O mână de alte afaceri apar și dispar când din Manhattan vin persoane care ne vând vitamine

de firmă și prăjiturele personalizate pentru cățel. Arareori rezistă un an.

La capătul orașului se află Școala primară din Laurel Ridge. Parchez și-mi găsesc prietenele într-un grup de părinți aflat pe terenul de joacă, de parcă ar fi o zi obișnuită.

– Nu-mi vine să cred, spune tot, zice Jenna stând împreună cu Kate sub coșul de baschet.

– Ce? zic eu străduindu-mă să par relaxată. Am povestit cu Leo și Naomi, chestii de-astea.

– Îl are pe vino-ncoace? Îți aruncă privirea aia? întreabă Kate.

– Da și nu. E absolut cu vino-ncoace și de-abia s-a uitat la mine.

– Chestia cu părul e pe degeaba? zice Jenna referindu-se la faptul că mi l-am întins cu peria.

– Mda, chestia asta a fost ușor exagerată, aprob eu. Dacă ai vedea-o pe Naomi Sanchez în persoană, ai înțelege de ce nu mi-a prea dat importanță.

– Bună, Nora, se apropie Molly Richter de noi. Îți stă bine părul, arată frumos.

Molly e scorpia clasică pe care ai întâlnit-o în liceu și care nu și-a revenit niciodată. Trebuie să ne purtăm frumos cu ea pentru că e șefa asociației de părinți și profesori și pare că are autoritatea de a stabili la întâmplare cine trebuie să facă voluntariat. Ne ferim cât putem de Molly Richter, așa cum oamenii obișnuiau să se ferească de curent.

– Am auzit că te joci de-a Hollywoodul săptămâna asta, îi dă ea bătaie în continuare.

– Da.

Când vorbești cu Molly e important să nu dai nici un fel de informație în plus sau să pui întrebări suplimentare.

– Drăguț. Nu uita că repetițiile pentru *Oliver Twist* încep miercurea viitoare, după școală, și te-ai înscris să-i supraveghezi pe copii în culise.

– Cum aș putea să uit? Arthur nu vorbește decât despre asta.

Și cu asta am dat pe față cărțile. N-ar fi trebuit să-mi întind părul cu peria. Kate icnește de parcă mă scufund în nisipuri mișcătoare și ea n-are nici o frânghie să-mi arunce.

– O, Arthur e interesat de un rol principal? zice Molly fără să-mi dea vreo șansă de a răspunde. Minunat! Pentru că aveam de gând să te numesc președinta producției, iar dacă el va fi implicat, vei fi oricum acolo. Perfect!

Notează ceva în carnețelul ei în stil Columbo în timp ce se întoarce pe călcâie și o ia din loc.

– Ai luat-o-n freză, râde Jenna.

– Îmi pare rău că trebuie să ți-o zic, dar ai cam luat-o, zice Kate. Dacă refuzi, nu că ți-ar fi dat vreo șansă, îi dă lui Arthur vreun rol de copac sau piatră, sau ceva.

Audițiile au avut loc azi, așa încât îmi pun speranța că e prea târziu pentru ca Molly să-și exercite puterea și să-l ostracizeze pe fiul meu în vârstă de zece ani. Arthur e în mijlocul unei alte runde de dezastre sportive de primăvară și piesa asta e un colac de salvare.

– Știu. Și e bine. Dacă Arthur primește rolul, o să aduc ajutoare.

– Nimeni nu vrea să ajute, zice Jenna.

– Atunci o să fac orice e nevoie. Chestia asta e realmente totul pentru Arthur. E primul lucru de care-l văd entuziasmat de când a plecat Ben.

De obicei nu vorbesc despre Ben. Nu pentru că e prea dureros, ci pentru că aproape că nu mă gândesc niciodată la el. Am creat o tăcere stingheritoare și se pare că funcționează în avantajul meu.

– Te ajutăm noi, spun ele.

– Sunteți cele mai tari.

Se aude soneria și din școală se revarsă zeci de copii. Arthur vine în fugă spre noi, își trânteşte rucsacul la picioarele mele și urmăreşte o grămadă de copii până la locul de joacă. Nu sunt sigură ce spune asta în legătură cu audiția de azi. Bernadette, șefa de doar opt ani a familiei, se năpusteşte spre mine și mă îmbrățișează.

– A zis ceva de părul tău?

– N-a zis; ar fi trebuit să-l port pe-al tău.

Îi netezesc buclele castanii. Par scoase direct din *The Little Rascals*[1], și arată ca o coafură de modă veche.

– Hai să mergem, comandă ea. Pleacă peste trei ore.

– O să vină mâine înapoi, răspund eu. Bernadette mă priveşte de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Bine, aprob și-l strig pe Arthur, iar el își târăşte picioarele pe asfalt.

– Serios? E doar trei și-un sfert. Ciudata trebuie să ajungă acasă ca să se holbeze la vedete? întreabă Arthur arătând din deget, fără să reușească să pară amenințător.

– Cum a fost la audiție? întreb.

– Am reușit.

[1] *Micuții șmecheri* – comedie pentru copii turnată în 1994

Arthur îmi aruncă o încercare de zâmbet, ceea ce-mi spune că nu vrea să fac o scenă pe terenul de joacă.

Îi iau rucsacul de jos.

– Hai să plecăm de-aici, înainte să fac ceva penibil.

Bernadette nu se mai poate abține când luăm ultima curbă de pe aleea noastră. Arthur e hotărât să încerce să pară netulburat de prezența celor mai mari vedete de la Hollywood. Ar fi norocoase să-l cunoască, pare că vrea el să credem. Până la urmă are un rol important în *Oliver Twist*.

– Mamă, Bernadette e așa jenantă. Toată lumea mă întreba în pauză și la masă de filmul ăsta. Suntem ca niște ciudați în oraș.

Trecem de rulota Airstream și de două camioane înainte să putem zări garajul. O masă cu foitaje și sendvișuri îmi stă în drum. Las în jos geamul din dreapta și arăt către garaj. Un bărbat tânăr, cu o șapcă roșie de camionagiu, e rapid de acord să-și mute operațiunea pe veranda mea, însă nu înainte de a le da fiecăruia dintre copii câte o gogoașă.

– E super, zice Bernadette.

– E o gogoașă, răspunde Arthur.

Închid ușa garajului înainte de a ieși din mașină, fericită că m-am întors în coconul meu. Afară totul pare contaminat de zgomote și cauciucuri, de oameni, alții decât mine, care iau decizii. Când ajung sus trag perdelele. Urmează teme, cină, „Roata norocului", somn. Contractul lor spune că trebuie să plece la șase.

Pe măsură ce urcăm scările de la bucătărie, Bernadette intră în vrie.

– Ai întâlnit-o pe Naomi? E la fel de frumoasă ca în *Soția marinarului*? Leo a ajuns? E înalt sau nu? Frannie zice că e scund și că stă pe o cutie când...

Se oprește când ajunge la capătul scărilor și-l vede pe Leo stând la masa din bucătăria noastră. Probabil că a rămas oricum fără suflare.

Leo se ridică încet în picioare, desfășurându-se până la cei un metru optzeci și opt de centimetri ai săi. Îi aruncă lui Bernadette o privire încruntată.

– Nu sunt scund, tânără domniță.

Bernadette zâmbește, se înroșește și-și acoperă fața într-o secundă.

– Ha! Uite-o! arată Leo spre ea cu berea din mână, care observ că e din rezerva mea în caz că Kate și Mickey trec pe-aici.

– Ce? întreabă Arthur ușor alarmat.

– Gropița lipsă. Am căutat-o peste tot prin casă. Gropița lipsă a mamei tale e chiar acolo, pe obrazul surorii tale.

Bernadette nu se poate opri din zâmbit și Arthur își dă ochii peste cap.

Îmi dau seama că nu m-am mișcat de când am urcat din garaj. Am început cu o jumătate de gogoașă în mână.

– Da, bravo ție. Acolo o păstrez. Leo se întoarce la berea lui și, după o tăcere care pare inconfortabilă doar pentru mine, zic: Deci eu sunt Nora. Sunt scriitoarea și asta e casa mea.

– Leo.

– Eu sunt Bernadette și el e Arthur.

– Salut.

– Ai voie să vii aici? întreabă Arthur.

– Am filmat partea mea pentru azi, acum trag niște scene doar cu Naomi. E o chestie întunecată filmul ăsta.

– Păi da, eram într-o stare.

– E mai bine acum, sare Bernadette.

– Da. Și trebuie să ne apucăm de lecții, zic eu.

– Mai zăbovesc puțin. E prea cald în rulota mea și în plus făceam cuvintele astea încrucișate.

Arată spre cuvintele încrucișate pe care le păstram pentru seara aceasta. E miercuri și e ziua mea preferată pentru ceva de genul ăsta, nici prea ușor, nici prea greu. Copiii mei știu lucrul ăsta și se uită la mine în tandem, părând că nici unul dintre ei nu știe ce urmează să se întâmple.

– Bine, zic. Gazonul, berea, cuvintele încrucișate. Țin socoteala.

Stau în picioare lângă chiuvetă, cu gogoașa în mână, privindu-i pe toți trei. Leo, descifrând jocul meu de perspicacitate. Copiii mei, scoțându-și mapele din ghiozdane și încercând să se comporte normal. Bernadette are nevoie de markere; Leo îi întinde câteva. Îl privește în timp ce colorează. Arthur are o fișă cu fracții pe care trebuie să le rezolve într-un minut și-și fixează cronometrul pe telefon. Mă uit la trioul acesta incongruent, o scenă scoasă nu știu exact de unde.

– Deci ce faceți acum de obicei? sparge Leo tăcerea.

– A, eu m-apuc de cină.

Recunoscătoare că mi s-a amintit, încep să mă mișc prin bucătărie. Arunc gogoașa, șterg blatul de bucătărie, deschid frigiderul. Carnea de curcan tocată s-a decongelat pe blat,

deci nu mai am nevoie decât de un ou. Pun carnea într-un castron și sparg un ou înăuntru.

– Doamne, dar ce faci acolo? întreabă Leo.

Acolo unde alte persoane primesc căutătura incendiară, eu mă aleg cu privirea strâmbată de dezgust.

– Miercurea avem drob, îi spune Bernadette.

– Nu poate fi adevărat, zice el hipnotizat.

Toc o ceapă și-o adaug. Arunc și niște pesmet. Leo nu-și poate lua ochii de la castronul meu.

– E cu adevărat cea mai dezgustătoare chestie pe care am văzut-o vreodată. Și după ce încep să amestec cu mâinile adaugă: Rectific.

Copiii mei râd.

Weezie vine să-l caute pe la cinci și nu pare surprinsă că-l găsește ameţit de băutură.

– Haide, hai să te ducem la machiaj. Trebuie să filmăm din nou câteva lucruri înainte de lăsarea întunericului.

Leo face o figură pe care n-o pot numi decât agonizantă, acea față pe care copiii mei mi-o arată când le spun că avem pește la cină.

– Nu, te rog. Nu-mi spune că mai sunt și altele.

– Sigur că mai sunt. Mai avem una, poate două zile de lucru aici înainte de a finaliza.

Leo își încleștează degetele pe sticlă.

– Dar e atât de depresiv. Copii, mama voastră e atât de depresivă. Nu mai pot.

– De fapt e chiar amuzantă, zice Arthur. Și restul filmelor ei sunt cam stupide, cu finalurile lor superfericite.

– Are dreptate, accept eu. Stupide și fericite. Unul ca ăsta s-a întâmplat o singură dată.

Leo își studiază sticla goală.

– Nu poate veni înapoi? Cum ar fi să aibă vreo revelație de vreun soi și să se întoarcă?

Arthur își ascunde fața prefăcându-se că-și revede fracțiile. Revelația lui Ben l-ar unge pe suflet pe Arthur.

– N-o să se întoarcă, răspund eu.

CAPITOLUL 2

Mă trezesc a doua zi de dimineaţă, în liniştе totală. Maşinile au plecat; camioanele sunt goale. Probabil că Leo a căzut lat în rulota lui. Îmi torn cafeaua şi ies pe terasă să văd finalul răsăritului de soare. Rulota lui Leo e ca un spin în ochi, la fel şi urmele de noroi pe care le-a lăsat pe gazonul meu, dar nu-mi blochează priveliştea. Soarele îmi oferă un spectacol măreţ, colorând cerul într-un portocaliu care sângerează în spatele ramurilor întinse ale stejarului meu. În dimineţile vântoase arată de parcă crengile cele mai groase dansează hula; astăzi arată de parcă ar oferi o îmbrăţişare. *N-o să dureze mult, Nora. O să fii din nou stăpâna casei.*

Aud ceva mişcându-se în spatele meu, mă întorc şi-l găsesc pe Leo învelit în pilotă, adormit pe balansoarul meu. Părul cam lung îi cade peste un ochi şi e frumos de-ţi taie răsuflarea. O sticlă de tequila pe jumătate goală (stai aşa, aia e tequila mea!) stă aşezată pe jos. Nu e nici un pahar la

vedere. Mă gândesc să mă duc după telefon. Prietenele mele s-ar bucura de o fotografie.

Arată mai tânăr, aproape vulnerabil când e adormit. Are cuvertura trasă peste nas. Cred că i-a fost foarte frig azi-noapte. Îmi vine să-l trezesc ca să-i arăt răsăritul înainte să se termine. Vreau să-i arăt ceva care nu e trist pentru că știu ce o să filmeze azi. E scena despărțirii. Trevor pleacă. Până la urmă, n-a iubit-o niciodată pe Ruth.

Mă simt puțin vinovată că l-am supus poveștii mele triste. Nu e chiar povestea mea, așa cum s-a desfășurat, ci esența ei. Eu și Ben eram îndrăgostiți la un moment dat și ne-am trezit cu doi copii minunați și o viață care funcționa atât timp cât mă aflam în mișcare. Iar el a decis pur și simplu, eh, asta nu e de mine. Cam așa cum renunți să-ți mai pui lapte în cafea. Și apoi te comporți de parcă ai băut-o întotdeauna neagră, ca și când nu-ți mai amintești gustul cremos despre care ziceai că-ți place atât de mult.

Ar trebui, probabil, să-mi pară rău pentru Naomi. Ea e cea părăsită. Mă bucur că nu e nevoită să-și schimonosească fața frumoasă într-un plânset urât. În loc de asta, va trebui să stea absolut nemișcată când el zice: „Îmi pare rău, toată treaba asta a fost o greșeală. Îmi trebuie o viață mai cuprinzătoare." Trag speranța că publicul își va aminti că Ruth i-a dat tot ceea ce avea și că el n-a adus nici o contribuție valoroasă la căsătoria asta. Va derula cele spuse în mintea ei ca să fie sigură că a auzit bine. Nu știu cum procedează actrițele, dar Naomi trebuie să ne facă să vedem momentul în care înțelege că „toată treaba asta" face referire la familia ei.

Pe bune, Ben e un ticălos. Mă hotărăsc să-l las pe Leo în pace, să-l găsească echipa când ajunge aici. Am deja doi copii.

Vor să mă duc pe platoul de filmare. Am un mesaj de la Weezie. Mă simt neașteptat de entuziasmată, fiindcă am stat ascunsă în casă toată dimineața. Am spălat și am schimbat așternuturile fiecăruia, am aspirat praful din toate colțurile posibile, chiar și de pe ventilatorul frigiderului. Am încercat chiar să schițez punctele principale ale unui nou scenariu pentru Romance, însă am aflat că mintea mea de scriitor nu funcționează în casă.

– Nora, vor să te duci pe platou, zic eu către mine cu voce tare pentru că-mi place cum sună.

Arunc o privire în oglinda din dormitor. Sunt în blugi, un tricou bleumarin și șlapi. Părul meu arată încă bine de ieri și e ușor periat. Mă hotărăsc că e bine așa. Știu din experiență că, dacă încep să mă aranjez un pic, să pun pe mine haine mai acătării și să mă machiez, o să ajung la casa de ceai arătând de parcă m-aș duce la bal. Mă descurc mai bine într-o situație de tipul „hai așa cum ești".

Traversez gazonul bucurându-mă de senzația minunată a picioarelor ușor umede. Îmi intră în priză subconștientul și parcă vreau să mă apuc de scris, în același mod în care parcă-mi vine să ciugulesc ceva când mă uit la programele de gătit.

Ușa de la casa de ceai e închisă. O deschid și-l văd pe Leo întins pe pat cu fața în jos, pe Naomi plimbându-se de colo-colo și pe cameraman vorbind încet cu Martin.

– Bună. Fac ușor cu mâna pe când mă strecor înăuntru. Weezie mi-a zis că aveți nevoie de mine.

Naomi se oprește și-mi aruncă o privire urâtă.

– Ești scriitoarea?

– Da. Sunt Nora, răspund eu.

E atât de frumoasă în realitate încât mi se taie respirația. Vreau să-i văd fața fără tot machiajul acela și să mă holbez la pielea lipsită de pori. Radiază de frumusețe chiar dacă e gata, evident, să mă atace.

– De ce? Rupe o pagină din copia ei după scenariu și o aruncă spre mine. De ce nu face nimic? Tipul pleacă. Da, e un ticălos, dar orice femeie normală ar plânge sau ceva. Nu pot să stau așa, pur și simplu.

Leo se ridică și-și trece mâna prin păr, ca și când ar încerca să se concentreze.

– Are dreptate. Asta e o scenă plină de intensitate; ea ar trebui să strige, să zbiere. Măcar să cerșească puțin.

N-a existat nici un strigăt sau zbieret când Ben a stat chiar aici și mi-a zis că pleacă. Nu din cauză că dormeau copiii sau că mi-era teamă să-l înfrunt. Mă minunez acum de șirul de evenimente care m-au adus să stau în biroul meu cu doi dintre cei mai cunoscuți actori din țară, încercând să explic reacția mea emoțională la abandon.

– Pentru că nu ia nimic cu el, zic eu. De fapt, n-a iubit-o niciodată cu adevărat.

– Ce mama dracului?

E bine că Naomi nu e terapeuta mea.

– E problema clasică a auto-corectării. Cineva te părăsește pentru că nu vrea să fie cu tine. N-ai pierdut decât pe cineva cu care n-ai vrut, oricum, să fii.

– Isuse, râde Leo. Nu prea ești romantică, așa-i?

– Nu. Deloc. Crezusem că trebuie să stai într-o căsătorie cu orice preț până în acel moment. Apoi am renunțat, îi spun lui. Iar lui Naomi: Tu nu ești victima aici. Sau oriunde altundeva. Despre asta e vorba în tot filmul ăsta.

Toată lumea rămâne tăcută până când, în cele din urmă, Naomi începe să plângă, Martin mă îmbrățișează și Leo mormăie:

– O, pentru Dumnezeu!

Ca să fie clar, nu m-am apucat să scriu vreun tratat măreț despre victimizare. Pur și simplu am vrut să pun pe hârtie un film romantic de televiziune pentru tariful meu standard de douăzeci și cinci de mii de dolari, ca să-mi pot plăti ratele imobiliare și să nu-mi apară numele în ziarul local. Din nou. Mă irită gândul că oamenii cred că sufăr financiar fără Ben. De parcă... A fost un cadou neașteptat faptul că Ben nu mai e pe cardul meu de credit. Luna trecută, factura de pe card s-a ridicat la șapte sute nouăzeci și cinci de dolari și treizeci și patru de cenți, cheltuieli făcute mai ales pentru mâncare și utilități. Faptul că am controlul absolut asupra acestei sume e partea preferată din noua mea viață. Asta și faptul că mă pot întinde cât vreau eu în propriul pat.

Dar deviez de la subiect.

Povestea începe într-un orășel universitar drăguț, care seamănă foarte tare cu Amherst. Am scris despre simpatica întâlnire exact așa cum s-a întâmplat. Interiorul: sala de curs. Frumosul Jay Levinthal îmi șoptește în ureche și eu

râd. Camera se mută pe Ben, care observă interacțiunea. Cursul s-a încheiat și aștept să vorbesc cu profesorul. Ben se apropie.

– Nu te-am întâlnit până acum, zice el.

Îmi amintesc cu exactitate pentru că structura propoziției e ciudată. Ideea era că noi doi nu ne-am întâlnit niciodată, dar, cu toate acestea, felul în care o spune pune accentul asupra lui. Nu uiți niciodată primul semnal de alarmă.

– Pun pariu că încă nu i-ai cunoscut pe mulți alții, zic eu.

– Nu, cunosc aproape pe toată lumea. Și, de parcă ar vrea să dovedească asta, adaugă: Sunt Ben Hamilton.

Are un fel de a-și rosti numele de parcă ar însemna ceva, ca și când se presupune că trebuie să stârnească un set de imagini și așteptări. De parcă ai spune că te cheamă Oprah Winfrey.

– Nora Larson, îi răspund peste umăr.

E rândul meu să vorbesc cu profesorul.

Ben și-a făcut apariția în bibliotecă unde studiam, la cantină la cină, la barul unde eu și prietenii mei mergeam în fiecare vineri seara. Nu era genul de tip cu care să ies în mod normal. Era atât de încrezător în sine, atât de enervant de extravertit. Energia lui cerea atenție, ca și când oamenii din jur ar fi fost cu toții adepți înflăcărați ai templului lui Ben. E dificil de explicat cum e când cineva ca el își concentrează toată atenția asupra ta. Nu știu dacă se înțelege bine în film, însă vine acest moment în care preiei sistemul de credințe al celorlalți și dintr-odată devii și tu un adept. Nimănui nu-i venea să creadă ce noroc avusesem să fiu

iubita şi mai apoi soţia lui Ben Hamilton. În cele din urmă, nici mie nu-mi venea.

Abia când am făcut lista cu invitaţii pentru nuntă am aflat că Jay Levinthal era inamicul de moarte al lui Ben. Fapt care explica aproape totul.

Leo bea un lichid chihlimbariu dintr-unul din paharele mele pe leagănul de pe terasă când parchez pe alee şi vin cu copiii de la şcoală. Două dintre camioane au plecat, ceea ce-mi lasă loc să parchez în faţa casei. Arthur trece pe lângă el fără să zică bună ziua. Bernadette se trânteşte lângă el şi-i arată gropiţa din obraz.

– Miroşi ca tata.

Îi face un compliment şi-mi confirmă suspiciunea că în pahar e whisky. Al lui Ben, mă gândesc. Aproape că mi-am pierdut minţile când a cheltuit optzeci şi cinci de dolari pe sticla aia idioată. Mi-a părut bine că a uitat s-o ia cu el, dar poate că-mi pare şi mai bine să-l văd pe Leo bând-o fără menajamente direct dintr-un pahar de suc. Ben s-ar enerva atât de tare.

– Ce norocos sunt! zice el toastând cu paharul în aer.

Nu mi se pare neapărat beat, pare mai mult o persoană care-şi petrece toată ziua uşor ameţită de băutură.

– Îmi place locul ăsta, continuă el.

– Şi mie. Soarele răsare aici, îi mărturiseşte Bernadette.

– Chiar aici?

– Da.

– Uau!

– Dacă rămâi, poţi să-l vezi mâine.

– Se întâmplă în fiecare zi?

– Cred că da.

Cei doi se uită peste vârfurile copacilor și am senzația ciudată că sunt a treia roată la bicicletă.

– Deci se termină treaba acolo? întreb.

– Așa cred. Vizionează materialul doar ca să vadă dacă nu trebuie să mai filmăm ceva încă o dată. O să fiu înapoi în lumea civilizată până diseară.

Clopoței de alarmă: ăsta e genul de lucru pe care l-ar spune Ben. Ar denigra modul de viață pe care l-am ales și pe care l-am construit cu sudoare, de parcă ar fi inferior. La intersecția dintre aroganță și ignoranță găsești soiul cel mai rău de persoană. Dintr-odată simt că de-abia aștept să-l văd plecat pe tipul ăsta de pe terasa mea, din spațiul meu, departe de familia mea.

– Ei bine, bucură-te de asta. Haide, Bernie, să ne apucăm de teme.

Până se face cinci am un pui la cuptor și o sticlă de sauvignon blanc în frigider. Conform contractului, trebuie să plece de aici înainte de șase, altfel sunt nevoiți să-mi plătească pentru încă o zi. Nu trebuie decât să-mi iau frumos la revedere și să mă uit cum pleacă. Joaca de-a Hollywoodul a fost amuzantă pentru două zile, dar acum știu că asta mi-e limita. E nevoie să ne întoarcem pe traiectoria noastră, trei oameni care operează asemenea unei mașinării bine unse. Trebuie să mă apuc de scris ceva nou. Arthur trebuie să se apuce de învățat replicile. Bernadette trebuie să uite

de luminițele din priviri. În plus, urmele de cauciucuri de pe gazonul meu mă fac să tresar.

Mă relaxez gândindu-mă cât de simplu e când scriu pentru Romance. O să mă apuc mâine de asta. O să scriu o poveste de dragoste fără pretenții, cu cel mai fericit final posibil, cu câini și copii adorabili, întâlniri întâmplătoare și prăjituri făcute în casă. Și o s-o fac fără să mă coste nimic. Chestia asta pe care am scris-o ultima dată a fost un soi de strigăt tăcut.

La cinci și jumătate ies din casă, ca și când mulțumirile mele că au venit pe aici le-ar putea reaminti tuturor că trebuie să plece. Copiii mei insistă să vină cu mine. Mergem de mână către casa de ceai și vedem doi cameramani cărându-și echipamentul pentru lumini.

– Totul e împachetat, ne zice unul din ei.

Înăuntru, Weezie ia lenjeria de pe pat.

– Hei, oameni buni, ieșim imediat din casa voastră.

Înlocuiește lenjeria cu cearșafurile mele decolorate cu floarea-soarelui, cele care fuseseră inadecvate pentru Hollywood, și uite-așa casa de ceai e din nou a mea. Podeaua de piatră e prea curată și focul trosnește mult prea agresiv, dar atmosfera e pe-aproape.

Ne croim cu toții drum spre ieșire și ne luăm la revedere. Naomi se oprește și mă îmbrățișează.

– Filmul ăsta chiar m-a terminat. Dar înțeleg. Și sper ca și alți oameni să înțeleagă. E important ce ai scris.

Bernadette e pe cale să leșine.

Mă uit în sus la Naomi pentru că dintr-un anume motiv și-a pus tocuri de șapte centimetri pentru călătoria spre oraș.

– Îmi face tare bine să aud asta, mulțumesc.

Își schimbă vocea când se adresează copiilor mei, vorbind mai subțire și mai tare:

– Pa, drăguților!

Ca să se apere, copiii își iau la revedere pe tonul lor cel mai matur.

Martin îmi mulțumește. Vrea să știe dacă se poate întoarce la casa de ceai pentru un eveniment de presă. Îi spun că nu și el râde. Suntem pe picior de egalitate. Weezie trimite pe toată lumea la mașini și Leo iese din rulota lui ca să facă cu mâna. Absolut nepoliticos, mă gândesc. A intrat nepoftit la mine în casă și mi-a băut alcoolul timp de două zile, ai zice că ar putea face douăzeci de pași ca să-și ia rămas-bun.

Eu și cu Arthur îi facem cu mâna chiar atunci când Bernadette aleargă la el să-l îmbrățișeze. Lucrul în sine sau forța cu care o face îl iau pe Leo pe nepregătite și îi răspunde la îmbrățișare. Cei doi schimbă câteva cuvinte, iar el îi atinge gropița din obraji. Urcă înapoi în rulotă.

– Ce-a zis? întreabă Arthur după ce ea și-a croit drum înapoi.

– A vrut să știe dacă soarele o să răsară mâine. I-am zis că așa cred și că acum miroase ca unchiul Rick.

– Ăla e gin, îi spun eu și ne ducem înăuntru ca să ascultăm cum Hollywoodul o ia din loc.

CAPITOLUL 3

– Leo lipseşte.

Telefonul lui Weezie mă întrerupe în mijlocul „Roţii norocului“ şi al paharului meu cu vin.

– Cum adică?

– Adică nu-l găsim. Bruno a tras rulota în faţa clădirii ca Leo să se dea jos, chestie care n-a fost deloc uşor de făcut, mi-a zis el, şi-n rulotă nu era nimeni. N-au oprit să ia benzină sau orice altceva. Sunt doar... ei bine, sunt cam speriată.

– Să ştii că nu-i aici. La asta te gândeai?

– Nu ştiu. A fost cam pierdut în ultimele săptămâni, a băut prea mult şi s-a arătat cumva absent, cu excepţia momentelor în care am filmat. Sunt îngrijorată.

– Înţeleg, dar nu e la mine în casă. N-am atâta spaţiu încât să nu observ că un om în toată firea s-ar putea ascunde. Vrei să verific casa de ceai? E singurul adăpost rămas şi afară plouă.

Suspin şi-mi dau ochii peste cap, îmi pun haina şi cizmele şi ies pe uşa din spate către casa de ceai. Văd prin ploaie

că acolo e întuneric. Ușa e închisă, ceea ce o face să arate ca o fundătură mai degrabă decât ca un început. Pe măsură ce mă apropii tot mai mult și ploaia mă udă tot mai tare, încep să-mi pierd răbdarea cu bărbatul ăsta trist și răsfățat, care are tupeul să dispară, pur și simplu, și să îngrijoreze pe toată lumea.

Dau deoparte ușa, poate puțin cam agresiv, dar nu găsesc pe nimeni acolo. Mă uit pentru câteva secunde la patul gol, locul perfect în care s-ar putea tupila ca să primească și mai multă atenție de care nu are nevoie.

Vinul meu nu mai are gust bun când mă duc înapoi înăuntru. Îi trimit un mesaj lui Weezie și îi spun că nu e aici. Ea ne asigură pe mine și pe ea însăși că dacă i s-ar fi întâmplat ceva ar fi fost deja la știri, ceea ce e bine. Îmi dau seama că avem amândouă sentimente materne și cădem de acord să ne sunăm una pe cealaltă dacă avem noutăți. Mă bucur să fiu prinsă în buclă, deși n-am idee de ce mi-ar păsa. Poate pentru că e personajul principal din filmul pe care l-am scris, dar, desigur, dacă ar avea parte de un sfârșit tragic, asta ar crește vânzările de bilete. Încerc să-i trec în revistă imaginea, ca să văd dacă există ceva care să-mi placă la el. I se pare că i se cuvine totul, e nepoliticos și nu spune niciodată mulțumesc. Mă opresc asupra faptului că apreciez cum vorbește cu Bernadette. Îmi place felul în care observă lucruri. O persoană care observă nu poate fi niciodată centrată cu totul asupra ei înșiși, chiar dacă el e cam pe aproape.

Încui și le spun copiilor să meargă la culcare. Vor să le citesc un capitol din *Jocurile foamei*, care e prea întunecat

și prea vechi pentru ei, dar sunt de acord pentru că vreau să mă simt aprigă. Adorm amândoi de o parte și de alta și mă hotărăsc să-i las să rămână în patul meu. Mă cufund în somn cu Katniss în minte, bucurându-mă că mi-am recucerit domeniul.

Răsăritul mă trezește dacă uit să trag draperiile. Acesta este și motivul principal pentru care nu le trag absolut niciodată. Mă strecor afară din pat ca să nu-i trezesc pe copii și mă îndrept spre bucătărie ca să apăs butonul mașinii de făcut cafea. Soarele se ridică, oamenii aceia au plecat și azi voi scrie. Simt cum bolborosește în mine veselia nestăvilită a lui Bernadette.

Îmi arunc peste cămașa de noapte puloverul pe care-l port dimineața și-mi iau cafeaua cu mine pe terasa din față. E minunat. Cerul e de un roz strălucitor. Ploaia s-a oprit și totul pare proaspăt spălat, exact ca ardeii verzi care au fost pulverizați cu apă în secțiunea de legume și fructe.

– Bună.

Mă întorc pe călcâie la auzul salutului și vărs jumătate de cafea. Leo e așezat pe leagănul de pe verandă, învelit în pilota lui, cu picioarele ghemuite sub el.

– Oamenii sunt îngrijorați din pricina ta.

– Știu. O să sun. Dar vino și stai o secundă înainte să se termine.

Sunt prea încăpățânată ca să mă așez, așa încât mă întorc ca să mă bucur de restul răsăritului, înainte de a-l face praf pe tipul ăsta. Când mă întorc din nou cu fața la el, îmi oferă

un zâmbet moale, un zâmbet mai tânăr, nestăvilit, al cuiva care se simte mulțumit. Și zice:

– Cămașa ta de noapte e transparentă. Ai picioare frumoase.

Mă năpustesc spre leagăn și-mi ascund picioarele sub mine.

– Ești așa o figură, zic și accept jumătate din pilota lui.

Rămânem în tăcere o vreme privind culorile risipindu-se pe cer. Nu vreau să pun întrebări despre care știu că mă vor absorbi în autocompătimirea lui. Și nici nu pare atât de interesat să-mi spună de ce și-a petrecut noaptea pe terasa mea, în ploaie.

După o vreme zic:

– Trebuie să-i spui lui Weezie.

– Bine. Înhață telefonul și scrie câteva cuvinte. Ești mulțumită?

– Eram, acum cinci minute. De fapt, eram extaziată în legătură cu ziua de azi. Dar după aia am dat de un intrus pe terasa mea și mi-e teamă că va trebui să chem poliția, după care o să mă trezesc din nou cu niște mașini pe peluza mea.

– Ce-aveai de gând să faci azi?

– Să scriu.

– Încă o poveste depresivă de dragoste, în care nu există iubire?

– Nu.

Bernadette își aduce un pahar de suc de portocale pe terasă, frecându-se la ochi.

– L-am pierdut?

– Da, zice Leo făcându-i loc pe leagăn.

– Leo! Ce cauți aici? Ai dormit acolo?

– Așa am făcut. Am vrut să fiu sigur că nu mă minți în legătură cu răsăritul. Și n-ai mințit. A fost spectaculos.

Bernadette îi zâmbește cu toată fața în vreme ce el îi întinde un petic de pilotă.

– Mama mea face clătite. Și câteodată, bacon.

Ar putea la fel de bine să atârne pe mine un semn pe care scrie DE VÂNZARE.

– Tii, ce să vezi! E șase patruzeci și cinci. S-a trezit Arthur?

Îi las pe amândoi dându-se în leagăn pe verandă și intru în viteză în casă. Odată ce Arthur a intrat în baie, făcând probabil progrese pentru a se pregăti de școală, mă schimb în pantalonii scurți pentru alergat și pantofi de sport. Azi e încă zi de scris, doar n-o să mă las destabilizată de prezența lui Leo Vance pe veranda mea.

Cobor la parter și-i găsesc pe Leo și Bernadette așezați la masă într-o tăcere confortabilă. Leo aruncă din nou o privire spre picioarele mele și zâmbește de parcă acum am avea o glumă numai a noastră. Fac mai multă cafea, mai ales pentru că am vărsat-o pe-a mea aproape pe toată. Încep să prăjesc bacon și să fac o omletă. Mai am trei pâinici rotunde, ceea ce ar fi fost perfect dacă n-aș fi avut un musafir neinvitat la micul-dejun. Hotărăsc să nu le servesc.

Arthur vine jos gata spălat, dar are încă un aer somnoros.

– Mama a zis că ești aici. De ce?

– A vrut să vadă dacă soarele chiar răsare la noi pe terasă, zice Bernadette. Ceea ce așa și e, adaugă ea zâmbindu-i conspirativ lui Leo.

– Soarele răsare peste tot, nătăfleață.

– Arthur, îi zic eu excesiv de serioasă, de parcă aș pretinde dintr-odată că sunt doamna Cleaver[1]. Pun farfuriile cu micul-dejun aburind în fața celor trei și mă aud zicând: Mai vrei?

Copiii îmi aruncă o privire. „Mai vreau", sub forma unei comenzi, nu a unei întrebări, era ceva ce Ben obișnuia să spună la micul-dejun. Împingea cana spre mine, uneori privind în sus, alteori, nu. Eu îi răspundeam „Desigur", în timp ce turnam, iar cineva care n-a trăit în casa noastră ar fi putut să creadă că spusesem „Desigur, mă bucur să-ți torn mai multă cafea în cană, ca să o bei". Aceia care au zăbovit o vreme în ea, ar fi conștienți de nuanța subtilă: „Având în vedere că eu am gătit micul-dejun și tot eu voi curăța masa și voi spăla vasele, iar tu nu vei face decât să stai acolo o zi întreagă, sigur că o să fac și asta pentru tine, o să-ți umplu cana de cafea, ticălos leneș ce ești".

– Sigur, zice Leo, care nu și-a turnat probabil niciodată singur cafeaua, deci n-are idee că ăsta e un teren minat.

– Te-a udat ploaia când ai dormit pe terasă? Mi se pare distractiv, dar și cam umed, zice Bernadette.

– Pe jumătate distractiv, pe jumătate cam umed. În plus, există un motiv pentru care oamenii dorm pe saltele, și nu pe lemn.

Leo își întinde brațele în aer de parcă ar încerca să-și alunge crampele din mușchi, expunând o jumătate de lat

[1] Personaj dintr-un serial american din anii '50. Doamna Cleaver și soțul ei sunt invocați adesea ca părinți suburbani arhetipali.

de palmă de abdomen perfect tonifiat. Sunt nevoită să mă uit în altă parte.

– Ei, la noapte o să fii la tine acasă, nu? întreabă Arthur.

– Sigur, zice Leo uitându-se după ceva aflat pe fundul căniii. E un apartament. Dar nu e prea confortabil în el.

Bun, iată şi episodul de autocompătimire al unuia care locuieşte într-un apartament de lux. Trebuie să recapăt controlul asupra lucrurilor.

– Copii! Puneţi farfuriile în chiuvetă şi luaţi-vă ghiozdanele. Bernie, azi ai desen, ia-ţi portofoliul cu tine.

Copiii se ridică, îşi duc farfuriile şi îşi iau lucrurile.

Bernadette îl îmbrăţişează încă o dată pe Leo.

– Să mai vii la un răsărit de soare. Sau poate chiar la un picnic. E distractiv aici, jur.

Pe cuvânt că trebuie să reluăm din nou toată discuţia despre primejdia de a vorbi cu străinii.

– Mulţumesc, zice el. Şi baconul e bun.

Stăm în faţa scărilor care duc jos, la garaj, cu uşa deschisă şi ghiozdanele în spate. Leo nu se mişcă din loc.

– Poate ar fi bine să-ţi trimită Weezie o maşină să te ia? sugerez eu.

– Bine. O să-i trimit un mesaj, zice el, dar nu face nici un gest.

Îi duc pe copii la şcoală şi mă întorc acasă prin tunelul meu de magnolii. Leo e din nou pe leagănul de pe verandă, înfăşurat în pilota lui. Parchez în garaj şi-mi adun gândurile. După ce respir adânc de câteva ori, urc scările

îndreptându-mă spre bucătărie. Și-a pus farfuria în chiuvetă, ceea ce, ca să fim cinstiți, e mai mult decât mă așteptam.

În mod normal, mă încălzesc pe terasă înainte să alerg, dar n-am chef să aud glumele lui Leo, așa că rămân în bucătărie. Până să ajung pe terasă am deja senzația că mașina care vine să-l ia ar trebui să ajungă în orice moment.

– Deci, călătorie plăcută! îi zic eu.

– Pleci?

– Mă duc la alergat.

– E sănătos, zice și se dezvelește un pic. Se face cald.

– Da. Bun, la revedere! Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Călătorie plăcută! Din nou.

Cobor pe scările terasei și știu că se uită după mine. Mă simt prea jenată ca să încep să alerg, așa încât pășesc în jos pe alee până sunt sigură că am dispărut printre magnolii.

Trei kilometri dus și trei întors. Mă întorc leoarcă de transpirație, plină de endorfine. Leagănul de pe verandă e gol. Leagănul de pe veranda *mea*, mă gândesc.

Sunt mult mai surprinsă decât ar trebui când îl găsesc pe Leo cu picioarele ridicate, la masa din bucătărie. Se ocupă de cuvintele mele încrucișate din ziarul de joi și observ că se descurcă foarte bine. Asta mă enervează și știu că e meschin.

– N-a venit mașina?

– Cred că sunt foarte ocupați, zice el. Devin suspicioasă. Unde e restul ziarului? M-am uitat după el afară.

– Nu primesc ziarul. Am un prieten care îmi păstrează cuvintele încrucișate.

De îndată ce spun lucrul ăsta mă simt stânjenită. Apoi stânjeneala mă face să mă simt puțin rușinată, ceea ce mă

înfurie, și nu-mi place nici una dintre emoțiile mele. Leo Vance a câștigat cincisprezece milioane de dolari ca să joace în *Casa de ceai*, iar eu trăiesc împrumutând cuvinte încrucișate.

– Merg să fac un duș, îi spun, îndreptându-mă deja pe scări în sus.

Îmi înhață blugii cei mai noi și bluza mea preferată, pătată, și le duc cu mine în baie. Îmi spăl părul care fusese uscat cu perla și-l las ud, ca să arăt din nou ca mine însămi.

– Cum ar fi să mă lași să stau aici o săptămână?

Se pare că nu vine nici o mașină după Leo. Vine după mine spre casa de ceai, urmându-mă îndeaproape și stricându-mi cheful. Am cu mine laptopul, lumânarea mea specială, cele două creioane ascuțite și o cană de ceai. Și încerc să-l ignor.

– Nu.

– N-o să te deranjez.

– Prea târziu.

– Poți scrie toată ziua, poate o să fac niște plimbări. Și o să stau mult pe verandă să mă uit la copaci. Dacă stai nemișcat poți să-i vezi cum respiră și-și fac cu mâna.

Mă opresc și mă întorc la el.

– Ești drogat?

– Nu. Am nevoie să ies din oraș. Lasă-mă să stau aici; nu se poate să n-ai o cameră liberă. Îți plătesc o mie de dolari pe zi.

– N-am camere libere. Du-te la un hotel.

– Atunci aș putea să mă întorc la fel de bine în apartamentul meu din New York. Mă simt ca la hotel în el. Și urăsc hotelurile.

Se oprește când ne apropiem de ușa casei de ceai.

– Uau.

– Ai petrecut două zile înăuntru.

– N-am privit în jur.

Hotărâtă să nu-l bag în seamă, pun laptopul jos și-mi aliniez cana în dreptul lui. Fac focul înainte de a mă așeza la masă, așezând un creion în stânga laptopului și înfigându-l pe celălalt în cocul pe care mi-l adun în vârful capului. Stă în picioare uitându-se la mine.

– Ce-s toate astea?

– Un ritual; încep să scriu. Urmează lumânarea.

– O, Doamne!

Se întinde pe pat cu brațele încrucișate sub cap. E cu fața spre ferestrele din oțel, de pe zidul din spate, care dau spre pădure. Soarele încă urcă pe cer, așa încât pădurea nu primește prea multă lumină. Astăzi, paleta de culori e un amestec de flori albe și frunze proaspăt înmugurite, de culoarea țelinei verzi. E atât de frumos încât te poate distrage, motiv pentru care scriu cu spatele spre ele.

– Chiar îmi place aici, spune el.

– Ai mai zis.

– Lasă-mă să stau o săptămână; asta înseamnă șapte mii de dolari. Și n-o să mă mai vezi niciodată.

Șapte mii de dolari ar fi mai mult decât suficient ca să acopere costurile pentru jgheaburi noi la casă. Jgheaburile noi ar opri putreziciunea pe care am văzut-o întinzându-se

să cuprindă ferestrele mele vechi de o sută de ani. Aș putea chiar să opresc scurgerea pe care am ignorat-o în mansardă. Aș putea rămâne cu niște bani pentru o excursie la Disney World în vara asta, ultima mea șansă înainte de a mă trezi cu doi adolescenți.

Ca alternativă, șapte mii de dolari ar reprezenta o parte din ratele imobiliare de anul viitor, oferindu-mi luxul de a nu fi nevoită să mă zbat pentru ei.

– Ai simțit vreodată că ești pe cale să dispari? întreabă el. Ca și când ai fi sigură că într-o zi o să te trezești și o să afli că părțile cele mai adevărate din tine au fost înlocuite de planurile altcuiva?

Ăăă, tocmai am terminat de scris un film despre asta. Cred că ai citit scenariul, nu?

De câte ori nu m-am trezit alături de Ben și m-am întrebat: *Unde sunt eu?* Expresia lui arăta fie indiferență, fie un ușor dezgust, iar eu încercam să-mi amintesc de momentul în care eram o persoană care merita să fie iubită. Nu știu la cine se uita Ben, dar eu nu eram aceea. Eu nu mai eram.

Fața lui Leo e complet deschisă și pot să văd că a devenit vulnerabil. E într-un soi de cădere liberă, pe care room service-ul n-are cum să o rezolve.

– Da, am simțit. Dar cum o să te ajute dacă rămâi aici? Nu există vreun refugiu sau vreun ashram care te-ar ajuta mai bine să revii cu picioarele pe pământ? Cu mâncare mai bună? Și profesioniști?

– Soarele răsare aici, Nora.

O persoană normală sau, ca să fiu sinceră, fiul meu în vârstă de zece ani, i-ar spune că soarele răsare peste tot.

Asta e treaba cu soarele, geniule. Dar știu exact ce vrea să spună. Există ceva în felul în care soarele apare chiar aici, care pare să curețe întreaga lume. Atinge fiecare frunză când răsare, făcându-mă să mă simt atât inspirată, cât și cu picioarele pe pământ. Acesta este locul în care am început să mă regăsesc pe mine.

– Bine. Șapte zile. Șase nopți. Azi e ziua numărul unu. Poți să stai aici.

– Aici? Se întinde și se uită în jur. E perfect. Tu unde o să scrii?

– Poate că te duci undeva între zece și două în zilele în care scriu?

– Zece și două?

– Da. Am un program lejer. Partea cu răsăritul și cafeaua depinde de anotimp, desigur, dar îmi duc copiii la școală la opt, alerg până la nouă, fac duș și curățenie până la zece. Scriu de la zece la două. Trag un pui de somn până la două patruzeci și cinci, iau copiii la trei. Teme și cină. „Roata norocului" și vin. Somn.

– Sună destul de lejer. Ai făcut multă armată?

– Auzi, funcționează.

Sunt conștientă că n-o să reușesc să fac nimic astăzi. Se pare că am un musafir și e deja zece jumate, deci programul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Mă holbez la o pagină albă și la cursorul care clipește osânditor și știu că n-o să fiu în stare să mă arunc într-un nou proiect cu cel mai sexy bărbat în viață moțăind în spatele meu.

Ridic privirea și-l văd uitându-se la mine.

– Te deranjez? întreabă, dar nu pare că ar regreta.

– Nu. Ei bine, poate. Îmi dau seama că azi n-o să se întâmple nimic. Închid laptopul și-mi adun creioanele și cana. Mai bine mă opresc și mă duc să rezolv niște treburi. Poți să te odihnești aici.

Am pus accentul pe cuvântul „odihnești" și sper că n-a observat. *Odihnă*. Ca și când un bărbat singur, care se machiază, și care trăiește din joaca de-a realitatea, chiar are nevoie de odihnă.

– Pot să vin și eu? întreabă.

– Ca să rezolv niște treburi? Mă gândesc că sună mai interesant decât este. Nu mă duc decât până la magazin.

– Ia-mă și pe mine, zice el, așezându-și picioarele pe podea. Mi-ar plăcea să văd magazinul vostru.

Vine după mine în bucătărie. Înhață geanta și cheile de la mașină și încremenesc în capătul scărilor care duc la garaj. Am văzut o pată de grăsime de bacon prăjit pe mâneca bluzei mele și n-am o problemă cu asta, dar nu vreau ca Leo Vance să-mi vadă garajul murdar. Nu vreau ca Leo Vance să intre în Subarul meu răpănos.

– E ceva în neregulă? mă întreabă.

Mă întorc și-l privesc, și mă simt brusc copleșită de cine e el. Strălucește puțin și mă întreb dacă nu cumva mai are încă urme de machiaj de la filmările de ieri. Chestia aia pe care o caută el la țară poate fi probabil găsită pe veranda mea, însă nu va găsi nici un soi de leac pentru suflet la mine în garaj.

– Să mergem, zice și deschide ușa care dă spre casa scărilor.

O ia în jos înaintea mea și nu mai există cale înapoi.

Tehnic, garajul meu e suficient de mare pentru două mașini, dar cu cositoarea în el, cu roaba, compostul și un sac de îngrășământ, e nevoie să mergi într-o parte ca să intri. Se simte un miros dulce, de descompunere, cu note de mucegai și bălegar, și parcă nu reușesc să deschid ușa garajului suficient de repede.

– Miroase-a câmp, zice Leo și deschide ușa din dreapta.

Se așază și amândoi examinăm halul în care arată mașina mea. Pe tabloul de bord tronează un strat de praf, iar la picioarele lui, două cutii de suc.

– Arthur a început de curând să stea pe scaunul din față, îi ofer eu o explicație, ca și când ar putea să creadă că arunc cu cartoane de suc în timp ce conduc.

Suportul meu de cană e lipicios, umplut cu monede și chitanțe de benzină. De data asta nu pot da vina pe Arthur.

Leo împinge cutiile într-o parte cu piciorul și lasă geamul în jos pe când eu scot mașina din garaj. Magnoliile care străjuiesc aleea arată deosebit de cochete în dimineața asta, explodând de flori uriașe, ca și când hormonii lor ar reacționa la prezența unui bărbat în carne și oase. Aproape că mi-e jenă pentru ele.

– Deci, cât e de departe magazinul? întreabă el și se uită la mine fix, așteptând un răspuns, în timp ce înaintez pe alee, către drumul principal, ezitând să dau un răspuns.

Desigur, ar trebui să-l duc pe Leo la Produse organice, în Pheasant Landing. N-am fost acolo decât de vreo câteva ori, dar arată minunat și totul strălucește. E un adevărat Leo al magazinelor alimentare. E la un sfert de oră distanță și ar trebui să o luăm pe autostradă, dar pare mai degrabă

locul potrivit pentru el decât pentru mine. Mi-e greu să mi-l imaginez în Stop n' Save[1]. E mai aproape și mai ieftin, dar arată destul de dărăpănat, atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. La argumente pro, e dotat cu un self scaner, ceea ce înseamnă că pot trece prin magazin fără să vorbesc cu vreo ființă umană, iar vinerea au de obicei reduceri la mâncăruri conservate. Am ajuns la capătul aleii: s-o iau la stânga, spre Stop n' Save sau la dreapta, spre autostradă? Sunt mai bogată cu șapte mii de dolari față de azi-dimineață, deci aș putea s-o iau la dreapta dacă aș vrea. Dar nu mai suport să las încă un tip să-mi dicteze ce să fac cu cardul meu de credit și o iau la stânga.

Trag mașina în parcarea de la Stop n' Save și opresc motorul.

– Ai vreo idee în ce te bagi?

– Nu. De asta sunt aici, îmi aruncă el un zâmbet tânăr și plin de așteptare.

– *Nopți în Jakharta*, spun eu.

Mă privește nedumerit.

– Zâmbetul. Le-ai zâmbit la fel părinților tăi, vânzătorilor de la magazin, până și șefului de poliție din *Nopți în Jakharta*.

– Asta-i tare bizar.

– Ce, că reciclezi zâmbete din filme mai vechi? Sunt de acord.

– Că ai băgat de seamă, râde el și se dă jos din mașină.

[1] Lanț de magazine cu produse alimentare la preț redus

– Nu încerci și tu să te integrezi? îl întreb adunându-mi sacoșele de pe bancheta din spate. E în blugi și într-un tricou alb, cu o geacă neagră din piele, care valorează probabil cât mașina mea. Poate să dai jos geaca?

Și-o dă jos și dintr-odată văd numai umeri și abdominali, și sunt nevoită să-mi mut privirea de la excesul de mușchi.

– Pune-ți geaca înapoi pe tine, îi spun.

Vrea să știe pentru ce sunt sacoșele, dar eu scutur doar din cap. Îmi scanez cardul de la magazin, ca să folosesc casieria automată și el rămâne cu gura căscată.

– Și știe, pur și simplu, ce cumperi? întreabă el răsucind scanerul manual și scrutându-i ecranul, de parcă ar putea să vadă omuleții care-l fac să meargă.

– Da, pentru că citește codul de bare.

– Dar cum faci cu fructele?

– Îți arăt, îi spun.

O femeie mai în vârstă, pe care nu o cunosc, blochează intrarea de la legume și fructe. E o statuie cu palmele așezate pe căruciorul ei plin de cumpărături și cu gura căscată.

Leo spune:

– Bună ziua.

Ea zice:

– Leo Vance.

– Da, răspunde el.

– Leo Vance, zice ea din nou, fără să se miște din loc.

– M-ai prins. După ce-i dă suficient timp să vorbească, îi spune: Bine atunci, avem niște cumpărături de făcut. Scanerul e la mine.

Agită scanerul în faţa ei şi îi oferă un zâmbet pentru care n-am o etichetă, dar pe care l-am mai văzut pe ecran.

Ca de obicei, mă apropii de raionul cu fructe şi legume cu mare prudenţă. Ceva se întâmplă întotdeauna acolo – femei care se destăinuie în legătură cu căsniciile lor, mărturisiri ciudate, confruntări nelalocul lor. Nu mă puneţi să încep. Aşa încât, când o văd pe Anita Wallingford venind spre mine, nu sunt deloc surprinsă.

Leo e cu spatele la mine, cercetând secţiunea cu banane. Mormăie ceva despre cât de ieftine sunt bananele, chiar şi cele organice, în timp ce le cântăreşte şi lipeşte eticheta pe ele. Anita intră direct în subiect:

– Hei, Nora! Ce mai zici? Face o faţă bosumflată. Am auzit de tine şi de Ben. Îngrozitor. Dau din cap aprobator, sperând că putem trece peste asta. Nu pot să cred că nu m-ai sunat. Adică a trebuit să aflu de la altcineva şi m-am simţit aşa rănită.

E o chestiune uluitoare, chiar dacă vine de la Anita. Chiar dacă se petrece la raionul de legume şi fructe. Nu reuşesc decât să repet cuvintele pe care le-am înregistrat:

– Te-ai simţit rănită pentru că Ben m-a părăsit?

– Trebuia să mă suni. Adică, am crezut că suntem...

Simt o mână pe umăr. Leo s-a întors cu faţa, ca s-o privească în ochi.

– A fost foarte ocupată. Eu sunt Leo.

Întinde mâna şi-i aruncă o privire despre care îmi imaginez că arde înăbuşit. Vreau s-o pot vedea, având în vedere că mie nu mi-a aruncat nici una, doar că nu-mi pot lua ochii de la amărâta de Anita Wallingford. Se uită la el

după care se uită la mine, apoi din nou la el. Computerul minuscul din spatele ochilor ei se supraîncălzește. Ar putea să facă scurtcircuit. Pentru o clipă, sunt îndrăgostită de raionul de fructe și legume.

– Mă bucur să te revăd, zic eu și înhaț brațul lui Leo, după care ne îndreptăm spre delicatese.

– Ce probleme are femeia aia? Și cine e Ben?

– Ben e Trevor. Și nu vorbesc despre el în supermarket.

– Deci e o poveste adevărată? întreabă el. Tu ești Ruth?

– E, în linii mari, adevărată și eu sunt, în linii mari, Ruth.

– O tipă tare, zice Leo, dând din cap aprobator.

Studiez opțiunile pe care le avem la pui. Unul întreg costă trei dolari și nouăzeci și nouă de cenți kilogramul, unul tăiat în bucăți e patru dolari și douăzeci și cinci și pieptul dezosat e trei dolari șaptezeci și cinci. Jur că uneori secțiunea de zburătoare de la Stop n' Save mi se pare ca Bursa de la New York, unde prețurile se schimbă la întâmplare și doar cei mai isteți ies învingători. Mărturisesc că sunt un geniu la achiziționat carne de pui.

– Ai avut un atac cerebral sau ceva de genul ăsta?

Leo se uită la mine cum mă uit la pui.

– Nu, doar calculez. Cred că o să le luăm pe astea, ca să nu plătim pentru oase, zic și înșfac două pachete de piept dezosat.

Leo înhață un pachet de carne de curcan tocată.

– Ai nevoie de asta pentru drobul tău gretos?

– Nu într-o zi de vineri. Curcanul tocat are preț redus duminica. Aproape întotdeauna.

– Aha, zice el. Când cumpărăm antricot?

– Când vine Crăciunul.

Leo nu pare să aibă multă experiență cu adusul cumpărăturilor de la mașină, dar reușește să se prefacă și cară câteva sacoșe pe terasă. În fața ușii de la intrare e o valiză Louis Vuitton neagră, cu roți și o sacoșă de hârtie mare și albă.

– Ce sunt toate astea?

– O, am pus-o pe Weezie să-mi trimită niște lucruri de acasă. Și mi-a luat prânzul de la Louise. Îți place supa de homari?

– De obicei nu mănânc prânzul. Ce-ar fi să pun cumpărăturile la locul lor și poate că te duci să mănânci în casa de ceai?

– Te-ai săturat deja de mine?

– Un pic, răspund eu.

Mă salută jucăuș și-și scoate lucrurile pe ușa din spate.

Îi scriu un mesaj lui Kate. Îi scriu și lui Penny. În cele din urmă, primesc o cantitate satisfăcătoare de șoc și admirație. Leo Vance stă toată săptămâna.

CAPITOLUL 4

Știu că toată lumea a aflat despre Leo în secunda în care ies din mașină. Mame rujate și cu părul aranjat mă salută dezamăgite. Kate e prima care mă întreabă:

– Unde naiba e? Și n-am zis nimănui, ca să știi.

– Ne-am întâlnit cu Anita Wallingford la Stop n' Save, așa că știrea se propagă rapid. Ca o întorsătură amuzantă, se simte rănită pentru că Ben m-a părăsit.

– Asta sună a Anita. Stai așa, „ne-am"?

Înaintăm pe terenul de joacă, la o distanță sigură de ușile care se vor deschide în curând și prin care se vor revărsa copiii noștri.

– Da, a vrut să vină cu mine. Dacă nu m-aș fi furișat din casă, ar fi venit probabil și aici. Cred că trece printr-un soi de criză în care vrea să pretindă că e o persoană obișnuită pentru o vreme. Prețul bananelor i-a zdruncinat lumea.

– Sunt ciudat de ieftine.

– Sunt.

– Deci unde e?

– În casa de ceai. Şi-a dus prânzul cu el – supă de homar, adusă nici mai mult, nici mai puţin decât din Manhattan – şi asta a fost acum două ore şi jumătate.

– Pur şi simplu nu-mi vine să cred, zice ea a mia oară.

Băieţii noştri apar primii, îşi lasă ghiozdanele la picioarele noastre şi aleargă pe terenul de baschet. Bernadette şi Cooper, fiul cel mai mic al lui Kate, apar câteva minute mai târziu şi vin direct spre noi.

– E-adevărat că Leo Vance a dormit azi-noapte pe terasa voastră? vrea să ştie Cooper.

– Este.

– Vezi? se strâmbă Bernadette la el.

– Şi o să mai rămână încă o săptămână, mă aud spunând, şi pentru prima oară îmi dau seama că puştii mei s-ar putea simţi inconfortabil din pricina asta. Prezenţa lui le-ar putea accentua sentimentele legate de plecarea lui Ben. Şi, Doamne, de unde ştiu eu că nu e un pervers? Dacă voi sunteţi de acord cu asta, adaug eu.

Bernadette îmi sare în braţe.

– O, mami, asta o să fie cea mai grozavă săptămână. O petrecere în pijamale cu o vedetă de film.

Odată ce îmbrăţişarea slăbeşte se întoarce spre Cooper, face o grimasă şi declară că trebuie să mergem acasă.

Când suntem cu toţii în maşină, încerc să explic. Da, are unde să locuiască. Nu, nu are o cădere nervoasă. Poate că-şi doreşte un pic de linişte şi intimitate. Poate că vrea să încerce drobul de carne. Bernadette îmi punctează fiecare propoziţie cu „O, Doamne". Arthur e tăcut. Tace şi

când intrăm în garaj, și când începe să-și scoată lucrurile din ghiozdan.

Încerc marea cu degetul.

– Dragă, ești de acord cu asta? Ești supărat pentru că i-am spus lui Leo că poate să rămână?

– Doar că e ciudat, mamă. Nu e nici măcar... Nu-i nimic. N-are importanță.

– Ar putea fi amuzant. Și e doar o săptămână.

– N-are importanță.

Asta-i tot ce pot scoate de la Arthur.

Pe la cinci, Leo bate la ușa verandei. Bernadette aleargă să-l invite înăuntru.

– Salut! Ce-ai făcut acolo? vrea să știe ea.

– Am mâncat niște supă, am citit puțin și am adormit. După-amiaza perfectă. Sunt invitat la cină? Mă gândeam să încerc mâncarea voastră bizară.

Face o față ciudată și Bernadette i-o întoarce.

– Cina e inclusă, spun eu. E vineri, ziua cu paste.

Arthur își ridică ochii din hârtiile lui.

– Salut, zice Leo.

Trebuie să recunosc: știe să simtă pulsul încăperii. Știe că poate s-o ia repede pe Bernadette, dar nu și pe Arthur. Ia un pahar și scoate din frigider sauvignonul meu alb și ieftin, după care se așază pe un scaun înalt, la două locuri distanță de Arthur.

– Teme? îl întreabă.

Arthur de-abia își ridică privirea.

– Nu, e o piesă de teatru.

– Una pe care o citești sau în care joci? întreabă Leo.

– Joc în *Oliver Twist*, piesa clasei a cincea. Sunt Fagin. Am doar cinci zile ca să învăț toată asta, zice Arthur și ridică scenariul în aer, ca să ilustreze cât de mult are de lucru.

Leo se uită în pahar.

– Nu face asta, băiete!

– Să nu joc în piesă? întreabă Arthur.

– Să nu joci deloc, răspunde Leo și îl privește pe Arthur. Dacă începi să te prefaci la muncă, în cele din urmă n-o să mai fi niciodată nimic. O să fii o non-entitate. O plastilină cu care poți să faci ce vrei.

– Ești beat? vrea să știe Arthur și aproape că mă înec.

Mă întreb cam același lucru.

– Încă nu, zice Leo.

– Ești îndrăgostit de Naomi Sanchez? întreabă Bernadette.

– Bernie! o cert eu. Nu e treaba noastră.

– E frumoasă, râde Leo. Dar, fie vorba între noi, e cam rea.

– Alea frumoase sunt întotdeauna rele, zice Bernadette, ceea ce ne face pe toți să râdem.

– Ce altceva vreți să știți? întreabă Leo turnându-și încă puțin vin. Apropo, ăsta nu-i bun de nimic, îmi spune.

Arthur ridică din umeri și arată spre Bernadette, care are în mod sigur alte întrebări.

– Mama zice că n-ai o cădere nervoasă.

– Adevărat? mă întreabă el.

– Nu știu dacă-i adevărat, dar e adevărat că am spus asta, confirm eu și încep să curăț morcovii în chiuvetă.

– Nu, n-am, zice el. Dar a murit mama mea și asta m-a făcut să mă gândesc la tot felul de lucruri.

Pun jos răzuitoarea.

– Îmi pare rău, zic.

– Știi ce e cel mai rău? Chiar am nevoie să mă duc la toaletă. Am făcut pipi în pădure de vreo câteva ori, dar dacă stau aici o vreme...

O, Doamne! Eu și copiii ne uităm unii la alții, dar nici unul din ei nu intră ca mine în panică. Leo are nevoie de o baie.

– Îmi cer scuze, nici măcar nu m-am gândit la asta, încep eu.

Casa mea nu are baie la parter. Și Leo nu poate intra la mine în dormitor în mijlocul nopții, ca să o folosească pe a mea.

– Bernadette, du-te sus cu Leo și arată-i baia de pe hol. Iar voi doi puteți folosi baia mea cât timp e el aici.

Caut în gând unde aș putea avea prosoape mai bune. Par să-mi aduc aminte că cineva ne-a dat niște prosoape foarte drăguțe ca dar de nuntă, prea frumoase ca să le folosesc. Mă uit în dulapul improvizat pentru așternuturi. Mă uit în spălătorie. Cred că le-a luat Ben, niște prosoape potrivite numai bine cu Audiul lui luat în leasing și aflat în absolută discrepanță cu venitul nostru.

Găsesc două prosoape ușor franjurate, care pe vremuri arătau albe și care acum au o nuanță gri, și le las pe toaletă înainte de a merge la culcare. La miezul nopții mă ridic din pat și pun câteva șervețele Clorox și niște Windex[1] în

[1] Spray de curățat ferestre și alte suprafețe casnice

locurile evidente, după care las și un săpun nou. Pe la unu schimb covorașul meu din baie cu al lui, pentru că al meu e ceva mai nou. De ce mă port ca o nebună? Pentru că, îmi zic eu mie, Leo Vance o să se dezbrace acolo.

E sâmbătă și s-a trezit să vadă răsăritul. Îi întind o cană de cafea și încerc să-mi aduc aminte dacă l-am auzit vreodată spunând „mulțumesc". Privim în liniște și când soarele e sus de tot, el cască și zice că se duce din nou la culcare. Trebuie să fie plăcut.

În casa mea, sâmbetele par a fi niște șarade care trebuie dezlegate. Trebuie să trec un lup, o capră și o varză peste râu, și toate trebuie să ajungă acolo cu bine. Posibilitățile noastre sunt fotbal, baseball, dans și întâlniri de joacă. Participanții trebuie hrăniți, hidratați și trebuie să-și schimbe costumele în mașină de câteva ori.

Când Ben era în zonă, se plângea în legătură cu zilele de sâmbătă. Bănuiesc că irascibilitatea lui era dublă: sâmbăta n-avea legătură cu ce voia să facă el, iar sutele de dolari cheltuiți pe sezon pentru activitățile copiilor îi răpeau din abilitatea de a cumpăra și mai multe lucruri pentru sine. „Nu pot să alerge, pur și simplu, pe-afară?", mă întreba, uitând aparent că fusese crescut într-un continuum de lecții de tenis și golf, la un club privat. Ăsta a fost un subiect la care chiar am pus piciorul în prag. Toată treaba asta cu economiile la carne de pui redusă și jgheaburi stricate o făceam pentru ca puștii mei să aibă șansa de a încerca lucruri care le-ar fi putut face plăcere. Asta îl făcea pe Ben să-și iasă din minți.

La micul-dejun întreba de față cu copiii la ce sporturi trebuia să ajungă de data asta. Apoi apărea la evenimente, susținând că nu e deloc interesat, după care se înfuria pe arbitri sau pe părinții copiilor din echipa adversă. Aparent îi păsa.

Acest lucru avea, desigur, legătură mai degrabă cu Bernadette, care are șansa de a face parte dintr-o echipă care nu e obligată în mod legal să o includă. Pe de altă parte, Arthur are două trăsături care cântăresc greu asupra viitorului său atletic: e remarcabil de necoordonat și complet dezinteresat de sport. Acestea sunt fapte, nu opinii. L-am văzut pe Arthur oprindu-se în mijlocul terenului de baschet în mijlocul unui meci, ca să-și întoarcă ceasul. Dezgustul de pe fața lui Ben de fiecare dată când Arthur ieșea de pe teren era imposibil de ignorat.

Fără Ben, sâmbetele sunt de două ori mai complicate, dar și de două ori mai bune. Noi trei alcătuim planul la micul-dejun – cum procedăm cu mâncarea, când se petrece schimbarea uniformelor și a ghetelor, la care dintre meciuri rămân să mă uit și la care va trebui să renunț și să fug. La sfârșitul fiecărei zile de sâmbătă comandăm mâncare din oraș și ne felicităm pentru o treabă bine făcută.

Intrăm în garaj în jurul orei șase. Copiii își pun echipamentul deoparte în antreu și eu duc pizza sus. Casa e în întuneric și pot vedea luminile aprinse în casa de ceai. Îi spun lui Arthur să se ducă să-l întrebe pe Leo dacă nu-i e foame.

– Nu mă duc acolo, zice și scoate o felie din cutie.

– Mă duc eu.

Bernadette a ajuns deja la ușa verandei. Se întoarce în mai puțin de un minut cu veselia ștearsă de pe chip.

– E dezordine acolo și el doarme.

Mă întreb dacă nu cumva asta e o ieșire temporară în decor. Poate că vrea să stea aici doar ca să nu-i țină nimeni socoteala. Poate că plănuiește să petreacă o săptămână beat, jelind-o pe maică-sa. Mă gândesc încă o dată ce lux e să fii singur și să-ți poți permite să te dezintegrezi. Ca să nu mai vorbim de luxul de a-ți putea cumpăra o pauză de o săptămână.

Mă trezesc la miezul nopții din pricina zgomotului făcut de apa trasă la toaleta de pe hol. Îl aud coborând scările și ieșind de pe verandă. Nu știu când o să mă obișnuiesc să dorm cu ușa din spate descuiată. Ce puțin știu că el e în viață.

Duminică, Leo e din nou în picioare la răsărit. Dintr-un anumit motiv mi se pare că trezitul de dimineață e o chestie haotică pentru el. I-o și spun.

– Te-ai trezit îngrozitor de devreme pentru un tip care bea toată ziua.

– Nu beau toată ziua.

– Atunci ce faci acolo?

– Mă uit la foc. Citesc. Privesc pădurea din spate. Beau câte ceva.

– Ești bine venit în casă dacă te plictisești de asta.

– Mi-e bine, răspunde el. Fii atentă, asta e partea cea mai interesantă.

Privim cum roșul devine roz și apoi portocaliu, iar în copaci se văd iluminate siluetele păsărilor. Oftăm amândoi când spectacolul s-a încheiat.

– Vrei niște ouă? întreb.

– Nu, zice el și se întoarce înapoi în pat.

Duminică după-amiază e vreme frumoasă și avem toate ferestrele deschise spre verandă, ceea ce ne dă senzația că suntem afară. Ușa de la casa de ceai e deschisă, însă nu văd decât masa goală, nu și patul, unde presupun că Leo se uită în tavan.

Am pui în oala sub presiune, ceea ce mă face să mă simt ca o super femeie. Nu numai că mâncarea a fost gata înainte de ora nouă, dar casa mea miroase toată de parcă cineva ar fi pregătit prânzul pentru mine. De obicei nu folosesc oala asta, însă știu că nu am timp astăzi. Miercuri, după ore, are loc prima repetiție pentru piesa lui Arthur și astăzi e ziua în care asta devine problema mea. Azi e ziua în care tot nonsensul cu „mă descurc, sunt bine" o să se termine cu o criză de nervi. Nu se descurcă și nici nu e bine.

Știu din proprie experiență că atunci când ai zece ani miza e ridicată. Oscilezi între copilărie și adolescență și un singur gest te poate împinge pe tărâmul celor care nu sunt cool. Copiii din jurul tău plănuiesc în mod inconștient să te lase baltă în gimnaziu, așa încât, dacă nu ești un copil cu aptitudini de conducător, trebuie să ai pregătit un grup de prieteni de rezervă. Să fii în clasa a cincea e ca și când ai încerca să dezamorsezi o bombă, și dacă cumva te numești Arthur, e ca și când ai face-o legat la ochi.

Eu și Arthur stăm pe canapea în living, cu un scenariu între noi, pentru a repeta replicile înainte de a-l asculta spunându-le pe de rost. E agitat în felul acela în care te comporți când îți anticipezi propriul eșec, și a hotărât deja că eșecul acesta e din vina mea. Dacă nu e vina ta, atunci e a maică-tii.

– Ești cel mai slab Oliver, mamă. Adică, cum o să pot să-mi zic replicile când le citești ca un robot?

Oftez.

– Vrei să ți le dea Bernadette?

Te rog, Doamne!

– E și mai rea ca tine. Mergi mai departe.

Mai trecem prin câteva pagini ale scenei întâi și sunt aproape sigură că e gata să plângă.

– Ce-ar fi să încercăm cu muzică? sugerez eu. Bernie, adu coloana sonoră și o să încercăm să cântăm pe lângă cântecele lui Fagin.

– Bine, zice Arthur, deși e clar că nimic nu e bine.

– A, îmi place ăsta, zic. Mă ridic și încep să cânt: „Poți să pleci, dar să vii repede-napoi", adăugând mișcări de braț și o ușoară legănare dintr-o parte în alta.

Copiii râd de mine, ceea ce e în regulă, pentru că, deocamdată, nimeni nu plânge.

Când cântecul se termină, Arthur zice:

– Încă o dată!

Dinspre ușa verandei aud:

– Doamne Dumnezeule, te rog, nu! E Leo, desculț, care intră în casă. Ești... Face semn cu capul către Arthur. Omule, ești terminat.

– Nu, zău? zice Arthur.

El și Bernadette izbucnesc în râs.

– Hei, nu-s chiar așa de rea, zic eu.

– Nora, ești foarte rea. Cred că interpretarea lui Fagin e mai deprimantă decât filmul tău, răspunde Leo și acum râd cu toții.

Îl urmăm pe Leo în bucătărie, unde se servește cu încă una din berile lui Mickey.

– Miroase bine aici.

– E friptură la oală. Gătește mai bine decât dansează, zice Bernadette.

Se aud și mai multe râsete.

Mă simt confortabil fiind ținta glumelor din seara asta. N-are nici o importanță dacă s-a râs *de* mine sau *cu* mine, hohotul ăsta de râs a risipit întreaga tensiune din încăpere. Cum ar fi să servesc masa în sunetul râsetelor? Ce-ar fi dacă Arthur s-ar relaxa atât de tare încât creierul lui ar absorbi câteva din replicile piesei? Într-adevăr, merită să fiu ținta glumelor în seara asta.

Ne așezăm la masă în fața unei fripturi cu morcovi, orez și salată. Deschid o sticlă de chardonnay, pe care știu că va trebui s-o împart. Arthur îl întreabă pe Leo:

– Îl știi pe Fagin? Adică din piesă?

– Da, răspunde el. Și știu că nu seamănă cu ce-am văzut mai devreme.

Arată spre mine cu furculița și se râde din nou.

– Da, m-am gândit eu, zice Arthur. Crezi că e un tip rău? Nu mi-e foarte clar, pentru că se poartă destul de bine cu băieții.

– Cred că e genul de tip rău care face ceva îngrozitor, dar cu toate astea, nouă ne place în continuare de el. Poți să vezi cât e de uman, în ciuda faptului că îi înșală pe băieții aceia. Personajele ca Fagin ajung la miezul a ce înseamnă să fii om – suntem făcuți atât din lumină, cât și din întuneric.

Rămânem fără cuvinte.

– Ce? se miră el și începem să râdem cu toții.

– De unde a apărut chestia asta? întreb eu.

– Ai folosit o grămadă de cuvinte, zice Bernadette.

– Păi ăsta e teritoriul meu. Se-ntâmplă că Oliver Twist e piesa mea preferată. Și că l-am jucat pe Fagin.

– Ei, chiar așa, zicem noi deodată și Bernadette își aruncă dezgustată șervetul pe masă.

– N-o să te ajut. N-o să te conduc pe drumul care duce spre actorie, îi spune el lui Arthur. E gol.

Arthur zâmbește.

– Chiar crezi că aș putea deveni actor cu femeia asta drept mamă? Am jumătate din sângele ei!

Râdem cu toții și timpul se oprește în loc. Simt căldura acestui hohot de râs și văd cum lumina pălește, adâncind umbrele lăsate pe cele trei chipuri – ale copiilor mei și al celui mai cunoscut actor din America.

Leo își mai toarnă un pahar de vin și eu îl umplu pe al meu, protectoare. Am început să învăț. Soarbe din pahar și se lasă pe spate în scaun în maniera enervantă a adolescenților.

– Dacă citesc replicile cu tine în seara asta, îmi promiți că n-o să devii niciodată actor profesionist?

Mie îmi place să cântăresc probabilitățile și mă gândesc că asta e o promisiune destul de sigură. Există o șansă de unu la sută ca Arthur să vrea să devină actor profesionist și o șansă și mai măruntă ca Leo să-și amintească cine e Arthur până atunci.

Arthur cântărește ce spune Leo.

– N-o să-ți promit asta. Dar am nevoie de ajutor.

Replica lui ne face pe mine și pe Bernadette să zâmbim, pentru curajul ei.

– S-ar părea că aveți un set complet de gropițe cu asta, zice Leo. Cât timp avem la dispoziție?

Arthur arată de parcă urmează să-l îmbrățișeze, dar se gândește mai bine.

– Repetițiile încep miercuri.

– Hai să lucrăm în living. Avem nevoie de spațiu ca să ne mișcăm.

Și cu asta, se apucă de treabă. Mă duc în bucătărie să spăl vasele. Încerc să-mi amintesc când a fost ultima oară când un adult mi-a preluat una din responsabilități. Ben se ducea uneori să cumpere hârtie igienică sau să ia copiii de la școală. Îmi dau seama cât de mult timp a trecut de când fac lucrurile astea de una singură.

CAPITOLUL 5

E luni şi Leo ţine în mână copia lui Arthur din scenariul lui *Oliver Twist* şi priveşte răsăritul de soare.

– Neaţa, zice, fără să se întoarcă.

Mă aşez lângă el pe leagăn, observând că s-a prins cum se prepară cafeaua la mine în casă.

– Ai făcut un lucru tare bun aseară, cu Arthur.

– Să nu-i spui, dar are un talent înnăscut.

– N-aş îndrăzni.

Rămânem tăcuţi în vreme ce răsăritul se încheie glorios într-o nuanţă de portocaliu-închis.

– Scrii azi? întreabă el.

– O să încerc. Tu ce faci?

– Mă gândeam să merg în oraş.

Şi uite-aşa ajung să nu mai scriu, ca să-l duc la plimbare pe Leo Vance într-un tur complet prin Laurel Ridge. Oraşul constă într-un şir de magazine, cu o mică alimentară la un capăt şi o librărie la celălalt. Leo cumpără brânză şi o baghetă de la alimentară. Şi un borcan de gem de fructe

de care n-a mai văzut niciodată. Întreabă dacă poate gusta salamul și cumpără o jumătate de kilogram. Mai cumpără cireșe și kiwi, ca un copil care ia bomboane de pe raftul de lângă casa de marcat.

– Pui la cale un picnic? îl întreb când ieșim din magazin, încărcați de sacoșe.

– Nu. Mi-a plăcut doar cum arată. Hai să intrăm acolo.

Se îndreaptă către un magazin cu articole de gospodărie la prețuri piperate, care n-are nici o șansă să reziste un an în orașul ăsta. De fapt, n-am fost niciodată înăuntru, din principiu.

Două vânzătoare povestesc în spatele tejghelei și tac atunci când îl văd pe Leo. Sunt atât de tăcute încât devine ciudat.

– Bună ziua, zice el.

Cea mai în vârstă iese din spatele tejghelei.

– Bună ziua. Îmi cer scuze. Sunt surprinsă să vă văd intrând. În magazinul meu.

Îi admir onestitatea.

Leo întinde mâna și zice, fără să fie absolut deloc nevoie:

– Eu sunt Leo. Și ea e Nora. Stau o vreme la ea.

Ambele femei mă studiază de sus până jos, întrebându-se, probabil, ce fel de farmece am pus la cale ca să ajung în situația de față. Îmi vine să le zic: „Se dezbracă în baia de vizavi de dormitorul meu". Vreau ca cineva să afle.

Leo se plimbă prin magazin cercetând fiecare cană de cafea, fiecare pernă artizanală, fiecare set de clești pentru salată.

– Le cumpăr pe astea, zice ținând în mâini un set de așternuturi de culoarea fildeșului, declanșând un oftat din partea proprietarei magazinului. Apoi mă întreabă: Tu în ce pat dormi? Mare?

– Mediu, zic eu cu voce scăzută pentru că: (1) mi se pare o întrebare personală și (2) e posibil să fi nutrit fantezia ca femeile astea să creadă că el mi-a văzut patul.

Alege un set de așternuturi medii și i le întinde doamnei.

– Pun pariu că așternuturile tale sunt de doi bani, îmi zice el mie. Când încep să obiectez, ridică mâna ca să mă facă să tac. Hai, dă-mi voie, insistă și se uită în jos la mine până când dau aprobator din cap. Ce altceva? Îți plac cănile tale de cafea?

– Da.

– Și mie. Se plimbă în jur adunând mici obiecte, până când găsește prosoapele. Avem nevoie de prosoape noi. Nici să nu te gândești să protestezi.

Ceea ce e OK. Alege patru seturi din cele mai luxoase prosoape de care m-am atins vreodată. Sunt de culoare acvamarin-deschis și se potrivesc perfect cu faianța decolorată din baia copiilor. I le întinde doamnei care gâfâie ușor.

Până să mă convingă că tirbușonul meu e „de aruncat la gunoi", a adunat mai multe lucruri decât putem să ducem. Doamnele sunt repede de acord să le livreze la mine acasă.

– Ei bine, casa mea se simte de parcă a trecut prin capitolul *Pretty Woman*, comentez eu imediat ce ieșim din librărie.

– Eu nu fac cumpărături. E o femeie pe care Weezie a angajat-o și care-mi alege hainele. Altcineva a ales toate celelalte obiecte din apartament. La fel și cu celelalte case.

– E ciudat.

– Este. Adică, îmi face bine să aleg culoarea prosoapelor și să hotărăsc ce banane arată apetisant.

– Ăsta e motivul crizei suburbane prin care treci? Vrei să-ți faci propriile alegeri?

Leo nu-mi răspunde și mi-e teamă că am mers prea departe. De asemenea, nici n-am zis „mulțumesc", iar acum mi se pare prea târziu să o fac. Intrăm în librărie și i-l prezint pe Leo lui Stewart, proprietarul. Acesta vrea să știe dacă poate să-i facă lui Leo o fotografie pentru contul lui de Instagram, iar Leo acceptă cu amabilitate.

Leo trece cu mâna peste cotorul fiecărei cărți și e de acord să-și facă poze cu trei clienți. Alege o carte de bucate despre bucătăria provensală franceză (Leo nu gătește) și un roman nou de Stephen King.

Trebuie să recunosc că-mi place să mă plimb cu Leo prin oraș. Oamenii pe care-i cunosc ne salută cu surprindere și curiozitate. Ambele sunt mai bune decât mila. Toată lumea știe că Ben m-a părăsit. Și toată lumea știe că s-a cam folosit de mine și m-a dat apoi deoparte. „A făcut totul pentru omul ăla", or fi zicând ei clătinând din cap. În afară de doamna Sanducci, care a rămas de curând văduvă la optzeci și șase de ani, cred că sunt unica femeie singură din oraș. „Uitați-vă la mine ce bine mă distrez", îmi vine să le spun. „Uitați-vă la mine, alături de cineva fermecător."

Ne oprim la magazinul de feronerie al domnului Mapleton, unde Leo cumpără un pulverizator pentru furtunul meu, pentru că crede că sunt amuzante. Eu comentez şi spun că mă folosesc de degetul mare ca să obţin acelaşi efect, iar acum Leo şi domnul Mapleton se raliază împotriva mea.

– Femeia asta trăieşte ca Bombardierul[1], zice Leo. Ai fost vreodată la ea acasă?

– Asta e ea, în linii mari. Şi va folosi şi refolosi ceva până când i se fărâmă între degete, îi spune domnul Mapleton lui Leo.

– Ar trebui să-i vezi prosoapele, zice Leo şi râde.

– Nu-mi pot decât imagina, comentează domnul Mapleton. Dar asta nu i se aplică şi soţului. Tipul ăla venea aici tot timpul, cumpărând câte o nouă versiune a ceva ce avea deja. Îi ziceam neveste-mii: „Tipul ăla, Ben, are de toate, mai puţin de lucru".

Am auzit povestea asta de o mie de ori, dar râd pentru că are dreptate, dar şi pentru că îmi place cum omul ăsta a fost mereu de partea mea.

– Şi a luat totul cu el, spun eu. Îmi place să mi-l imaginez pe Ben rătăcind prin lume cu şase seturi de chei franceze.

Leo pune pulverizatorul în sacoşa lui cu brânză şi ne luăm rămas-bun.

---

[1] Theodore Kaczynski, cunoscut şi ca Bombardierul (*Unabomber*), este un fost matematician american care a renunţat la cariera academică în favoarea unui stil de viaţă primitiv. Kaczynski a fost un critic social opozant al industrializării, care a dus o campanie de atentate cu bombe prin poştă.

– Ședere plăcută! zice domnul Mapleton. O să fiu cu ochii pe tine.

– Și acum ce facem?

N-am idee de câte ori m-a întrebat lucrul ăsta azi. Ultima dată răspunsul a fost: „Duc copiii la culcare". Înainte de asta am zis: „Ne uităm la «Roata norocului»", precedat de: „Urmează cina". Între școală și cină am avut parte de două ore de repetiție a rolului lui Fagin. Nu sunt absolut convinsă că Arthur și-a făcut temele.

Îmi torn un pahar de vin și mă îndrept spre living.

– Pot să vin și eu?

Nici asta nu știu de câte ori m-a întrebat.

Mai iau un pahar.

Livingul meu nu are loc decât pentru o canapea mică, un fotoliu și o măsuță de cafea. Am acolo tot timpul două ferigi, una care se usucă, alta care de-abia începe să prindă viață, într-o continuă rotație a suferinței și a înlocuirii. Camera e orientată către pajiștea din fața casei de ceai, unde văd că Leo a lăsat ușa deschisă, ca să-l întâmpine la întoarcere.

Leo se așază pe canapea, iar eu pe fotoliu. E îmbrăcat într-o cămașă și pantaloni scurți. Arată de parcă ar trebui să fie în Hamptons sau Malibu, în orice alt loc decât pe canapeaua mea bej.

– Mâine te-apuci de scris? mă întreabă.

– Așa cred; trebuie să încep ceva nou, zic și iau o gură de vin.

– Să sperăm că nu e un musical, zâmbește el ironic și mă gândesc că am mai văzut zâmbetul ăsta.

– *Trandafirul african*, comentez eu.

– Termină, zice el. Deci, ce anume te inspiră pentru următorul scenariu?

– Nu e vorba de inspirație, e mai degrabă matematică. Își soarbe vinul și se sprijină pe pernele canapelei.

– Explică-mi.

– Scriu scenarii de film pentru canalul Romance.

– Nu!

– Ba da.

– Filmele alea de două ore, care au mai mult reclame?

– Păi, am scris multe dintre ele. Cu asta mă ocup.

– Ridicol. Mai toarnă încă puțin vin pentru fiecare din noi, dând gata sticla. Și de ce zici că e matematică?

– Poate că nu. Ai jucat vreodată *mad libs*[1] când erai mic? Când a trebuit să completezi substantivele, adjectivele și verbele, după care obțineai o poveste?

– Da.

– Cu asta mă ocup.

– Nu înțeleg.

– Dă-mi un personaj, o locație și o meserie.

– Bine... Femeie, Chicago, imobiliare.

– Bun, e ușor. Stephanie, o tânără dezvoltatoare imobiliară, se duce într-o zonă rurală din Illinois ca să caute o fermă de produse lactate, pe care să o transforme într-un

[1] Joc de cuvinte amuzant, cu fraze șablon, în care un jucător le cere altora o listă de cuvinte pentru a înlocui spațiile libere dintr-o poveste, înainte de a o citi cu voce tare.

centru corporatist de retragere și relaxare. Bărbatul tânăr și frumos care deține ferma nu vrea să vândă și cei doi se bat cap în cap. Dar pe măsură ce ea petrece timp la fermă, vede ce rol important joacă aceasta în comunitate și ce doi se îndrăgostesc. În cele din urmă, ea îl ajută să organizeze sărbătoarea anuală a fiilor satului, care urmează să aibă loc în acea săptămână. Cei doi se sărută. În seara de dinainte de sărbătoare ea primește un telefon prin care i se cere să închidă de urgență ferma, altfel își va pierde locul de muncă. Ea pleacă la Chicago. El rămâne cu inima frântă.

– O, nu!

– O, da! Dar stai așa, e Ziua Fiilor Satului și, de fapt, poți introduce aici orice alt eveniment comunitar – decorarea pomului de Crăciun, inaugurarea unei cantine, un recital al copiilor – , iar el merge înainte și cine crezi că apare? Stephanie!

– Da!

– S-a întors la Chicago și și-a dat seama că nu e făcută pentru viața de la oraș. Se întoarce în mijlocul naturii și ah, PS, are o idee extraordinară ca să salveze ferma. Sfârșit.

– E atât de stupid! Așa se întâmplă întotdeauna?

Dau pe gât restul vinului.

– În linii mari. Schimb numele și felul fermei, ca măsură suplimentară. Și schimb sexul personajelor. În jumătate din situații, cel care pleacă e tipul.

– Și se întoarce întotdeauna?

– Întotdeauna.

Rămânem un moment în tăcere și sunt aproape sigură că amândoi ne gândim la Ben. Dintr-un anumit motiv, vreau

ca Leo să știe că nu-mi doresc ca Ben să se întoarcă și că sunt fericită și mă simt întreagă fără el.

El merge mai departe și o spune:

– Dar Trevor a plecat și povestea s-a încheiat.

– Da, zic eu și Leo îmi aruncă o privire de parcă aș fi un puzzle care trebuie dezlegat. Ei bine, acum îmi cunoști toate secretele. Mă duc la culcare.

CAPITOLUL 6

Leo nu se trezeşte să vadă răsăritul. Ar trebui să mă bucur că leagănul e doar al meu, dar nu mă bucur. Lucrul ăsta mă alarmează profund. Am început să mă obişnuiesc cu el şi cu felul în care mă urmează peste tot. Îmi face plăcere că mă ascultă când vorbesc. Îmi place cum mă priveşte.

Ben obişnuia să stea aşezat în faţa insulei din bucătărie şi să vorbească despre piaţa imobiliară şi despre ce e în neregulă cu oamenii, în timp ce eu pregăteam cina. „Ştii ce-i în neregulă cu Mickey?", sau „Ştii ce nu-i în regulă cu tipul ăla de la bancă?" Astea erau întrebări retorice, şi singurul lucru care varia era persoana care îi greşea în ziua respectivă. Îi plăcea să lase televizorul să meargă nonstop, ca zgomot de fundal, în timp ce plimba pe masa din bucătărie hârtiile pe care aşternuse ultima lui schemă. Ben folosea o grămadă de spaţiu.

În noaptea în care mi-a spus că pleacă a dormit pe canapea cu televizorul dat tare. Eu am stat întinsă în pat, încercând să procesez cele întâmplate. Totul era atât de confuz.

Mi-am amintit expresia lui Penny prima dată când i-am spus că ieşeam cu el. „O, Doamne Dumnezeule!", a zis ea. „Să nu calci în strâchini." Ben era o partidă bună. Urmase o şcoală privată şi se mişcase prin viaţă cu uşurinţă. Ben era genul de tip pe care Penny l-ar fi cunoscut.

Eu şi Penny am crescut în oraşul Chesterville, din Connecticut, o localitate de mărime medie, care era alcătuită din două mici orăşele, unul bogat, celălalt alcătuit din clasa muncitoare. În 1950, când lucrurile au fost rearanjate pentru a crea un singur oraş, cu un singur liceu public, a rezultat un oraş divizat exact aşa cum ai vedea într-un film de John Hughes. Dacă locuiai pe deal, cel mai probabil că părinţii tăi aveau o profesie. Dacă locuiai la poalele acestuia, părinţii tăi aveau o meserie. Dacă erai ca mine, tatăl tău curăţa piscinele celor care aveau o profesie.

Segregarea din oraşul nostru era ceva la care nu mă gândeam aproape niciodată. Mă duceam la şcoală cu autobuzul, împreună cu ceilalţi copii din cartier, şi ne jucam unii în curţile celorlalţi după şcoală. Ne petreceam vacanţele la piscina publică, pe care tot tatăl meu o curăţa. La liceu, eu şi prietenii mei făceam mişto de hainele pretenţioase ale celor care locuiau pe deal şi de maşinile decapotabile pe care le primeau la şaisprezece ani, şi care erau invariabil accidentate şi înlocuite cu altele în decurs de o lună. Mă simţeam confortabil în căsuţa mea, în blugii mei decoloraţi, unde ştiam exact la ce să mă aştept.

Însă nu şi Penny. Ea voia să locuiască pe deal. Încă din gimnaziu începuse să le imite pe fetele de acolo, şi felul în care acestea se prezentau. Când ele îşi cumpărau blugi noi,

strânși pe picior, Penny își petrecea weekendul la mașina de cusut a mamei mele, îngustând cracii perechii ei de Levi's. Când își lăsau breton, Penny le urma exemplul. Chestia asta n-ar fi dus-o nicăieri, însă, în clasa a zecea, Penny a dat probe pentru musicalul din primăvara aceea și a reușit să obțină un rol principal, alături de o mână de fete de pe deal. După o expunere prelungită la generozitatea lui Penny și la pasiunea ei pentru distracție, acestea i-au devenit prietene adevărate. Tranziția s-a produs fără cusur, făcându-mă să cred că Penny fusese întotdeauna una de-a lor și că aștepta-se răbdătoare pe „moșia" noastră de o sută de metri pătrați.

Pe parcursul facultății și mai apoi, după ce s-a mutat în Manhattan, acestea erau cercurile în care se învârtea. Am fost surprinsă când am aflat că ele sunt peste tot și că se întrepătrund în cele mai bizare moduri. Oamenii bogați se pare că se cunosc unii pe alții tangențial. Așa încât n-am fost surprinsă când am sunat-o din Amherst și i-am spus despre Ben, iar ea a știut exact cine era.

Chiar dacă n-am fost niciodată atrasă de viața strălucitoare a locuitorilor de pe deal, când l-am întâlnit pe Ben am fost cumva fermecată de ușurința traiului lor. De așteptarea lui nerostită că lumea se va conforma capriciilor sale. De încrederea lui că nu va fi niciodată convocat sau pedepsit pentru vreo greșeală. Era genul acela de tip puțin meschin, care te făcea să te simți ușor superioară în cazul în care te plăcea. Încă din ziua în care m-a ales, am făcut tot ce am putut ca să nu greșesc. Și cu toate acestea, exact acolo am ajuns.

Când am terminat facultatea, am obținut un loc de muncă în lumea editorială din Manhattan, iar lui Ben i-a venit prima idee și primul cec de zece mii de dolari din partea bunicii lui. Lucrurile se întâmplau cu șase luni înainte să descopere că acela era și ultimul cec pe care avea să-l primească vreodată. Am găsit un apartament într-o clădire fără ascensor din East Village, pe care aproape că ni l-am permis, și cred că am fost fericiți. Mă întorceam acasă de la muncă și îl găseam așezat la masa din bucătărie, entuziasmat de un potențial nou investitor. Găteam în timp ce el îmi dădea toate detaliile conversației lor. Mă gândeam că era prea entuziasmat de ceea ce i se întâmplă ca să mă întrebe despre mine.

Până când ne-am căsătorit, la douăzeci și șase de ani, scânteia dintre noi era dusă. Ben încă profera injurii la adresa nedreptății de a nu avea nici un venit pasiv, o injustiție care îi alimenta furia împotriva lipsei de inteligență a acelor investitori care nu erau interesați de schemele lui. Partea aceea din mine care știa cine sunt și că nu ar trebui să mă căsătoresc cu Ben a devenit greu de auzit peste zarva făcută de planurile de nuntă. Cred că Newton s-a gândit la oameni de douăzeci și ceva de ani, aflați în relații de lungă durată, care au pus mâna pe locații de nuntă greu de găsit, când a decis că obiectele aflate în mișcare tind să rămână în mișcare.

Când m-am trezit cu doi copii și o casă dărăpănată a trebuit să mă confrunt cu faptul că lui Ben nu-i plăceau prea multe la mine. Nu-i plăcea ce viziune aveam asupra lumii, nu-i plăcea părul meu, casa mea. Nu-mi vedea calitățile și

în cele din urmă nici eu nu mi le-am mai văzut. Cred că toată căsătoria noastră a avut de-a face cu dorința mea de a-l face pe el să fie bucuros că m-a ales pe mine. I-am ascultat proiectele prost gândite fără să zic nimic. Am adus banii în casă, dar am făcut-o fără să vorbesc despre asta, așa încât el să simtă că munca lui era cea care conta, ca și când aș fi servit la mese până când termina el facultatea de medicină. Am început chiar să-i folosesc cuvintele pentru a-mi descrie munca: „încă un roman de dragoste stupid". Am făcut de mâncare și am încercat să rămân veselă pentru copii. Mi-am amintit de ziua de naștere a mamei lui și i-am trimis cadouri. N-a fost suficient.

În mintea mea, eu eram cea care îl susținea pe el; în mintea lui, eram cea care îl ținea în loc. De fiecare dată când vreun proiect de-al lui se ducea pe apa sâmbetei avea un fel de a mă face să simt că era vina mea. Și nu exista nici un motiv, nici o conexiune logică, ci doar implicația că eu eram cea care îl împiedicam să se ridice. Într-una din seri, când am descoperit că nu mai aveam decât treizeci și șapte de dolari în cont, am sugerat să mâncăm mai bine acasă decât să ne întâlnim în oraș cu prietenii. „Ai sărăcia în oase, Nora. Întotdeauna o să fii falită", mi-a zis el dezgustat. „Am un soț care nu lucrează și care cheltuie banii de parcă are imprimeria acasă", m-am gândit eu. „Da, o să fiu întotdeauna falită."

În seara aia, singură în pat și cu Ben pe canapea, am adormit cu cele mai bizare gânduri în minte. Unul din ele fiind că începând de a doua zi urma să am controlul deplin al telecomenzii. Începând din seara aceea mă voi duce la

culcare fără Ben care să mă streseze să facem sex de proastă calitate. Mi-am imaginat răsăritul de a doua zi și cum acela va fi ultimul pe care-l voi vedea cu el în aceeași casă. Toate celelalte răsărituri vor fi doar ale mele. Am simțit o eliberare profundă pentru că chinul se încheiase, ca și când m-aș fi oprit să dau din picioare și apoi m-aș fi trezit că pot ieși din apă fără nici un efort. „Du-te, Ben. Du-te și găsește-ți viața plină de importanță."

Desigur, Ben nu pleca doar de lângă mine, ci și de lângă copiii lui. Și lucrul acesta avea să-i doară pe ei pentru multă vreme. Însă, în noua mea stare de spirit, nu mă puteam opri să nu mă gândesc că n-o să mai văd niciodată îndoiala pe fețele lor, ca atunci când le promitea lucruri pe care nu ni le puteam permite. Nu va mai trebui niciodată să le explic „ce-a vrut să zică tati când a spus lucrul acela neplăcut". Urma să le ia timp să se acomodeze, dar în adâncul sufletului meu știam că le va fi mai bine fără el.

În dimineața următoare m-am trezit gândindu-mă la testul de vocabular al lui Arthur. Îl picase pe ultimul și avea emoții să-l încerce pe următorul. Mi l-am imaginat încercând să folosească toate acele cuvinte dificile, chiar după ce tatăl lui i-ar fi spus că urma să plece. Am alergat la parter și l-am trezit pe Ben, spunându-i:

– Nu putem aștepta până după școală ca să le spunem copiilor?

– Plec, Nora. Va trebui să accepți treaba asta. Îmi pare rău.

S-a frecat la ochi și s-a întors pe partea cealaltă, iar eu m-am gândit: „Frate, noi chiar că nu suntem pe aceeași lungime de undă".

– Știu și m-am împăcat cu lucrul ăsta, i-am ținut eu isonul. Dar hai să-i lăsăm pe copii să meargă întâi la școală și le putem spune după-amiază.

– Bine, a zis el ridicându-se în șezut și privindu-mă. Mă duc să fac un duș.

La micul-dejun, Ben s-a purtat ca și când totul ar fi fost normal. I-am dus pe copii la școală și am rămas în casa de ceai cât timp și-a împachetat lucrurile. Mă simțeam îngrijorată pentru ce avea să se întâmple, dar și puțin neliniștită că ar fi putut să vină să-mi spună că s-a răzgândit. M-am surprins zâmbind în timp ce priveam pe fereastră din casa de ceai și întrebându-mă dacă nu cumva viitorul tocmai s-a deschis în fața mea. N-aș fi avut niciodată curajul să dau drumul frânghiei în această luptă decisivă, însă Ben o făcuse în locul meu.

Când copiii s-au întors de la școală, i-am pus să stea jos și Ben le-a zis că urma să plece o vreme. Arthur a început să plângă imediat, fiindcă avea înțelepciunea de a înțelege încotro se îndreptau lucrurile.

– Unde pleci? a întrebat el.

– În Asia, a zis Ben, ca și când asta ar fi explicat tot.

– Vin și eu cu tine, a spus Arthur. Îți pot fi de ajutor și o să învăț chinezește.

Vorbea printre lacrimi și în momentul acela m-a durut puțin inima. Mie îmi era mai bine fără Ben, la fel și copiilor, dar m-a ucis disperarea din ochii lui Arthur.

– Îmi pare rău, băiete, dar o să vin înapoi.

– Când? a întrebat Bernadette.

– În curând, a zis el şi i-a îmbrăţişat pe rând. Să fiţi cuminţi, bine?

Copiii n-au răspuns, s-au uitat doar la el fără să le vină a crede, presupun. Şi-a luat cheile, telefonul şi stupida lui de vestă matlasată şi a plecat. Noi trei am rămas în aceeaşi încăpere pentru restul zilei, nici unul din noi nevrând să-i scape din ochi pe ceilalţi. Zile şi săptămâni după aceea am încercat să-i fac să vorbească despre cele întâmplate. Bernadette părea să fie mai degrabă enervată decât rănită, ca şi când orice ar fi avut taică-său de făcut era probabil o chestiune stupidă. Am avut grijă să nu fiu de acord. Arthur era trist şi a pus numeroase întrebări la care nu am avut răspuns. „Nu-i e dor de noi? Nu vrea să ştie ce facem?" O vreme am vorbit despre asta în fiecare zi, până când ne-am cam epuizat propriile explicaţii. Nici unul dintre noi nu credea că o să revină.

Casa era mai încăpătoare fără lucrurile şi fără furia lui. Am scos afară o parte din mobilă şi m-am bucurat de spaţiul liber rămas. Am simţit că în sfârşit casa putea să respire. Am început să alerg înainte de a scrie şi jur că scrisul meu s-a îmbunătăţit. Am sperat că puştii mei simţeau cât de puternică eram fără Ben care să mă tragă în jos. Fără el aveam energia de a fi şi mamă, şi tată, şi tovarăşă de joacă, şi cea care aducea cele necesare în casă. Oamenii vorbesc despre noua lor viaţă ca despre un soi de acomodare dificilă, însă pe mine m-a făcut să mă simt mai uşoară. M-am eliberat de îngrijorarea cheltuielilor făcute de Ben. Nu am mai fost nevoită să-i deviez replicile critice la adresa mea sau a copiilor. Eram liberă.

Prezența lui Leo în casa mea e însă amuzantă. Îmi face plăcere că e aici. Lucrurile sunt ușoare și incitante, iar eu alunec într-un vis cu ochii deschiși cum că aceasta este noua mea realitate. Am un companion arătos, care mă ascultă când vorbesc. Pune întrebări legate de ceea ce-i spun pentru că vrea să afle mai multe. Nu mă pot detașa de sentimentul că lui Leo îi place să stea de vorbă cu mine. Ca și când îi place de mine cu adevărat. Nu stă aici ca să primească ceva pe gratis sau ca eu să fac ceva pentru a-i îmbunătăți situația. Leo Vance e bine și fără mine, cu toate acestea mă urmărește captivat.

Pleacă în două zile și trebuie să-mi bag mințile în cap. Azi e marți. Bernadette are oră de dans după școală. Trebuie să scot gunoiul reciclabil afară. Mâine e prima zi de repetiții și treaba mea e să-i fac pe copii să tacă în timp ce își așteaptă rândul. După cum am aflat, sunt responsabilă de întreaga piesă, ceea ce înseamnă că trebuie să adun un comitet. Cine se ocupă de costume? Dar de decoruri? Și de gustări?

– Fir-ar, aproape că l-am ratat.

Leo dă buzna pe ușă cu o pătură în brațe. Se așază lângă mine și pune pătura peste amândoi. Soarele s-a ridicat pe jumătate și n-a ratat partea cea mai interesantă. Asta e momentul în care culoarea roz începe să urce la nivelul copacilor.

– Vrei să-ți aduc niște cafea? îl întreb pentru că n-aș face asta niciodată în absența cafelei.

– Nu, stai până când se termină.

Așa că stau și rămânem privind tăcuți până când cerul se luminează.

– La ce te gândeai? mă întreabă el. Erai tare încruntată când am venit.

– La nimic, răspund eu. A vorbi despre Ben mă face să mă simt o persoană învinsă, așa că tac. Leo se întoarce spre mine și-mi aruncă o privire care spune că nu mă crede. Zic: La cât de bine e că Ben a plecat.

– Unde e acum?

– Cine știe? A zis că se duce în Asia.

– Deci nu te sună? Nu-i vede pe copii?

– Nu. Ei, sună câteodată și face planuri, dar nu-și face niciodată apariția.

– Uau! De unde vin banii?

Râd la întrebarea asta, un râs din tot corpul, și până la urmă mă înec cu cafea. Leo îmi oferă pătura lui ca să mă șterg la gură. Îmi folosesc mâneca.

– Scuze, zic. A fost o întrebare absolut legitimă. Despre asta n-am vorbit în scenariu. Nu trimite cecuri. Înțelegerea noastră a fost destul de clar încheiată – eu rămân cu casa, cardurile de credit și debit, rata la bancă și cu plăcerea de a-i crește eu însămi pe copii. Iar el poate pleca. Nu m-am certat cu el pentru că n-am vrut să trebuiască să vând casa. De fapt, aș fi putut ajunge în situația în care să-i plătesc pensie toată viața. Și atunci, probabil că ar fi trebuit să-l ucid. Așa încât înțelegerea asta a fost cea mai bună.

– Încep să înțeleg de ce nu i-a păsat lui Ruth când Trevor a plecat. Deci, la fel ca în film, munca nu-i de nasul lui?

– „Hamiltonii nu muncesc pentru alții." Ăsta e mottoul lor. De fapt, stră-străbunicul lui a muncit din greu și a făcut o avere din creșterea bovinelor. Ben a crescut înconjurat de bogăția aceea, dar n-a asimilat aspectul muncii „din greu". Ca și când n-a fost atent la episodul în care străbunicul lui a scos bălegarul cu lopata ani de zile până să ajungă undeva. Așa încât încearcă doar marea cu degetul, începe lucruri care nu-i reușesc, mai ales pentru că alții sunt incompetenți.

Îi susțin privirea ca să-i arăt că am acceptat treburile astea. Ceea ce e adevărat. Însă nu și partea în care Ben n-a făcut nici un efort ca să-i vadă sau să-i contacteze pe copii în decurs de aproape un an; acea parte mocnește în pieptul meu sub forma unei furii ușor de stârnit. Partea în care Ben este așa cum este nu mai ține de mine și nu mă mai deranjează deloc.

Leo cercetează cu privirea copacii, apoi mă privește din nou.

– Ce s-a întâmplat cu cămașa de noapte transparentă?

– Mi-am învățat lecția, zic eu și-i fac prietenește semn cu cotul.

CAPITOLUL 7

Leo se duce pe jos în oraş ca să mai cumpere o baghetă de la alimentară, ceea ce înseamnă că am casa de ceai doar pentru mine. E cam tot aşa cum am lăsat-o, cu excepţia aşternuturilor de mult mai bună calitate. Valiza lui e deschisă la picioarele patului şi rezist tentaţiei de a-i inspecta conţinutul. Patul e nefăcut şi îmi imaginez că-i pot vedea conturul corpului în timp ce doarme. Ar fi pe partea lui şi linia spatelui gol ar imita curba pe care o face speteaza patului. *O, Doamne, Nora, termină!*

Scriu de la zece la două şi Leo mă lasă în linii mari în pace. Aud o maşină care parchează pe alee şi bănuiesc că i-a sosit prânzul, de la unul din restaurantele de cinci stele din oraş. Pe la ora unu bate la uşa deschisă a casei de ceai.

– Pot să trag un pui de somn?

– Sigur. Dar fără vorbă.

Îl aud cum se strecoară sub pătură şi îşi găseşte o poziţie confortabilă. Mă opresc din scris pentru că simt că mă priveşte.

– Ce? zic fără să ridic privirea.

– Care sunt genul, orașul și profesia de data asta?

Zâmbesc în direcția laptopului.

– Lucrez în linii mari cu ce mi-ai dat. Un bărbat din Minneapolis, care lucrează în domeniul imobiliar, iese din oraș ca să cumpere o fermă de dovleci aflată pe ducă.

– Fermă de dovleci? Există așa ceva?

– O, va trebui să vii înapoi în octombrie.

– Bine, zice el și eu încep să scriu din nou.

Fiindcă Leo e pe locul în care moțăi eu de obicei, mă întorc în casă pe la două. Pe blatul din bucătărie e o lădiță cu sticle de vin franțuzesc și o cutie de brioșe de la Cupcake Castle din SoHo. Mă ia cu ameteală numai când mă gândesc ce bucuroși o să fie copiii.

Când mă întorc de la școală cu copiii, Leo s-a trezit și despachetează lădița cu vin.

– Doar nu era să bem tot chardonnay-ul ăla sinistru. Am înțeles că vinul ăsta merge perfect cu... Ce mâncăm marțea?

– Tortilla cu carne, zic copiii mei la unison.

– A, desigur.

Așază brioșele pe o farfurie pe care nu știam că o am și se uită satisfăcut cum acestea dispar. Sunt conștientă că scena asta sclipitoare e o fantezie, dar îmi dau voie să mă bucur de ea. Copii zâmbitori și promisiunea unui vin de calitate alături de un bărbat atrăgător. Joia asta o să fie cruntă.

– Bun, deci Bernadette are dans la patru jumate. Arthur, dacă vrei să-ţi aduci piesa cu tine, putem învăţa câteva replici în timp ce o aşteptăm.

– Interzis, zice Leo. N-ai voie să te apropii de scenariul ăla.

– Evident, zice Arthur. Stau acasă şi fac repetiţie cu Leo. Apoi se corectează întorcându-se spre Leo: Adică, dacă nu eşti ocupat cu altceva.

– Omule, dacă e ceva ce nu sunt, atunci aia e ocupat. Nu am nici măcar internet acolo.

Se întinde şi-l ciufuleşte pe Arthur, iar soarele târziu al după-amiezii străluceşte prin ferestrele din spate şi parcă timpul încremeneşte peste zâmbetele lor, iar eu trebuie s-o şterg naibii de acolo.

Când Bernadette aleargă în sala de dans, eu rămân aşezată pe banca de afară, sperând să am răgaz să-mi adun gândurile. Sunt îngrozită de cum stau noaptea întinsă în pat şi aştept să aud zgomotul paşilor lui urcând scările şi îndreptându-se spre baie. Sunt ruşinată de cât de turată mă simt de îndată ce mă trezesc, de cum am început să mă spăl pe cap în fiecare zi. Sandra Wells şi Kiki Lee îmi întrerup gândurile autoincriminatorii după ce îşi conduc fetele înăuntru şi se aşază apoi pe bancă.

– Hei, Nora. Ce mai zici? începe Sandra.

– O, lasă-mă cu fineţurile astea, zice Kiki. Dă-i bătaie şi zi-ne.

– Nu stă decât câteva zile. Am impresia că crede că vieţile noastre simple sunt un soi de cură pentru viaţa lui super interesantă.

– E la fel de sexy și în persoană? vrea să știe Kiki. Adică se uită la tine cu privirea aia a lui când pui untul pe pâinea prăjită?

– Zici de privirea incendiară? Nu, râd eu. Cred că o folosește doar în fața camerei de filmat. Mă privește de parcă aș fi o mamă din suburbii care poate are nevoie de un tratament de înfrumusețare.

Știu că nu e adevărat chiar în timp ce spun asta. În majoritatea timpului se uită la mine cu un soi de curiozitate amuzată. Mă privește când crede că sunt preocupată de altceva. A trecut aproape o săptămână de când nu m-am mai simțit absorbită de ceva.

Eu și Bernadette ne întoarcem acasă și îi auzim cântând: „Trebuie să-i ușurezi de câte un bănuț, ici-colo", cocoțați fiecare pe câte un capăt de canapea.

– Bravo! strigă Leo și Arthur face o plecăciune.

– Mamă! Am trecut prin toată piesa. Fără să mă uit pe hârtie!

Arthur vine în fugă să mă îmbrățișeze. Îi zâmbesc lui Leo peste capul lui Arthur.

– Excelent! Acum ești pregătit.

Leo se dă jos de pe canapea și e cu gândul doar la piesă.

– Șmecheria e să te oprești la timp din repetat. Ai învățat replicile și acum trebuie să le lași să se așeze. În seara asta faci orice, mănânci ce mâncați marțea, îți faci temele, zice el. Face ochii mari și întinde mâna după o sticlă de vin. Știu. Hai să ne uităm în seara asta la unul dintre filmele cu final fericit ale maică-tii!

Arthur își dă ochii peste cap.

– Sunt absolut stupide.

– Mie-mi plac, zice Bernadette.

Îi apreciez spiritul de solidaritate.

– Sunt destul de stupide, dar și mie îmi plac, răspund eu. Hai să ne uităm la *Întâlnire de Valentine*.

– Lasă-mă să ghicesc. Femeie puternică, într-o poziție de conducere, se întoarce acasă și se întâlnește cu prietenul ei din liceu.

– E o expertă în patiserie. Dar da.

Râdem cu toții și Leo îmi întinde un pahar cu cel mai delicios vin pe care l-am gustat vreodată.

Leo se trezește să vadă răsăritul înaintea mea. A lăsat afară o cană cu cafeaua mea.

– Bună dimineața! zice el.

– Mulțumesc. Mă așez lângă el și-mi iau cana. Deci, ăsta e ultimul tău răsărit de soare în Laurel Ridge.

– Nu, asta este a șasea zi, care include noaptea a șasea, care include răsăritul de mâine. La ce oră să fie plecarea?

– Suntem destul de relaxați în privința asta.

Mă privește cu o expresie de recunoștință pe față și mă întreb dacă timpul petrecut aici i-a făcut bine.

– Te bucuri că ai rămas? Adică, te simți mai bine?

– Mă simt destul de bine. Chiar acum mă gândeam cât de dor îmi e să fac parte dintr-o familie. Ca atunci când eram mic și eram cu toții parte dintr-un întreg, și ne făceam atâtea concesii unii altora. Eu și fratele meu, Luke, trebuia să împărțim mâncarea și spațiul, și atenția pe care

o primeam. Acum abia dacă-l văd, iar viața mea nu are legătură decât cu mine. E epuizant.

– Trebuie să fie o plăcere, zic eu cu voce tare din greșeală.

Mă împunge cu cotul.

– Știu că par un nemernic, dar uită-te la viața ta. Trăiești pentru copiii tăi și ei trăiesc pentru tine. E ceva aproape sacru în legătură cu asta. Eu trăiesc pentru cariera mea și toți oamenii din jurul meu sunt plătiți să trăiască pentru cariera mea. Îți jur că anul trecut, de Ziua Recunoștinței, m-am uitat în jurul meu la masă și am realizat că toată lumea de acolo era pe statele mele de plată.

– Nu cred. Trebuie să fi avut vreun soi de relație normală. Cum ar fi alături de o femeie care să te placă și care să râdă de glumele tale teribile.

– Sigur, o grămadă. Chestia e că toate mă plăceau înainte să mă cunoască, ca și când se îndrăgosteau de ceva ce-au văzut în revista *People*. Când mama a murit, m-am gândit: Am pierdut-o pe ultima femeie de pe lumea asta care mă cunoștea. Desigur, nici eu nu mă deranjez să încerc să le cunosc pe ele.

– L-am cunoscut pe Ben atât de devreme încât n-am avut niciodată genul ăsta de relație scurtă, lipsită de noimă. Deși bănuiesc că în loc de asta am avut parte de o relație lungă lipsită de noimă.

Râdem amândoi la replica asta, ca și când Ben ar fi subiectul unor glume de-ale noastre.

– În dimineața asta m-am trezit îngrijorat de Arthur. Am trăit un sentiment extrem de ciudat dorindu-mi ceva atât de puternic pentru altcineva. Ești foarte norocoasă.

Vreau să-i spun că e binevenit dacă vrea să rămână, poate încă o săptămână sau două dacă de asta are nevoie. Dar știu că sunt pe o pantă alunecoasă, pentru că a adus ceva cu el care o să dispară atunci când pleacă.

Mă lasă în pace toată ziua, ca să am casa de ceai doar pentru mine între zece și două. Creioanele mele sunt pe poziții și n-am făcut focul pentru că e cald afară. Ascult păsările prin geamurile deschise. Din când în când, mă uit pe furiș pe ușa din față, ca să văd dacă nu cumva vine să mă vadă.

Scriu prostii, mai mari ca de obicei. Scene romantice dezgustătoare, cu sărutări prelungi și femei de altminteri cu scaun la cap, care-și deșartă ofurile. Cineva face o cerere în căsătorie la răsărit de soare, în munți, și, ei bine, mi-am pierdut mințile în mod oficial.

La unu și jumătate el încă mă lasă în pace, și mă hotărăsc să trag un pui de somn. Doar e casa mea de ceai, e patul meu, mă gândesc că am tot dreptul să mă întind. Nu îndrăznesc să mă bag în așternuturile lui, asta ar fi mult prea personal, însă mă adâncesc în perna lui înfățată cu in și-i adulmec mirosul până când adorm.

Simt o mână pe umăr și cineva stă așezat pe marginea patului. Sunt năucită de somn, ca atunci când te trezești peste zi și nu știi unde ești. Clipesc.

– La naiba! Scuze. E patul tău. Cât e ceasul?

– E două și jumătate. Am venit să-ți aduc un ceai și erai adormită. Bănuiesc că am ajuns prea târziu.

E foarte aproape de mine. Și eu sunt întinsă pe pat. Nu știu dacă mă pot ridica în capul oaselor fără să mă apropii și mai mult de el, deci rămân culcată.

– Am scris o grămadă de scene extrem de proaste. Și scrisul de mântuială mă extenuează, explic eu și simt că încă nu m-am trezit de tot. Tu ce-ai făcut?

– M-am fâțâit de colo-colo. Am așteptat să termini de scris.

Simt o greutate în stomac.

– Ah? e tot ce reușesc să spun.

– Mda. Se ridică în picioare și începe să facă pași prin încăpere. Nu sunt sigur în legătură cu Arthur. Adică aseară era pregătit, dar azi, după o zi întreagă la școală, ar putea să uite tot. Vreau să zic, dacă iese un dezastru?

O, dulce realitate! Îți mulțumesc. Mă ridic în șezut, mă redresez și-mi pieptăn părul cu degetele. Sunt din nou o persoană și o mamă.

– Leo, Arthur are zece ani. Asta e o piesă de teatru la școala primară. Jumătate dintre copii o să vomite sau o să se apuce de plâns în timpul repetiției. Arthur se descurcă.

– La ce oră îl luăm de la școală?

– O, Doamne! Bun, zic și mă ridic, după care inspir adânc. Sunt depășită de situație. Trebuie să am grijă de copii pe parcursul repetiției, de cei care sunt în culise. Îmi verific telefonul. Trebuie să plec.

Leo mă urmează.

– Vin și eu. Nu mă poți lăsa să aștept aici.

– Bine. Plecăm în zece minute. Trebuie să pun lucrurile în ordine pentru cină.

– Așa facem. Ce mâncăm miercurea?

– Surprinde-mă, zic.

Jur că ne mișcăm cu încetinitorul când trecem pe lângă locul în care sunt așteptați copiii la ieșirea din școală. M-am îmbrăcat cu o rochie pentru că știu sigur că e extrem de cald în auditoriu într-o după-amiaza ca asta. „Picioare!", a comentat Leo când am coborât de la etaj. La recomandarea mea, se schimbase din blugi în pantaloni de in. E absolut concentrat, mișcându-se ca și când ar fi trebuit să ajungem acolo încă de acum trei ore.

Trecem de securitate („E cu mine") și trebuie să prezentăm carnetele de conducere. Gardianul se uită la Leo și întreabă:

– Pe bune?

– Mă tem că da, răspunde Leo.

Ne întâlnim cu doamna Sasaki în auditoriu.

– Bună ziua! Sunt Nora Hamilton, mama lui Arthur. Suntem aici ca să avem grijă de copii, în culise.

Am întâlnit-o pe doamna Sasaki de zece ori și n-am reușit să-i captez prea mult interesul. Până acum. Ochii ei se mișcă de la mine la Leo și chiar zâmbește. Zic:

– El e prietenul meu, Leo. Lucrăm împreună și s-a oferit să mă ajute cu copiii, dacă sunteți de acord.

– Desigur. Mulțumesc! Nu mă așteptam. Spuneți-mi Brenda. Suntem bucuroși de orice ajutor pe care ni-l puteți oferi, domnule Vance. Am auzit că sunteți în oraș. Aș îndrăzni să spun că știți ceva mai mult despre teatru decât mine.

Oare flirtează cu el? Mă uit la Leo să văd cum reacționează și-i aruncă privirea lui pasională. O săgetează pe biata doamnă Sasaki. Biata doamnă Sasaki, care trebuie să se ducă în seara asta acasă la bietul domn Sasaki. Jur că Leo o să ne distrugă tuturor apetitul pentru bărbați obișnuiți.

– Termină, îi zic în timp ce ne croim drumul spre ușa dinspre scenă.

– Ce?

– Cu căutătura asta pasională.

Se oprește din mers.

– Dar nu mă uit așa la tine.

Mă întorc să-l înfrunt și întreb:

– De ce nu?

Leo îmi susține privirea.

– Aș vrea și eu să știu.

Acum, există o limită până la care poți să stai atât de aproape de Leo Vance și să te uiți în ochii lui fără să te transformi în lavă fierbinte, așa încât spun:

– Ei bine, încetează să le mai arunci priviri din astea doamnelor de vârstă mijlocie de pe-aici. Hai să mergem.

Bernadette ne întâmpină în culise ca să fie asistenta noastră, dar mai ales ca să facă un tur al victoriei. În școala primară din Laurel Ridge, nimeni nu va mai pune sub semnul întrebării faptul că Bernadette e prietenă bună cu acel Leo Vance.

Arthur apare rostindu-și replicile pentru sine și aleargă spre Leo.

– Ce faci aici?

– Ajut, ridică el din umeri. Te vei descurca, nu fi îngrijorat. Dă-ţi voie să simţi toată chestia. Şi nu uita de contactul vizual.

Am aliniat copiii lângă scenă în ordinea de pe lista pe care mi-a dat-o doamna Sasaki. Treaba mea e să trimit pe scenă grupul corespunzător şi să-i fac pe ceilalţi să aştepte în linişte. Orfanii sunt cam zgomotoşi, dându-se mari în faţa fetelor de la piaţă, care însă sunt prea preocupate de Leo ca să-i bage pe ei în seamă.

În momentul în care Arthur păşeşte pe scenă, îl pierd pe Leo cu totul. Stă în picioare în stânga scenei, şoptind replicile lui Arthur şi frângându-şi mâinile. Doamna Sasaki îl opreşte pe Arthur ca să-i dea o sugestie; ar vrea ca el să se uite mai mult spre public în timp ce-şi spune replicile.

– Bine, zice Arthur şi se uită spre Leo pentru confirmare.

– Nu sunteţi de acord, domnule Vance?

– Îmi place ideea, Brenda. Chiar îmi place. Şi mi se pare potrivită pentru momentele în care cântă. Dar în scena aceasta cred că e important să comunice cu orfanii, ca să putem simţi că are grijă de ei. Asta o să atragă atenţia publicului, zice şi o priveşte intens.

Nu lasă să-i scape privirea până când ea nu termină de spus:

– Aha, înţeleg. Îmi place. Ce sugestie absolut utilă, Leo! Pot să-ţi spun Leo?

Şi cu asta, Leo îşi ia locul pe scaunul de lângă doamna Sasaki pentru restul repetiţiei.

CAPITOLUL 8

Pe verandă ne aşteaptă o cutie mare, din metal, care încălzeşte trei pizze făcute pe vatră la Mario's, în oraş. Deasupra stă o sacoşă cu o salată uriaşă, tăiată, şi patru *cannoli*. Se pare că Leo s-a ocupat de cină.

Ne trântim pe scaune extenuaţi şi începem să mâncăm din pizza. Leo a deschis o sticlă de pinot noir. Arthur şi Bernadette vorbesc unul peste altul. Cine le are, cine nu ştie să danseze. Cine o să fie scos din spectacol până luni. Arthur stă cu spatele mai drept decât de obicei, nesiguranţa lui tăcută transformându-se în încredere tăcută în sine. Înţeleg că nu are legătură cu rolul din piesă, ci cu atenţia şi interesul arătate de Leo. Cred că Arthur se simte susţinut.

Bernadette rosteşte lucrul pe care eu nu pot să-l spun.

– Deci, asta e ultima ta seară?

Leo mă priveşte şi eu mă uit la sticla de vin. N-am idee ce exprimă faţa mea, însă nu e nevoie ca el să o vadă. Arthur tace.

– Ei bine, mă simt cam stânjenit, spune el. Mi s-a oferit de lucru în oraş, să regizez împreună cu doamna Sasaki *Oliver Twist*. Într-un fel, i-am promis Brendei că stau până la premieră.

Bernadette ţipă şi Arthur rămâne nemişcat.

– Asta e peste trei săptămâni, zice el.

– Aşa e, spune Leo şi umple paharele.

– Frumos din partea ta, încep eu. Adică, vrei să faci asta? Desigur, poţi să rămâi.

Nu pot să fac pe nonşalanta. Nici nu pot să-mi găsesc vocea obişnuită.

– Mulţumesc, zice el. Acum, ce trebuie să facem mai departe? Teme?

Pierd vremea prin bucătărie aranjând cafetiera pentru ceea ce nu va mai fi acum ultima dimineaţă a lui Leo aici. Uşurarea pe care o simt e profundă, dar sunt suficient de ancorată în realitate ca să ştiu că va fi şi mai rău peste trei săptămâni, când o să plece. Şi copiii mei îl adoră. Nu mă pot decide dacă e bine pentru ei să aibă în preajmă un bărbat care e atât de interesat de vieţile lor sau dacă durerea cauzată de plecarea lui Ben va fi şi mai mare după ce Leo pleacă. Cel puţin lasă în urma lui ceva, amintirea unei piese şcolare de succes. E aici pentru piesă, şi durata repetiţiilor e finită. Nimeni n-o să fie surprins când o să plece.

Îl găsesc pe Leo pe canapea, în verandă. A deschis o nouă sticlă de vin şi se uită afară, spre curte, prin fereastra deschisă.

– Bei şi tu? mă întreabă.

Iau un pahar. Proiectul lui Bernadette pentru ora de artă e pe fotoliu, așa că mă așez pe canapea, lângă picioarele lui încălțate în șosete.

- Îți mulțumesc că mă lași să stau, începe el.

- Și eu că mi-ai ajutat copilul.

Ridică paharul ca să toasteze, și eu îl ridic pe al meu, așteptând să vorbească. Îl pune însă jos.

- Cred că toastatul e o chestie ostentativă.

- Și eu.

- Crezi că ar trebui să mă las de actorie?

Mă întorc spre el cu tot corpul, urcându-mi picioarele pe canapea.

- Nu. Nimeni nu crede asta. Ce tot vorbești acolo?

- Nu știu. Am făcut multe filme, și am doar patruzeci de ani. Aș putea avea o a doua viață, în care să nu fiu faimos. În care să folosesc casa self scanner.

- Ești doar epuizat. Ai făcut trei filme în doi ani. Chestia asta e o resetare, și, ca să fiu sinceră, mă bucur foarte tare că ești aici. Dar o să fii entuziasmat de următorul rol, și-o să te întorci din nou la actorie.

- Îmi cam place să fac ce fac acum.

- Te-ai plictisi în cele din urmă.

- Tu te plictisești?

- Deloc.

Zâmbește.

- Pot să-ți spun un secret?

- Sigur, răspund încercând să-mi ascund entuziasmul din voce.

– M-am uitat la filmele de Crăciun de pe Romance. Îmi plac foarte mult.

– Nu-i adevărat, zic şi încerc să-mi ţin în frâu zâmbetul care mi se răspândeşte pe toată faţa.

– Ba da. Când mă duc acasă de sărbători, eu şi mama stăm până târziu şi ne uităm la vreo două, trei, unul după altul. Sau cel puţin ne-am uitat. Ei îi plăceau oamenii tineri care se îndrăgosteau; mie îmi plac casele excesiv de încărcate de ornamente şi mamele care gătesc tot felul de lucruri. Şi cum toată lumea se stresează cum să atârne luminile, zice el şi ia o gură de vin. E o plăcere vinovată.

– Care e preferatul tău?

„Alege unul de-al meu! Alege unul de-al meu!"

Se gândeşte timp mai îndelungat decât consider că merită întrebarea.

– Cel în care reporterul se înzăpezeşte şi rămâne să o ajute pe proprietara hanului să plănuiască sărbătorile. Mi-au plăcut amândoi; mi s-a părut că ar avea sens să fie împreună.

– Becca şi Daniel. *Lacul liniştit*. E scenariul meu.

– Vezi? Eşti romantică.

– Doar pe hârtie. Şi atunci când miza e mică.

CAPITOLUL 9

Până la sfârșitul repetițiilor de vineri după-amiaza, doamna Sasaki nu face decât să-i aducă lui Leo căni cu apă și să îi aprobe ideile dând din cap.

Weezie îmi trimite un mesaj chiar când sunt pe punctul de a adormi:

Ce se întâmplă acolo? Zice că mai stă încă trei săptămâni?

Cred că pentru el e odihnitor, îi răspund eu.

Bine atunci, consider că e în grija ta acum. O să mă „odihnesc" în apartamentul lui de lux până când am veşti noi.

Bravo ţie!

Sâmbătă Leo vrea să vină la meciul de fotbal în care joacă Bernadette. Nu-i vine să creadă cât de mulţi copaci mărginesc terenul şi cât de confortabile sunt scaunele mele de stadion. Crede că Bernadette e neaşteptat de agresivă

pentru o fată de vârsta ei și că ar trebui să aibă un antrenor personal înainte să ajungă la gimnaziu. Îmi dau ochii peste cap de nenumărate ori și încerc să nu mă uit la picioarele lui. Poartă șlapi pentru prima dată, bănuiesc că din cauza vremii mai calde. Picioarele lui sunt ca și mâinile, izbitor de frumoase, dar puternice. Mă gândesc la picioarele alea cum urcă și coboară noaptea pe scările mele. Încerc să nu mă gândesc niciodată la mâini.

Problemele mele legate de piesa de teatru se rezolvă de la sine când Leo defilează între terenul de fotbal și cel de baseball, împrăștiind în stânga și-n dreapta zâmbete și salutări. Suntem la douăzeci de zile distanță de premieră și nimeni nu s-a oferit să înceapă să lucreze la decoruri și costume. Planul de rezervă era să avem o cortină din pânză de sac atârnată pe scenă, iar copiii să fie îmbrăcați cu hainele lor cele mai murdare, în stil orfan. Dintr-odată, toată lumea vrea să fie implicată. De fapt, se înghesuie în jurul nostru.

Leo stă cu spatele drept când face cunoștință cu Tania Chung. Se uită adânc în ochii ei, până când ea e de acord să dea gata un set întreg de costume până la patru după-amiaza, miercurea viitoare, când avem prima repetiție cu costume. Evelyn Ness e de acord să facă decorurile, și jur că am văzut cum îi tremură genunchii.

– N-o să te lași niciodată de actorie, îi spun lui Leo.

– Deci ce se întâmplă aici sâmbătă seara? ne întreabă Leo în drum spre casă de la dezastruoasele prelungiri din Liga Mică ale meciului de baseball la care a participat Arthur.

– Eu dorm la Sasha, zice Bernadette.

– Eu merg la o zi de naștere, spune Arthur.

– A, se pare că n-avem noroc. Vrei să te scot la cină?

Se aud chicoteli de pe bancheta din spate și e posibil să mă fi înroșit. Deschid puțin fereastra.

– Sigur.

– Știi vreun loc decent?

– Avem un bistrou în oraș care e foarte bun. Să nu fii snob.

Leo își dă ochii peste cap în oglinda retrovizoare, culegând și mai multe chicoteli.

Am impresia că m-am machiat prea tare, dar nu am pe cine să întreb. Nu mă simt în largul meu cu chestia neagră din jurul ochilor și am un vag sentiment de victimă a unui atac. Dar mi se pare nelalocul lui să nu fac un efort în plus sâmbătă seara, deci aleg rochia mea de mătase bleumarin, fără mâneci, pentru cazul în care transpir.

Părul îmi arată bine, mulțumesc Domnului pentru micile favoruri.

– Ești un adult, îi spun eu reflexiei mele. Nu te purta ca o adolescentă.

– La naiba, zice el când intru în bucătărie.

E îmbrăcat într-o cămașă albă, curată, și un sacou bleumarin. E bărbierit și zâmbitor și, ei bine, arată ca un star de cinema.

– Prea mult machiaj? întreb pentru că aveam nevoie de un răspuns onest.

– Numai bine.

Așa cum era de așteptat, intrăm în restaurant și toată lumea rămâne cu gura căscată. Oamenii care mă cunosc

chiar şi întâmplător ne fac entuziast cu mâna. Cei care mă ştiu bine îşi organizează desele ieşiri la baie în aşa fel încât să se oprească şi să ne salute.

Amfitrioana ne conduce către o masă în colţul din spate, cu faţa spre restaurant. Leo îi pune mâna pe antebraţ şi ea aproape că leşină.

– N-aş vrea să vă dau bătăi de cap, dar oare ar fi posibil să stăm la masa de acolo? arată el către o masă cuibărită în faţa unei banchete.

După un pahar de vin am uitat că întreaga comunitate se holbează la noi. Râdem de felul în care le-a fermecat pe acele biete femei să pună umărul la piesă. Vorbim despre copii, ca şi când ar reprezenta interesul nostru comun. Vrea să ştie despre scurta mea carieră în industria editorială, iar răspunsurile lui mă fac să-mi dau seama că am învăţat mai mult decât am crezut.

– Îţi dai întâlniri? vrea să ştie el.

– Nu.

– Niciodată?

– Niciodată.

– De ce?

– Astea sunt nişte suburbii destul de rurale. Oamenii singuri nu se prea adună aici. În plus, mă trezesc devreme, după cum ştii.

– Nu te simţi niciodată singură?

– Nu atât de singură pe cât mă simţeam când eram măritată cu Ben.

Când vine desertul, vrea să jucăm noul lui joc favorit, filmul de dragoste.

– Fii atentă, uite unul. Bărbat, face un talk-show, e din Akron, Ohio.

Împung o bucată de tort de ciocolată și mă gândesc.

– Se duce undeva la țară, ca să intervieveze un star de cinema retras, și se îndrăgostește de femeia care are grijă de ea și care visează probabil să-și deschidă un magazin de brioșe, continui eu.

– Toate vor asta.

– Există un număr nelimitat de brutărese în filmele astea, mă declar eu de acord. Și nici una dintre ele nu e supraponderală.

– E vreo activitate în comunitate la final?

– Hm. Iau o mușcătură și mă gândesc. A! El va fi gazda licitației de la târg.

– Acolo unde ea își va vinde brioșele.

– Bineînțeles.

– Iar el trebuie să plece înainte de eveniment; îi sfâșie inima, dar se întoarce și urmează un ditamai sărutul, zice el.

– De fapt, sărutul nu e niciodată chiar așa de lung.

Și-a terminat vinul și îi torn jumătate din al meu.

– Deci asta-i tot? mă întreabă.

– Mai sunt lucruri mărunte. Dacă vreunul dintre ei are părinți, sunt întotdeauna extrem de iubitori și capabili să aibă singuri grijă de ei înșiși. Părinții nimănui nu sunt o problemă. Mai iau un pic de prăjitură. Și femeia are de obicei câte o ciudățenie care ar fi enervantă pentru toți ceilalți bărbați, dar pe care tipul ăsta o găsește irezistibilă.

– Serios?

– Face parte din fantezie. Cum ar fi femeia crispată, care face liste cu duiumul, ceea ce îi place muzicianului care are nevoie să-şi pună lucrurile în ordine.

– Chestia asta e diabolică. Ce-mi poţi spune de femeia nebună, care îşi plănuieşte viaţa după minutarul unui ceas elveţian?

– Ei bine, zic, golindu-mi paharul şi aşezându-l pe masă. Face o grămadă de lucruri. Dar, din experienţa mea, nu e exact genul de chestie pe care un bărbat o găseşte irezistibilă.

– Eu o găsesc, zice el. Ar trebui să mergem acasă.

Casa e cufundată în întuneric când ajungem şi nici unul din noi nu aprinde lumina. Stăm doar în bucătăria întunecată şi el face un pas spre mine.

– Trebuie să-l luăm pe Arthur?

„Arthur?", mă gândesc. A, da.

– Îl aduce Kate acasă.

– Bine, zice.

E suficient de aproape încât dacă ar face o jumătate de pas spre mine m-ar putea săruta. Mă întreb din nou dacă imaginaţia mea n-a luat-o razna, dacă n-ar fi poate timpul să las baltă poveştile romanţioase.

– Somonul meu era perfect, zic eu absolut din senin, în special pentru că am nevoie să întrerup contactul vizual. Fac un pas lateral, ca să nu mai fim faţă în faţă. Adică, uneori nu e gătit bine, şi ei zic că e roz la mijloc, dar de fapt peştele practic încă respiră. Nu că peştii ar respira.

Râd ușor la comentariul meu absolut lipsit de umor, însă acum simt că pot respira. Mă întorc către blatul mobilei de bucătărie și încep să aranjez în întuneric o grămadă de hârtii deja ordonate.

– Vrei să aprinzi lumina? îl întreb.

– Nu, răspunde el și face un pas chiar în spatele meu.

– Ah, zic eu și mă întorc spre el.

Îmi dă deoparte o șuviță rebelă din ochi și-și sprijină mâna pe gâtul meu, într-o parte. Nu-mi amintesc să mă fi atins până acum și, judecând după căldura care mă furnică și care mi se răspândește prin corp, cred că mi-aș fi adus aminte. Nu-l pot privi în ochi, dar pot simți că mă studiază în întuneric. Se apleacă înainte și fața lui e atât de aproape încât nasurile noastre se ating. Îi simt răsuflarea pe buze. Spațiul dintre noi e încărcat de dorință, în cea mai mare parte, a mea, probabil, și mi-e teamă să-i întâlnesc privirea pentru că o să vadă toată dorința aia, expusă. Dintr-un anumit motiv, vreau să rămân în acest moment, să mă mișc în aceeași direcție, ca să știu și să nu știu în același timp ce urmează să se întâmple. Ar fi un soi de pisică a lui Schrödinger[1] a săruturilor.

Îmi șoptește numele, apoi trec câteva secunde. Ridic ochii în cele din urmă și Leo mă sărută. La început un sărut scurt, care testează, și apoi unul fără sfârșit, care mă topește. Mă sărută atât de imperios încât vreau să cred că

[1] O pisică poate fi vie, dar poate la fel de bine să fie moartă, câtă vreme nu o vezi, deci nu ai o certitudine în această privință, spune fizicianul austriac Erwin Rudolf Josef Alexander Schrödinger, laureat al premiului Nobel, într-o discuție cu Albert Einstein pe un subiect de fizică subatomică.

și-a imaginat asta la fel de des ca mine. Nu există nimic pe lume mai firesc și mai inevitabil decât mâinile lui așezate pe șoldurile mele, mâinile mele în părul lui. Nu știu pe ce lume sunt când pe alee se zăresc venind niște faruri. O portieră se deschide și se închide, iar Leo murmură:

– Arthur.

Leo aprinde lumina în momentul în care Arthur intră pe ușa din față. Suntem amândoi cu răsuflarea ușor întretăiată.

– Hei, dragul meu, ne-am sincronizat perfect. Chiar acum am venit și noi din garaj, îi spun, deși mașina mea e parcată chiar în față. Cum a fost?

– Bine. Ne-am uitat la un film și ne-am jucat de-a războiul cu armele Nerf în pădurea din spatele casei. Își ia un pahar cu apă și noi îl privim, poate pentru că nu vrem să ne uităm unul la celălalt. Bine, noapte bună, ne spune el și ne îmbrățișează pe fiecare.

– Noapte bună, dragul meu! Vin imediat sus să te pun la culcare.

Îi zic asta pentru că asta spun de obicei. În fiecare seară. Nici o fărâmă din ființa mea nu vrea să părăsească bucătăria. Când auzim apa curgând sus, Leo mă ia de mână și degetele ni se întrepătrund.

– Așadar, zice el.

– Mda.

Nu mă pot stăpâni să nu mă uit la mâinile noastre împreunate. Mâna lui e chiar acolo, atingând-o pe a mea.

– Bănuiesc că și eu mă duc, spune el.

– Bine.

– Bine, zice el și mă sărută din nou, tachinându-mă cu un sărut ușor. Ne vedem la răsărit, mai spune și iese din încăpere pe ușa din spate, traversând pajiștea către casa de ceai.

Bineînțeles că de-abia dorm. Îi trimit un mesaj lui Penny: Sper că nu te trezesc, dar dacă am făcut-o, poți să-mi răspunzi? M-a sărutat.

Îi trimit același mesaj lui Kate. Nu primesc nici un răspuns. Inima îmi bate nebunește și am nevoie să mă calmez vorbind. Stare de fapt: Probabil că n-o să-mi revin niciodată după sărutul asta. Stare de fapt: Acesta e un bărbat care se întâlnește cu actrițe cunoscute. Stare de fapt: Sunt o femeie obișnuită, care a alăptat doi copii. O, Doamne Dumnezeule! Poate că era beat. Nu părea beat. Poate că se preface. Părea sincer. Poate că doar se prefăcea că e sincer. Dar pentru ce? Ca să fure niște sărutări de la o mamă singură, din suburbii? Dacă asta face, atunci jocul îi ia prea mult. Ar putea să sărute pe cine vrea. „Poate că-i place de mine", îmi zic în minte, cu un firicel de voce.

Când lumina începe să se strecoare în încăpere, deschid ochii și îmi aduc aminte. Sar din pat și-mi analizez pijamaua. Flanelă albă, cu steluțe galbene. Îmi schimb bluza de pijama cu un tricou și peste el îmi pun un pulover albastru, ușor. Gâtul îmi arată ciudat, așa că adaug o eșarfă. Când văd întregul ansamblu îmi dau seama că am comis-o din nou. Arăt de parcă mi-am pus toate zdrențele pe mine. Mă schimb la loc în pijama.

Intru în bucătărie și văd cafeaua gata făcută. A lăsat o cană și pentru mine. Îmi torn cafeaua și ies pe ușă.

– Ai întârziat, zice el.

Mă așez și el mă acoperă cu pătura lui. Caut un semn că ceva s-a schimbat, că ăsta e un gest mai intim. Însă e același mod în care a împărțit pătura cu mine încă din prima zi, acum o mie de ani, pe vremea când cămașa de noapte era transparentă. Sunt conștientă într-un fel ciudat de buzele mele așezate pe cana de cafea. Par a fi niște buze obișnuite, însă nu sunt, pentru că au fost sărutate azi-noapte de Leo Vance. Nu vreau să-l privesc, pentru că știu că o să rămân cu privirea agățată de buzele lui.

Privim cerul pe când frunzele sunt luminate pe fundal de soare. Spectacolul e aproape la final și simt nevoia să-l aud spunând ceva, orice care să indice că treaba asta s-a întâmplat cu adevărat și că plănuiește să mă sărute din nou.

– Ce program avem azi? mă întreabă el.

Ah, ce romantic! Menționarea programului e ca o lovitură, de parcă m-aș fi așteptat să sugereze să fugim la Cap d'Antibes. *Ce program avem azi?* Îmi ia o secundă să-mi amintesc că azi e duminică și să-mi ordonez gândurile. Trag aer în piept.

– Azi e duminică, spun ca să mai trag de timp. Bernadette are meci de fotbal la unu și avem de mers o oră până la Yardsmouth. Arthur merge la încă o zi de naștere, la un film, pe la amiază.

– E ceva de capul echipei din Yardsmouth?

Îh. E clar că se agață de orice subiect de discuție care n-are legătură cu sărutul acela. Clubul junioarelor o să obțină în mod clar rezultatul așteptat.

– Nu-s bune de nimic. Nu va fi un meci bun.

– Interesant, zice el.

Mă simt ușor vulnerabilă. Am devenit receptivă la posibilitatea ca sărutul acela să fie ceva adevărat, începutul a ceva nou. Și iată-l aici, privind drept înainte și vorbind despre programul familiei. În curând o să întrebe cum funcționează oala sub presiune și dacă rufele închise la culoare ar trebui spălate cu apă fierbinte.

– Nici pe departe, răspund eu.

Îmi strâng genunchii la piept. Mă doare și sunt puțin cam furioasă. Nu te poți plimba prin lume sărutând femei singure fără nici un motiv. E iresponsabil și la limita cruzimii. Ca și când i-ai da într-o zi unui câine friptură, după care să treci din nou pe hrană uscată a doua zi. Ce nu știi nu știi, iar sărutul acela nu era ceva de care aveam nevoie să aflu.

– Există vreo posibilitate ca Bernadette să meargă la Yardsmouth cu altcineva?

– De ce? întreb fără să mă uit la el.

– Pentru că dacă e, atunci am putea fi aici doar noi doi între unsprezece jumate și două, îmi răspunde și mă privește.

Mă înroșesc, adică de-a binelea.

– Ah, zic.

– Putem face asta?

– O sun pe Jenna, răspund.

Tot nu m-am uitat la el, dar mă ia de mână pe sub pătură. Ca și când ăsta ar fi cel mai normal lucru de pe lume.

CAPITOLUL 10

Sunt atentă să nu-l privesc pe Leo la micul-dejun. Simt că mă priveşte, dar nu pot risca să mă vadă copiii cu vreo expresie de poftă nebună pe faţă dacă privirile mele se încrucişează cumva cu ale lui. Pregătesc un mic-dejun ultra-complicat, cu vafe gătite de la zero şi cârnaţi. Mă duc şi alerg ceva mai mult ca de obicei, ca să-mi dau apoi seama că n-am ars nici măcar un gram din energia mea nervoasă. Fac un duş şi mă îmbrac, după care cobor la parter. Am reuşit să-l fac pe Arthur atent.

– Ai ceva special azi?

Mă opresc pe scări. Mă uit la el şi în cele din urmă la Leo.

– De ce?

– Rochia aia. Te duci la o petrecere?

Mă uit în jos la rochiţa mea galbenă de vară şi nu găsesc nici o explicaţie. Obişnuita mea uniformă alcătuită din blugi şi tricou nu mi s-a părut azi suficient de bună. Poate că la un nivel subconştient cred că blugii sunt greu de dat jos şi mai şi lasă urme pe piele? Mă blestem în gând pentru că mi-am dat cărţile pe faţă.

– O, am rămas puțin în urmă cu spălatul hainelor. Ce-ar fi să iei cadoul pentru Howie și să mergem la cinematograf?

– Mamă, e doar zece jumate.

– Aha.

Leo stă la masa din bucătărie prefăcându-se că citește ceva pe telefon, dar îl prind cum își înăbușă râsul.

După ce Jenna vine să o ia pe Bernadette și auzim cum mașina iese pe drumul principal, Leo traversează bucătăria și mă ia în brațe. Corpul meu e în alertă și îmi dau seama că aveam mare nevoie de îmbrățișarea asta. Brațele lui puternice care mă cuprind și mirosul lui liniștitor încep să mă calmeze.

– Deci, ce facem acum? îmi șoptește în păr.

– Sunt speriată, recunosc eu.

– Și eu. Vrei să mergem în casa de ceai?

Mi se pare o ideea potrivită să scăpăm de mirosul de vafe și de grămada de vase, într-un spațiu în care putem gândi limpede.

– Sigur, îi spun și mă ia de mână când pășim desculți afară.

Ajunși înăuntru, Leo închide ușa. Nu sunt sigură unde să stau, așa că mă așez pe patul lui nefăcut. El nu vine lângă mine.

– Vrei să facem un foc?

– E destul de cald aici.

– Bun, zice el și îndreaptă scaunul de lângă masă, apoi împachetează puloverul care stătea atârnat pe el.

Am senzația că se eschivează. Mă proptesc pe mâini și mă trag în spate, blestemând din nou alegerea rochiei. Îmi vine să mă ghemuiesc cu genunchii la piept, ca să mă simt protejată până când înțeleg ce se întâmplă aici. Pentru că așa se cuvine, nu pot să stau decât cu picioarele încrucișate copilărește, ceea ce mă face să mă simt vulnerabilă.

– Pot să stau lângă tine? mă întreabă.

– Desigur.

Face doi pași până în dreptul patului și se așază atent, ca și când poziția pe care o ia corpul lui ar putea detona o bombă.

Simt nevoia să îl ating și încep să-mi fac griji că asta s-ar putea să fie ultima mea șansă. Îi iau mâna și îmi las degetele să alunece în palma lui. Aș face asta la infinit, ca să evit să-l aud spunând că totul a fost o greșeală.

– Eu știu ce mă sperie, spun eu. Ce te neliniștește pe tine? Nu faci asta tot timpul? încerc eu să glumesc, ca și când am fi doar Nora și Leo vorbind verzi și uscate, dar încercarea mea eșuează.

– Ești o persoană în carne și oase.

– Pentru că șofez un Subaru? întreb fără să înțeleg când am reușit să-mi dezvolt talentul de a aduce în discuție chestiile cele mai lipsite de sex-appeal în momentele cele mai prost alese.

– Pentru că te cunosc. Nu am prea multă experiență în situația asta.

– Ei bine, eu n-am nici un fel de experiență, zic eu.

– Nu trebuie să mergem mai departe.

Spune asta, dar mâna lui e acum pe partea interioară a gleznei mele. Urmăresc linia pe care o desenează pe călcâiul meu. Senzația degetelor care de-abia îmi ating pielea când ajung în spatele genunchiului mă face să-mi țin răsuflarea.

– Ba cred că trebuie, zic eu aproape șoptind, pentru că n-am încredere în vocea mea.

Se uită la mine și mă sărută adânc, prinzându-mă cu mâinile de ceafă, de parcă aș fi pe punctul de a fugi. De parcă. Sărutul ăsta mă amețește atât de tare încât n-am idee când l-am cuprins pe după gât cu brațele, iar picioarele mi s-au încolăcit în jurul lui. Rochia, după cum s-a dovedit, a fost o decizie bună. Ne dezbrăcăm frenetic de haine și când nu mai e nimic care să stea între noi, totul încetinește, cu excepția bătăilor inimii mele. Mă sărută încet și în momentul în care începe să facă dragoste cu mine știu cu certitudine că Leo nu se preface. Vulnerabil, cu garda lăsată jos, e aceeași persoană care a stat cu mine pe verandă – atent, ascultător, rămânând să audă întreaga poveste. Pentru prima oară în viață m-am desprins de mintea mea super ocupată și exist doar în mirosul pe care îl emană gâtul lui Leo. Sunetul vocii lui șoptindu-mi numele. Pielea lui netedă, acum umedă de sudoare. Senzația corpului meu deschizându-se către ceva atât de puternic încât nu știu dacă mă voi putea reîntoarce de acolo.

Patul e prea mic ca să putem rămâne întinși unul lângă altul după aceea și mă întorc cu spatele la el, ca să-mi adun gândurile. *Unde sunt gândurile mele?* Leo se întoarce și mă cuprinde în brațe, mă sărută pe ceafă. Mă simt ușor stânjenită. Nu m-am simțit niciodată în viața mea atât de expusă

– M-am gândit de multă vreme la asta, zice el.

– Nu ne-am cunoscut decât acum două săptămâni.

Leo râde și mă sărută pe umăr.

– Nu ești foarte romantică, așa-i?

– S-ar putea să fiu o persoană care gândește prea mult.

– Am eu ac de cojocul tău, zice el, și mă întorc să-l privesc.

Glumește, dar îmi place ideea ca altcineva să facă ceva pentru mine. Îmi place ideea că el crede că merit să facă un efort pentru mine. Îmi place că undeva, în propoziția aceea, există o aluzie la viitor.

Copiii mei știu că se întâmplă ceva, însă din fericire n-au idee ce. Sunt la vârsta la care prima lor suspiciune nu e sexul, însă sunt extrem de acordați la schimbările subtile care se produc cu mama lor. Îi simt cum mă urmăresc și nu știu dacă e din cauza ușurinței cu care se mișcă trupul meu sau a zâmbetului de pe față în timp ce spăl cartofii. Știu că radiez, și nu pot face nimic ca să ascund lucru ăsta sau să-l opresc.

Deși totul s-a schimbat, rutina mea nu e atât de diferită în acea primă săptămână. Răsărit, mic-dejun, dus copiii la școală, alergat, duș, casa de ceai de la zece la două. Cu excepția faptului că în loc să scriu sunt în pat cu o vedetă de cinema. Facem mult sex, adică ridicol de mult sex. În viața mea anterioară aș fi considerat jumătate din ce fac acum un adevărat coșmar, însă actualmente mi se pare că o zi petrecută în pat e o zi cu folos. E posibil să nu fi înțeles înainte de Leo ce e sexul cu adevărat.

Obișnuiam să mă gândesc des la instalator când făceam sex cu Ben. Și asta nu pentru că mă simțeam atrasă de el în vreun fel, ci pentru că mă întrebam dacă îl chemasem să verifice garnitura robinetului din curte. Dacă n-o făcusem, țevile ar fi putut îngheța și crăpa, ceea ce ar fi fost foarte costisitor. O asemenea intervenție mi-ar fi luat bani din bugetul de Crăciun, care era și așa strâmtorat. Și trebuia să-l conving pe Arthur că nu avea nevoie de un set de tobe. Lăsând deoparte zgomotul, tobele ar fi luat o grămadă de spațiu și m-ar fi enervat cumplit să dau cu aspiratorul în jurul lor când el s-ar fi săturat de ele până de Anul Nou. De Anul Nou îmi place să fac salată de pui cu curry, însă medicul lui Arthur ne-a spus în mod repetat că ar fi bine să nu mai mănânce lactate. Va trebui să renunț la tradiție din pricina maionezei. Dar stai. Maioneza n-are în ea decât ulei și ouă. Nu sunt lactate în maioneză! Arthur poate să mănânce tot ce dorește! Aș putea să fac chiar și salată cu macaroane și sosul acela de legume care îi place. *Maioneza nu are lapte*, zâmbeam eu pentru mine când Ben se rostogolea înapoi pe pat. Desigur, Ben credea că zâmbetul acela, la fel ca orice altceva, avea legătură cu el.

Mă gândesc că problema cu Ben la pat era aceeași problemă cu Ben oriunde altundeva: Ben era interesat doar de Ben. Ben era concentrat exclusiv pe ceea ce îl făcea fericit pe Ben, pe ce-l făcea pe Ben să se simtă bine și ce dădea bine pentru Ben în fața lumii. Cu Leo, povestea nu are legătură cu vreunul dintre noi. E ca și când am fi creat împreună o altă entitate. Pășim în spațiul acela și restul lumii dispare.

Nu există timp, nu există știri, nu există nici o lume în afara acelui pat, până la ora trei.

Lui Leo îi place să-și plimbe degetul pe lobul urechii mele, în jos pe gât, de-a lungul claviculei și câteodată ritmicitatea gestului mă face să adorm. Ne trezim pentru mâncarea comandată. Câteodată avem treburi în oraș. Suntem în același timp energizați și leneși, supraîncărcați și somnoroși. Mă întreb dacă alții pot simți că acționăm pe o undă energetică diferită, ca și când am auzi o coloană sonoră separată și am simți aerul pe piele într-un mod mai acut. În adâncul meu sunt conștientă pe de-a-ntregul că realitatea asta nu o să dureze, însă mă agăț de ea la fel cum faci când ai un vis care-ți place și ești sigur că nu poți replica sentimentul acela în viața adevărată.

Leo n-a pus piciorul în dormitorul meu. Nici măcar nu mă atinge în trecere pe mână atunci când copiii sunt acasă. Nu discutăm despre asta, dar el pare să înțeleagă instinctul meu de a-i proteja. În colțul cel mai întunecat al ființei mele, acolo unde o mică parte din mine încă recunoaște realitatea, știu că prezența lui Leo e temporară. Urmează o cădere oribilă, dar, atâta vreme cât treaba asta rămâne problema mea, și nu a lor, acest lucru merită.

El începe să mă însoțească la alergat și zice că e plictisitor. Mie îmi plac circuitele, pentru că mă obligă să termin. Și, ca să fiu sinceră, viața mea întreagă e o buclă; în fiecare zi ajung exact de unde am plecat. Lui îi place varietatea, așa încât începem să explorăm drumurile de țară care se încolăcesc în jurul orașului. Unele porțiuni sunt asfaltate, iar altele sunt de pământ, făcând ca sunetul pașilor noștri

care aleargă să se schimbe. Trecem pe lângă câte o casă cu garduri din bârne orizontale, însă majoritatea drumurilor au pajiști de o parte și de alta, mărginite de narcise întârziate. Cireși bătrâni și sângeri oferă umbre sporadice și, dacă vântul suflă la momentul potrivit, alergăm printr-un potop de petale albe, ca niște confetti.

Câteodată alergăm atât de departe încât ne întoarcem mergând și uneori mă ține de mână. Suntem în mijlocul unei conversații care ține de zile întregi și care ne poartă prin detaliile cele mai lipsite de semnificație, dar și cele mai monumentale, ale vieților noastre.

– Deci mama a avut cancer la plămâni, îmi spune el într-o plimbare. Dar nu mi-au spus nimic până la sfârșit de tot. N-au vrut să mă oprească din filmări, de parcă asta ar fi fost important, spune el și rămâne tăcut o vreme. În cele din urmă, am văzut-o în ziua de dinainte să moară. Luke era acolo de două săptămâni, chestie care m-a supărat foarte tare. Ultimul lucru pe care ea mi l-a spus a fost că „vedetele de cinema n-au ce face la azil".

– Cu ce se ocupă Luke? îl întreb.

– Luke e avocat. Bănuiesc că avocații au ce face la azil. Oricum, în trei zile am aflat că e bolnavă, mi-am luat rămas-bun de la ea, după care a murit.

– Deci de asta ești aici?

Urăsc disperarea din vocea mea din secunda în care vorbesc.

– Tu ești motivul pentru care mă aflu aici, zice el. Dar înainte de tine, asta... Mi-a făcut bine să mă conectez la viața reală – la pădure, la răsărit, la structura unui orar.

Am simțit că cineva care știe despre toate astea poate face față unui azil.

Mai târziu, în casa de ceai, el vrea să știe mai multe despre Ben.

– Ceva a fost absolut în neregulă cu el, zice el și mă sărută cu atâta blândețe încât s-ar putea să izbucnesc în plâns.

Știe aproape toată povestea pentru că a jucat rolul lui Ben în film. Cum ne-am cunoscut la facultate și cum ne-am mutat în oraș. Cum am primit un loc de muncă în industria editorială și cum ar fi trebuit el să pună pe roate o companie de tehnologie. Cum la un an de la inițierea start-upului, o companie mai mare a lansat același proiect. Cum s-a întâmplat același lucru cu următoarea lui idee, și așa mai departe. Filmul nu vorbește despre adevărata problemă a banilor, despre felul în care Ben a tocat aproape agresiv orice bănuț pe care reușeam să-l obțin. Ca și când ar fi cumpărat din mânie.

– Bănuiesc că nu s-a așteptat niciodată ca lucrurile să fie dificile, pentru că fusese crescut înconjurat de bogăție. Pur și simplu, nu putea face față situației dacă lucrurile nu se petreceau așa cum voia el. Ca și când totul i se cuvenea.

– Ce s-a întâmplat cu banii bunicului?

– Au fost administrați greșit de-a lungul anilor. Tatăl lui Ben nu s-a concentrat asupra afacerii când a venit timpul să o conducă. Astfel, din tot ce a fost, n-a mai rămas decât un grup de oameni mânioși, fără bani, care cred că totul li se cuvine și care n-au idee cum să aibă grijă de ei înșiși.

– Ar fi trebuit să prinzi și asta în film. Mi-ar fi fost de folos, pentru că mi-a fost greu să înțeleg de ce nu era Trevor bun de nimic.

Îi îndepărtez o șuviță din ochi.

– Vina a fost și a mea. L-am lăsat să pretindă că urma să ia potul cel mare. Ani de zile l-am acoperit pentru că nu voiam să recunosc că am greșit în legătură cu mariajul meu, cu viața mea.

– Ești o neroadă, glumește el. Trebuie să-ți spun că nici eu nu mă pricep la bani. Nu știu nimic despre ei.

– Decât că-ți poți permite o căruță de banane.

– Extrem de multe banane, râde Leo.

– Ei bine, sunt bogată acum, așa că totul e bine.

– Ești? Toate visurile mele au devenit realitate, zice el și mă strânge lângă el. Ce partidă!

– Vorbesc serios. *Casa de ceai* m-a scos din datorii. Când ai multe datorii ți se pare că ești bogat dacă scapi de ele. Asta n-o să fie filmul în care eroina trebuie să-și vândă ferma.

– Slavă Domnului! Îmi place ferma.

– Într-o zi, Ben m-a găsit aici aranjând o stivă de facturi, pe când încercam să mă dumiresc care trebuia plătită imediat și care ar mai fi putut aștepta. Am zis ceva despre cât de bine ar fi fost dacă am fi avut amândoi locuri de muncă. Și cred că asta a fost sfârșitul. În ziua aia cred că m-a adăugat pe lista oamenilor care se puneau în calea visurilor lui mărețe.

– Scena asta a fost de fapt și în film.

Râd pentru că totul e în ceață. Viața adevărată, transformată în film, se preschimbă într-o aventură fulminantă cu bărbatul care l-a jucat pe ecran pe soțul meu. Pentru o persoană a cărei viață e destul de simplă, nu m-am gândit niciodată că toate poveștile mele se vor întrepătrunde.

– L-ai iubit?

– Poate că la început. Dar în oameni sunt părți pe care nu poți alege să le ignori după ce le-ai văzut deja, după ani de zile de trai împreună. Cum ar fi lipsa lui de interes față de copii. De asemenea, întreaga obsesie de sine, incapacitatea de a aprecia frumusețea. Multe lucruri.

– Eu apreciez frumusețea, îmi zice.

Și zâmbește într-un fel pe care nu-l știu din filme. E același zâmbet pe care i l-am văzut atunci când Arthur a reușit să-și spună toate replicile fără să se uite pe hârtie.

– Ce înseamnă zâmbetul ăsta? îl întreb, urmându-i conturul buzelor.

– Sunt fericit. Sunt așa de fericit că te-a părăsit!

Penny îmi trimite mesaje pe telefon de zece ori pe zi: Ce se întâmplă acum? Cât stă la tine? De ce nu-mi răspunzi la mesaje????? **Îi răspund:** Sunt periculos de fericită și în general prea dezbrăcată ca să-ți răspund.

Timp de două ore, în fiecare după-amiază, suntem despărțiți și e chinuitor. El e în sala de spectacol, făcând pe regizorul, iar eu sunt în culise, având grijă de copii. E ciudat să văd cum oamenii normali mă tratează ca pe o persoană normală. Pentru că nu sunt o persoană normală. Sunt iubita lui Leo Vance.

– Doamnă Hamilton, mă întreabă Savanah, repetăm azi scena din piață?

„N-am idee", mă gândesc. „Habar n-am ce zi e azi." N-a trecut o săptămână de când Leo a devenit iubitul meu și sunt într-o ceață care nu vreau să se disperseze.

Kate mă ajută să adun copiii și-i strigă pe rând în grupuri, ca să li se ia măsurile pentru costume. O las să preia controlul.

– Nu te-am văzut niciodată așa, îmi zice.

– Așa cum? întreb de parcă n-aș ști.

– Amețită. Relaxată. Pierdută în spațiu.

– Exact așa mă simt.

– Deci, care e planul? Stă aici două săptămâni, apoi pleacă după primul spectacol?

– Ei bine, asta a zis la început, dar acum nu mai știu. Nu discutăm despre asta, dar vorbește ca și când ar vrea să rămână. Ca și când ar fi mai mult de atât. Privirea ei îngrijorată e greu de ignorat. Mă amăgesc, nu-i așa?

– Nu, draga mea, ești îndrăgostită. Pur și simplu, nu putem vedea cum arată finalul fericit. Nu încă, zice ea și mă îmbrățișează strâns.

Câteodată las copiii cu Kate ca să pot sta în stânga scenei să-l urmăresc pe Leo cum regizează. În primul rând, îmi place pur și simplu să mă uit la el. Și, dacă sunt norocoasă, îi atrag atenția, iar el mă săgetează cu privirea, făcându-mă să tremur. Îmi place să-l văd pe Leo la treabă, cum încearcă să-i învețe pe copii despre actorie. Ia lucrurile foarte în serios.

Leo pare să creadă că Oliver nu e autentic. Se ghemuieşte în faţa corpului neobişnuit de mărunt al lui Ty Jackson şi îl priveşte drept în ochi.

– Aş vrea să intri în mintea lui Oliver.

Ty se holbează la el.

– În mintea lui?

– Aş vrea să-ţi imaginezi cum trăieşte. Nu ai părinţi, nu ai casă.

– Am piscină, îi spune Ty.

– Tu ai, dar Oliver n-are. Aş vrea să-ţi imaginezi că părinţii tăi nu mai sunt, şi că nu mai ai altceva decât hainele pe care le porţi acum. N-ai o pătură care să-ţi ţină cald. N-ai nici măcar un prieten.

Doisprezece copii din distribuţie se uită cum Ty închide ochii şi încearcă să-şi imagineze. Doisprezece copii sunt îngroziţi când Ty izbucneşte în lacrimi.

Leo îl îmbrăţişează.

– Asta e. Foloseşte asta în scena următoare.

Mă năpustesc din culise şi zic:

– Haideţi să luăm o pauză. *E prea mult*, îi şoptesc lui Leo.

Când copiii sunt luaţi de părinţi de la repetiţii, Leo îl însoţeşte pe Ty, să o găsească pe maică-sa. Eu şi copiii rămânem câţiva paşi în urmă, ca şi când ce se întâmplă e fie foarte personal, fie foarte profesional şi noi n-ar trebui să fim martori.

– Bună, sunt Leo, zice el şi întinde mâna către mama lui Ty, care nu pare în stare să-şi ţină în frâu zâmbetul. Cred că-i datorez scuze lui Ty, am vrut să ştiţi.

– Poftim? O, sunt sigură că n-are nimic. Nu ne putem obișnui cu gândul că regizați piesa. Nu ne-am fi imaginat asta nici într-o mie de ani.

Ty o ține pe maică-sa de mijloc cu ambele brațe.

– L-am făcut să plângă. Și regret nespus. Ești un actor atât de bun, îi spune el lui Ty, încât am uitat că ai doar zece ani. Uită ce ți-am spus, bine? Era foarte bine cum făceai înainte.

Ty îi dă drumul maică-sii și îl îmbrățișează pe Leo.

– Bine, zice el.

– Trebuie să recunoști atunci când greșești, zice Leo la cină, rozând dintr-un os de pui. Dac-o faci suficient de des, nu mai e chiar așa de greu. „Am dat-o în bară, îmi pare rău." Nu e mare lucru.

– Chiar am crezut că Ty o să-și piardă cumpătul, spune Arthur.

– N-ai cum altfel. Când o dai în bară, trebuie să îndrepți lucrurile, zice Leo. Asta era subiectul preferat de discuție al tatălui meu, asumarea responsabilității. Dacă recunoști că nu ești perfect, viața devine mai ușoară. Și, haideți să recunoaștem, am fost total deplasat. Nu știu nimic despre copii. Voi doi sunteți singurii copii pe care-i cunosc.

Mă întreb dacă puștii mei se gândesc la Ben. Mă întreb dacă au observat vreodată cum își apăra fiecare greșeală, doar pentru a evita să admită că s-a înșelat. Sper că nu pot vedea pe fața mea cât de îndrăgostită sunt în acest moment de Leo. În timp ce eu nu mai pot fi salvată de mine însămi, sper ca ei să ia următoarele ca pe un lucru bun: avem un oaspete plăcut, care ne ajută cu piesa de teatru, și care

împărtășește cu noi felul în care vede el lumea. Dar trebuie să admit că noi patru, așezați în jurul mesei din bucătărie, părem să fim mai mult decât atât.

– Mi-e rușine când trebuie să-mi cer iertare. Ca și când am ceva fierbinte înăuntru, zice Bernadette.

– Atunci ar trebui să continui până când devine ușor de făcut, îi spune Leo. Dar numai atunci când ai greșit.

– Nu cred că Ty o să fie un Oliver prea bun, zice Arthur.

– Nici eu, zice Leo, dar trebuie să ne detașăm și să facem ce putem noi mai bine.

Arthur aprobă din cap în direcția lui Leo, ca și când ar fi înțeles cele spuse în profunzime. Ceva se petrece la un pui cu orez și fasole verde; se împărtășesc momente de înțelepciune. Unii ar putea să numească asta educație parentală. Eu mă minunez de faptul că acest prilej a fost creat de altcineva, și nu de mine. Chiar și atunci când Ben era aici, obișnuiam să mă trezesc în miezul nopții, îngrijorată că fiecare lecție de viață pe care o primeau copii mei urma să vină doar de la mine. Oare știau să traverseze strada? Oare știau să alerge în zigzag dacă erau fugăriți de urs? Lecțiile învățate de la Ben sunt mai degrabă povești despre cum să nu fii: Nu încerca să fii antreprenor dacă nu vrei să depui efort. Nu-ți umili copiii dacă vrei să te iubească.

Leo îmi zâmbește pe deasupra paharului cu vin. Strângem vasele și ne uităm la „Roata norocului". El insistă să mă duc sus, să le citesc și să-i pun la culcare. El se duce în casa de ceai și ne trimitem mesaje până când adormim. Obiceiul ăsta e de-a dreptul ridicol. De-abia pun geană pe geană și n-am scris un singur cuvânt de când ne-am sărutat prima dată. Dar nu-mi doresc să se schimbe nimic.

CAPITOLUL 11

În majoritatea dimineților ne ghemuim unul lângă altul cât ține răsăritul și suntem atenți la scârțâitul ușii de plasă. E sâmbătă, însă Bernadette nu doarme până târziu.

– Dați-vă mai încolo, comandă ea înainte să ajungă afară.

Se așază lângă Leo și el îi pune brațul pe după umeri. Ea se reazemă de pieptul lui. N-am mai văzut asta și mă întreb dacă e prima dată. Nu-mi pot face mintea să calculeze de cât timp e Leo aici, dar dintr-odată pare că dintotdeauna.

– Ce avem azi? o întreabă el.

– Eu am fotbal; Arthur are meci de baseball. Dar e un festival ambulant de mâncare în Craft Park. Ar trebui să mergem și noi.

– Vin, zice Leo.

– O să te înconjoare din toate părțile, îi spun.

– Am mai fost și-n alte dăți, răspunde el. Mă puteți apăra voi.

Trecem prin antrenamentul de fotbal (care e un succes) şi prin baseball (mai puţin reuşit) şi ne îndreptăm spre festival. E plin de oameni. Sunt zece camioane cu mâncare şi cel puţin câte douăzeci de oameni la fiecare coadă. Este o trupă care cântă melodii country şi o staţie cu butoaie de bere. În afară de faptul că ies dintr-o maşină break de rahat împreună cu cei doi copii ai mei, mă simt tânără şi uşoară.

– Vrei o bere? mă întreabă tipul meu.

– Sigur, zic.

Copiii mei o iau la fugă şi eu rămân pe loc, uitându-mă după el. Se pune la coadă la bere, cu mâinile băgate în buzunarele blugilor, până când unul, apoi doi, apoi zece oameni îl observă şi se întorc spre el. Judecând după limbajul corporal, pare să se simtă confortabil. În curând, întreaga coadă conversează cu el, izbucnind în râs pe rând. O fetiţă îi întinde un pix şi o pungă de hârtie, şi el semnează. Pe măsură ce coada se mişcă, pare aproape că el e cel care ţine conversaţia vie, punând întrebări, aprobând din cap. Doamna de la luxosul magazin de menaj se alătură grupului şi schimbă cu el câteva cuvinte.

Mi-l imaginez venind la festivalul ăsta în fiecare an, aducându-şi aminte numele oamenilor şi câteva puncte-cheie despre ei, văzându-i pe copii cum cresc. Ar plânge la înmormântarea domnului Mapleton, amintindu-şi cum l-a cunoscut imediat după operaţia de şold a acestuia.

– E drogată, zice cineva şi ies din stare, văzându-i pe Kate şi Mickey lângă mine.

– Nu sunt, răspund. Doar pierdută într-un soi de vis cu ochii deschişi.

– Și uite-l că vine, zice Mickey arătând cu capul către Leo, care-și croiește drum spre noi, ținând două pahare de plastic pline cu bere. Cum o să pot concura cu așa ceva?

Mickey e pompier în oraș și poate tipul cel mai de treabă pe care l-am cunoscut vreodată. Nici eu, nici Kate nu simțim nevoia să-l liniștim.

– Bună, Kate. Leo îmi întinde berea și-i strânge mâna lui Mickey. Eu sunt Leo.

– Se pare că te pricepi să faci față mulțimii, zice Mickey. Dacă aș fi fost în locul tău, probabil că aș fi rămas în mașină.

– O, a fost în regulă. Îi știam deja pe mulți dintre ei de la cumpărături. Nora mă face să-i cumpăr o grămadă de lucruri.

Îi dau un cot și el își pune un braț în jurul umerilor mei. Îl aud pe Mickey zicându-i lui Kate:

– Uau, nu glumeai.

– Ce faceți în seara asta? întreabă Leo. Aveam de gând să facem un barbecue, și sunt sigur că avem destul. Sau aș putea să mă duc la piață?

Îmi cere părerea mie și eu sunt ușor uluită să-l văd comportându-se de parcă suntem un cuplu și avem împreună un barbecue.

– Ce idee bună! răspund eu. Aduceți și copiii. La cinci?

Leo e dezamăgit că am destulă mâncare și nu e nevoie să se ducă la piață. Bernadette crede că ar trebui să mâncăm pe gazon, în fața casei de ceai. Încerc să nu mă uit cum ea și Leo dau jos picioarele mesei din bucătărie, ca să o scoată afară.

Când mă întorc din oraş, unde l-am dus pe Arthur ca să-şi ia bandă adezivă pentru bâta de baseball, Leo şi Bernadette mă aşteaptă pe veranda din faţa casei.

– Avem nevoie de maşina ta, zice Bernie.

Se întorc într-un ceas, cu o faţă de masă cu dungi albe şi galbene, şervete asortate şi şase şiraguri de lumini albe. De-abia pot să o văd pe Bernadette din spatele unui buchet enorm de floarea-soarelui pe care îl duce.

– Mă ocup de scenografie, îmi zice ea.

– V-aţi pierdut minţile? îi întreb când se pun pe treabă.

– Un pic, zice Leo şi-mi aruncă un zâmbet.

Arthur şi cu mine nu petrecem nici pe departe atâta timp pregătind mâncarea cât petrec ei pregătind decorul. Leo a găsit o scară şi nişte sfoară. Agaţă luminile între copaci, de o parte şi de alta a gazonului, trasând un tavan lung şi strălucitor deasupra mesei. Priveliştea îţi taie răsuflarea chiar şi înainte ca soarele să asfinţească.

După ce luăm masa şi copiii joacă *wiffle ball*[1] în curtea din faţă, eu şi Kate îi umplem constant paharul de vin lui Mickey. Nu discutăm despre asta, însă amândouă vrem să-l facem să se relaxeze şi poate să treacă peste faptul că, în mintea lui, Leo nu munceşte cu adevărat pentru a-şi câştiga traiul.

Kate povesteşte despre locul ei de muncă. Conduce un program nonprofit de educaţie parentală pentru oameni care trăiesc în comunităţi defavorizate. Programul funcţionează aproape fără nici un buget, doar pe forţa voinţei ei, iar eforturile pe care le face pentru a o scoate la capăt sunt

[1] Joc de baseball la scară mică

de-a dreptul eroice. Leo pune întrebările potrivite, care arată că ascultă fiecare cuvânt pe care-l spune ea, făcând-o pe Kate să devină mai animată și mai deschisă decât am văzut-o vreodată. Asta este superputerea lui Leo și e posibil să-l calce pe Mickey pe nervi.

Eu și Leo suntem așezați cu fața spre casa de ceai și spre pădurea din spatele ei, iar el zice, fără să i se adreseze cuiva anume:

– E-atât de frumos aici! Parcă în fiecare zi înflorește câte ceva.

– Stai să vezi în iulie, când apar hortensiile, îi răspunde Kate. O să te lase cu gura căscată.

Cuvântul „iulie" rămâne plutind în aer. Eu și Kate ne uităm una la alta și eu îmi mut privirea în altă parte. Mickey se lasă pe spate în scaunul lui, privindu-l pe Leo.

– De-abia aștept, zice Leo, fără să piardă nici un moment.

Mă strânge de mână și în acel moment știu că vreau ca Leo și hortensiile alea înflorite să fie în același loc și în același timp mai mult ca orice altceva. Mă sperie cât de mult vreau să rămână.

– Deci, de unde ești? își începe Mickey interogatoriul.

– Din New Jersey. Ieșirea optzeci și doi de pe autostradă.

Mickey râde și nu sunt sigură dacă e de bine.

– Și acum stai în Los Angeles?

– Și în New York.

– Și Cap d'Antibes, zic eu și-mi dau ochii peste cap.

– Mda, văd de ce petreci așa de mult timp în Laurel Ridge, cred că e o pauză binevenită, zice Mickey.

– E destul de bine, zice Leo așezându-și brațul pe speteaza scaunului meu.

Kate ne zâmbește și toată lumea tace vreme de o secundă până când Mickey zice:

– Nu înțeleg ce naiba se petrece aici. Adică, rămâi în Laurel Ridge? O să locuiești aici, pur și simplu? De unde știi că n-o să te plictisești?

– Mickey, zice Kate și-l lovește cu șervetul ei. Revino-ți. Nu e treaba noastră.

– Nora nu e treaba noastră? întreabă el. Îmi dau seama că i s-a dat apă la moară. Ce mama dracului, l-am urât pe Ben. Era arogant și leneș.

– Se pare că a fost și un tată de doi bani, comentează Leo.

– Câți bani ai făcut anul trecut? întreabă Mickey, ca și când ar fi o întrebare obișnuită.

Kate îl lovește din nou, iar eu dau din cap spre Leo, care nici nu clipește.

– N-am idee, dar probabil că poți să cauți pe Google.

Mickey râde și-și ridică berea spre Leo.

– Cred că-i fain.

– Este. Te obișnuiești destul de repede să nu te mai gândești la bani. Dar, așa cum se zice, banii nu aduc fericirea.

– Pe mine m-ar face fericit, răspunde Mickey.

– Asta pentru că ești deja fericit.

CAPITOLUL 12

Luni, telefonul meu sună pe la amiază. Suntem în casa de ceai şi la capătul celălalt e Ben. Eu şi Leo ne uităm unul la altul câteva secunde.

– Vrei să răspunzi? mă întreabă Leo.

– Dar tu?

Pun telefonul jos şi mă întorc. Doar n-o să-l las pe Ben să intre în coconul nostru.

– Dar dacă e ceva important? Nu sună de obicei, nu-i aşa?

Mă întorc spre Leo şi, din fericire, telefonul se opreşte.

– Sună o dată la câteva luni. Zice că vrea să vadă copiii. Eu zic „super". După care zice că o să sune peste câteva zile, după ce termină de aranjat nişte chestii. După care nu mai sună deloc.

– Deloc.

– Deloc. Prima dată le-am spus copiilor că vine şi au fost foarte bucuroşi. Dar, bineînţeles că n-a venit şi acum nu le mai spun nimic. Dacă o să vină să bată la uşă o să fie o surpriză.

Telefonul sună din nou.

– Tot el? întreabă Leo. Pe cuvânt, ar trebui să răspunzi.

– Nu-i place să fie ignorat, zic eu și răspund la apel pe difuzor.

– Bună, Ben.

– Bună. Ce mai faci?

– Foarte bine, răspund zâmbindu-i lui Leo, pentru că îmi merge bine, atât de bine încât întrece fanteziile mele cele mai nebune, dacă aș fi avut vreodată vreme să am așa ceva.

– Grozav. Și ce fac copiii?

– Sunt bine. Adică, tatăl lor a plecat și n-a venit să-i vadă niciodată. Altminteri sunt bine.

– Îți dai seama că spui asta de fiecare dată când vorbim?

– Absolut.

Expiră exasperat.

– M-am gândit să vin peste două săptămâni. Trebuie doar să aranjez niște chestii, dar ești de acord să vin să-i iau peste weekend?

– Sigur.

Leo dă ochii peste cap și eu aprob.

– Bine, mersi. Deci tu ești bine? Pari un pic distrasă. Lucrezi la încă una din comediile tale dulcege?

Îi zâmbesc lui Leo.

– Da, așa e. Și asta e cea mai bună și mai dulceagă de până acum.

– Ha. Ai terminat-o pe aia în care scriai despre mine?

– Da.

Leo face ochii mari spre mine.

– De tot râsul, zice Ben, pentru că chiar nu are nici o idee ce nemernic e.

După ce închid, Leo mă strânge tare.

– Deci nu e nici o șansă să se țină de cuvânt și să apară?

– Aș cădea pe jos moartă de șoc dacă ar bate la ușă. Dă-mi voie să formulez altfel: Ben face doar ce vrea el, întotdeauna. Dacă vrea un lucru, îl cumpără. Dacă vrea să plece, pleacă. Dacă voia să vadă copiii, ar fi fost aici acum câteva luni de zile.

– Fă-mi doar un favor. Lasă-mă să deschid eu ușa dacă bate vreodată, zice Leo.

Săptămânile trec într-un ritm familiar. Trezire, răsărit, copii, alergare, casă de ceai, repetiție de teatru, cină. În unele zile ne comportăm ca un cuplu obișnuit. Mergem la supermarket și la micul magazin de produse alimentare din oraș. El vrea să meargă la Costco, dar îi spun că n-o să poată face față. Luăm prânzul la bistrou și stăm așezați la aceeași masă ca și la prima întâlnire. Mă simt atât de relaxată cu Leo, încât uneori mă gândesc că mi-am pierdut capacitatea de a face o pauză între a gândi și a spune ceva.

Chelnerul îmi aduce supa de pește și întreb:

– Chiar ai de gând să pleci după premieră? Nu-mi vine să cred că am făcut asta de îndată ce rostesc cuvintele. Mă uit la scoicile din farfurie și încerc să-mi recapăt calmul. Adică, știu că ăsta e planul, dar mai ai încă același plan?

– Nu trebuie să fiu nicăieri altundeva, zice Leo.

Ușurare.

– Bun. Adică bine. Adică, nu știam dacă să încep numărătoarea inversă sau... O, pentru Dumnezeu, zic când Vicky, fir-ar ea, Miller intră în restaurant.

– Ce-i?

– E Vicky Miller. A avut o aventură cu Ben și crede că nu știu. Ceea ce e ridicol, pentru că toată lumea din oraș știe.

– Ticălosul ăla, zice el. Ce naiba?

– În adâncul sufletului, Ben avea o încredere foarte scăzută în sine.

– Încă îl aperi.

Și într-o secundă, iat-o pe Vicky lângă masa noastră, cu un zâmbet larg pe față.

– Nora! Nu-mi vine să cred. Nu te văd niciodată pe-afară! Drăguț.

– Cred că-i Ziua Cârtiței, zic eu, făcând un gest de parcă m-aș uita afară printr-o gaură.

– Eu sunt Leo, zice Leo păstrând un aer mai rezervat decât de obicei.

– Da. Eu sunt Vicky, răspunde ea, de parcă chestia asta ar fi o veste nemaipomenită. Am auzit că ați avut o filmare în oraș.

– Am avut. Dar acum stau doar cu Nora.

Întinde mâna peste masă și mă ia de mână, așteptând ca ea să vorbească.

– Ei, asta e drăguț, zice Vicky, care și-a lăsat chiloții în mașina soțului meu.

Leo are de pus o mie de întrebări după ce plecăm din restaurant.

– Deci, nu l-ai înfruntat niciodată în legătură cu asta? Nu te-ai confruntat niciodată cu ea?

– Nu sunt genul care se confruntă. Adică, era clar că el nu mă mai iubește, și nu poți să convingi pe cineva să te iubească din nou.

– Ți-ai dorit să te iubească din nou?

Am nevoie să mă gândesc o secundă la răspuns.

– Bănuiesc. Dacă m-ar fi iubit, ar fi însemnat că eram o soție bună, că mă pricepusem să țin lumea noastră în mișcare. Îmi plăcea ideea. Însă nu mi-a prea păsat de aventura lui. La un an după aceea, el oricum a plecat, așa că nu mai contează.

Leo mă oprește pe trotuar.

– Asta sună rece, pur și simplu. Nu te-ai simțit deloc rănită?

– Ba da, puțin. Dar ce aș fi putut să fac? Aveam destule pe cap.

– Lămurește-mă, dacă eu m-aș duce și aș face sex cu proasta aia de Vicky cum o fi chemând-o, ți-ar păsa?

O femeie împinge un cărucior pe lângă noi, dar Leo nu se mișcă din loc.

– Doar spune-mi, insistă el. Știu cum să fac o scenă.

– De ce mă întrebi?

– Adun doar informații.

Leo e vulnerabil în momentul ăsta. Fața lui așteaptă și umerii îi sunt încordați, ca și când ar aștepta o lovitură.

– Mi-ar păsa foarte tare, răspund eu.

Și el mă sărută chiar acolo pe trotuar, la ora două, în mijlocul orașului.

Râde în timp ce ne îndreptăm spre mașină.
– Știam eu. Îți place rău de mine.

Mickey a început să se oprească să bea o bere cu Leo în drum spre casă, de la muncă. Se pare că Leo l-a câștigat de partea lui la barbecue. Există ceva în atitudinea relaxată a lui Leo față de succesul lui, încât îți vine ușor să uiți cine e. Până când Mickey și Kate să plece acasă, Leo și Mickey făceau deja planuri să pescuiască în august. *August.* Așa că Mickey e la rândul lui un pic îndrăgostit de Leo. Stau amândoi pe verandă; eu gătesc și încerc să nu trag cu urechea, până când Kate sună și-mi spune să-l trimit acasă. Leo vrea să știe cum se fac coastele pe grătar. Vrea să știe despre panourile solare. Mickey vrea să știe cine l-a văzut gol pe Leo la Hollywood.

Mickey îi spune lui Leo despre sanctuarul păsărilor și Leo vrea să se ducă să-l vadă. Deși sugerez că ar fi mai ușor să mergem cu mașina până acolo, hotărâm să alergăm până acolo mâine-dimineață. Sunt recunoscătoare pentru ruta cea nouă și pentru păsări, de asemenea pentru faptul că Leo vine acum cu mine la alergat, pentru că avem încă o oră în care nu trebuie să stăm departe unul de celălalt.

Dacă nu mergi cu mașina, singura cale spre sanctuar e prin pădure, pe o cărare accidentată, care înaintează paralel cu râul. Arțarii au făcut flori verzi și pufoase, care punctează cerul de un albastru intens. Totul o să arate diferit într-o lună. Absorb imaginea în fugă pentru că sunt concentrată asupra potecii din fața mea, așezându-mi fiecare picior în mod strategic, pentru a evita labirintul de

rădăcini aflate la suprafață. Anumite părți din traseul ăsta par a fi mai degrabă o cursă cu obstacole decât o alergare obișnuită. Suntem transpirați și râdem în vreme ce fiecare întorsătură de drum ne întâmpină cu încă un mesteacăn doborât sau încă o baltă plină de noroi, care trebuie evitate. Leo îmi strigă peste umăr că-i e dor de Subarul meu și eu mă simt răzbunată.

Când pădurea se termină, sunt ușurată. Poteca devine mai largă, mărginită pe ambele părți de iarbă de pampas înaltă de doi metri. Vârfurile ca penele se îndoaie în vânt, trimițându-ne înainte. Nu mai văd pârâul, dar pot să-l aud în timp ce alergăm.

Deranjăm o familie de curcani și când aceștia o iau la fugă ne dăm seama că am ajuns. Ne oprim ca să ne tragem răsuflarea. Ne aflăm pe o pajiște cu flori sălbatice galbene și de culoarea lavandei, cu stejari bătrâni și meri presărați ici și colo. Pârâul și-a făcut din nou apariția și își croiește drum pe pajiște și dincolo de ea. Rămânem tăcuți ca să ascultăm cum cântă păsările, dialogând unele cu altele printre copaci. Cântecul lor e atât de ordonat, încât parcă respectă ritmul alternant al unei conversații. N-am auzit niciodată ceva atât de frumos.

– Ceva nou, spun eu.

– Așa-i, răspunde el și mă ia de mâna transpirată.

– Vreau să zic că e o schimbare binevenită după vechiul meu traseu.

– Eu vreau să zic că tu ești prima persoană de care am fost îndrăgostit vreodată, zice pur și simplu.

E o zi de miercuri, cred, dar nu sunt foarte sigură. Stăm transpirați pe o pajiște presărată cu copaci, cu păsări ciripind în jurul nostru, și Leo Vance e îndrăgostit de mine. În secunda aceea viața îmi apare ca și casa de ceai – pot vedea până în celălalt capăt al ei, acolo unde se află o realitate total diferită.

CAPITOLUL 13

Toată lumea e entuziasmată când ajungem acasă după repetiția de joi seara. Suntem la distanță de o săptămână de premieră și, cu excepția lui Frankie Bowfox, care a călcat pe rochia Emmei Schwab, făcând-o să plângă, totul a mers perfect. Leo a comandat pizza și cutia mare de metal ne așteaptă pe verandă.

– Ai primit ceva, îi spun eu lui Leo înmânându-i un pachet.

– Eu? Aduce pizzele înăuntru și aruncă pachetul lângă chiuvetă. Mor de foame.

– Nu trebuie să-l deschizi?

– Dar tu? îmi zâmbește el cu gura plină de pizza.

– Oarecum, îi răspund, deschizând plicul și scoțând dinăuntru un scenariu de film.

Se cheamă *Mega Man*, iar pe prima pagină e lipit un bilet pe care scrie: SUNĂ-MĂ IMEDIAT. I-l întind, iar el de-abia reacționează, luând sos de roșii de pe obrazul lui Bernadette și întinzându-l cu grijă și pe celălalt. Se râde

mult și totul e firesc, iar viitorul se așterne perfect în fața noastră.

Câteodată uit că viața nu e un film.

Leo vorbește mult la telefon după cină, în casa de ceai. Copiii își fac temele după care zăbovesc în bucătărie. Știm cu toții că se întâmplă ceva. Ne facem de lucru ca să putem rămâne la parter. Eu curăț în exces bucătăria, verific și răsverific cafetiera. Arthur își spune replicile cu o voce de robot. Bernadette își colorează coperta caietului.

Leo e schimbat când își face intrarea pe ușa din spate. Pantofii lui sunt uzi din pricina gazonului și nu se oprește ca să și-i dea jos. Ca și când aș încerca să evit înfiorătoarea premoniție pe care o am, mă concentrez asupra încălțămintei lui. Poartă adidași negri, cu tălpi maro, din gumă. Sunt aceiași pe care-i poartă atunci când nu aleargă sau nu e încălțat cu șlapi. Îmi place asta la el, faptul că, din câte știu eu, n-are decât trei perechi de pantofi. Îmi place să-i văd aranjați sub patul din casa de ceai. Am nevoie ca pantofii ăștia să rămână.

– Hei, oameni buni. Putem vorbi un minut? Am o veste mare.

E plin de energie, mișcându-se de colo-colo, așezându-se, apoi ridicându-se din nou. Noi trei stăm și așteptăm; nu-mi vine în minte nici un cuvânt.

– Am vorbit cu agentul meu, Jeremy. Paramount o să facă un film de acțiune, cu buget mare, care se numește *Mega Man*.

– Îmi place *Mega Man*, zice Arthur.

Urăsc Mega Man, mă gândesc eu.

– Cui nu-i place? îi zice Leo lui Arthur, făcând ochii mari. Regizorul vrea să-mi dea mie rolul. Am o audiție, dar e destul de sigur că mi se potrivește.

În cele din urmă, îmi găsesc cuvintele.

– Ce palpitant! Nu-i așa, copii?

Sunt din nou mamă. El pleacă și eu nu mai sunt o persoană care face sex toată ziua. Nu mai sunt nici frumoasă, nici atrăgătoare. Sunt Nora și mă rostogolesc pe deal în jos. Leo se duce în „Asia", locul mitic în care bărbații se duc atunci când s-au plictisit de mine. Trebuie să-mi iau copiii și să-i duc într-un loc sigur, înainte de a cădea în abis.

Bernadette e suspicioasă.

– Și ce trebuie să faci?

– Chestia e că au un program foarte strâns și trebuie să aprobe angajarea mea imediat.

Aproape că sar să explic cum funcționează lucrurile astea, dar hotărăsc să nu-l ajut. Va trebui să vorbească el.

– Plec mâine-dimineață la Los Angeles.

Deci așa. Inima mi se dezintegrează. Inspir adânc și-i privesc pe copiii mei frumoși. Nu-mi vine să cred că le-am făcut asta. Nu-mi vine să cred că i-am lăsat să se implice atât de tare în povestea cu tipul ăsta, și el o ia din loc. Scorul nostru e 0 la 2.

– Leo, nu poți pleca, clatină Arthur din cap. Piesa e într-o săptămână. Nici n-am făcut repetiția cu costume.

Bernadette intervine și ea.

– Eu sunt portar sâmbătă, în meciul cu Viperele.

E imposibil să ignori faptul că puii mei nu îl consideră pe Leo doar o diversiune amuzantă, un oaspete care ajută cu repetițiile la piesă. Se bazează pe el.

Leo se oprește din du-te-vino.

– Știu, copii, și nu-mi vine să cred că n-o să fiu cu voi. Dar mă întorc până săptămâna viitoare pe vremea asta, ca să particip la ultima repetiție cu costume și la seara cea mare. Doamna Sasaki se va descurca foarte bine cât voi fi plecat. De fapt, sunteți atât de buni încât nici nu mai aveți nevoie de un regizor în momentul ăsta. Și, Bernie, o să fiu aici weekendul viitor, când joci cu Brookeville. O să fie monumental.

Arthur rămâne tăcut o clipă, de parcă ar lua o hotărâre. Mă întreb dacă aseamănă momentul ăsta cu plecarea lui Ben. Ben a zis că se întoarce într-un fel foarte vag, n-a dat un moment precis. E diferit, dar în același timp există o asemănare. În cele din urmă zice:

– Bine, foarte bine. Atunci mult noroc la audiție. Încearcă să nu plângă și vrea să plece cât e încă în avantaj. Dă mâna cu Leo și zice: Mulțumesc pentru ajutor.

Leo îl trage în brațe. Bernadette îi îmbrățișează pe amândoi plângând.

Apoi Leo se desprinde din îmbrățișare și coboară la nivelul lor.

– Oameni buni, ascultați-mă. Vorbim de o săptămână. Și așa stau lucrurile cu munca mea. Planurile îmi sunt mereu date peste cap.

Arthur trage aer în piept.

– Bine. O săptămână.

Se îmbrățișează din nou toți trei și eu sunt departe, privind la scena din fața mea.

– Bun, copii, e târziu și mâine e o zi lungă! Îmi întind brațele ca să le arăt cât de mare e ziua de mâine, după care îi îmbrățișez strâns. Fugiți sus să vă spălați pe dinți.

Încă n-am băut vin, iar dacă îmi torn un pahar o să am ce să fac cu mâinile. Scot o sticlă din frigider și încep să o deschid. Trebuie să găsesc chestia aia care taie folia. Mă gândesc că e în sertar împreună cu răzuitorul de morcovi, însă nu e. Sunt convinsă că am folosit-o ieri și mă uit în mașina de spălat vase, chiar dacă nimeni n-ar spăla așa ceva. Din fericire, mașina de spălat vase e curată, și încep să o golesc.

– Oprește-te, aud.

Deschide o sticlă și toarnă în pahar. Doar într-unul singur.

– Mulțumesc, reușesc să spun.

Sunt cu spatele la chiuvetă și mă țin cu mâinile de porțelanul rece.

– Ascultă, trebuie să înțelegi cât e de importantă chestia asta pentru mine. E o producție cinematografică, nu un film de televiziune. Cred că am nevoie de viața normală, plăcută, de familie. Mi se pare că e ceea ce trebuie.

Observ că mă ține de mână. Și cred că și Ben m-a ținut, dar nu sunt sigură. Am crezut că noi eram viața normală, plăcută de familie de care el avea nevoie. Am crezut că era ceea ce trebuie. Dintr-odată îmi amintesc în care parte a filmului ne aflăm.

– Şi cum ţine povestea asta doar o săptămână? Trebuie să filmezi o întreagă producţie.

Habar n-am la ce m-am gândit în tot timpul ăsta. Cum o să fie el un star de cinema dacă îşi petrece toată ziua în casa mea de ceai?

– Mă duc la audiţie. Apoi, dacă merge bine, o să stau acolo cât timp ajung ei la o înţelegere în legătură cu toată treaba. După care mă întorc aici până când încep să filmeze. Şi tu poţi veni cu mine. Sau vin eu în zilele libere. Nora, sunt o mie de feluri în care putem face ca lucrurile să meargă. Am un avion.

Vreau să fiu relaxată. Vreau să fiu genul de persoană care poate sta o săptămână fără Leo. Îmi amintesc că eram acea persoană. De-abia dacă-mi amintesc de ea. Încerc să mă gândesc la Naomi interpretându-mă pe mine atunci când Ben pleacă.

– Bine. Mă bucur pentru tine. O să găsim noi o soluţie. Ai împachetat tot?

Vocea mea nu sună normal, însă el e prea ambalat de filmul ăsta stupid ca să observe.

– Nu am mare lucru, dar maşina vine să mă ia în douăzeci de minute, deci ar trebui să...

Mă ia în braţe şi mă sărută. E dulce şi trist şi nu-mi pot opri lacrimile care-mi curg pe obraz.

– Hei, ăsta nu e un rămas-bun. Mă întorc. Sau poţi tu să vii. Cum vrei tu, zice el şi-mi ridică bărbia şi sunt obligată să mă uit la el. Nu e decât L.A.

Şi eu n-am idee ce înseamnă asta. Oare înseamnă că ar trebui să fiu fericită că nu dispare în vaga Asie?

– E doar L.A., repet eu. Și-mi place cum sună. L.A. e un loc din care te poți întoarce. Îl sărut din nou și spun: Bine, du-te. Mă duc sus, la copii. Mult noroc!

Peste zece minute, o mașină trage pe alee. Se deschide portiera și se închide. Mașina pleacă și observ că m-am oprit din citit *The Lightning Thief*[1] cu voce tare. Bernadette și Arthur sunt amândoi în patul meu, ghemuiți de o parte și de alta.

– E normal să fii tristă, mamă. Și eu sunt, zice Bernadette.

O strâng de umărul ei mic și perfect.

– Mulțumesc, Bernadette. O să fie bine.

Îi las să adoarmă în patul meu pentru că nici unul dintre noi nu e pregătit să rămână singur.

Când lumina începe să pătrundă în încăpere, sunt deja trează. Mă hotărăsc să las răsăritul să treacă neobservat pentru prima dată în mulți ani și să stau în pat cu copiii mei. Partea cea mai complicată atunci când ești mamă, mai ales mamă singură, e să știi când îți poți da voie să te descompui. Azi se vor trezi cu un sentiment familiar de pierdere, și pojghița subțire formată peste rana lăsată de Ben se va dezlipi. Eu am lăsat lucrurile să se întâmple. Arthur va trebui să meargă la repetiții și să joace teatru. Și eu la fel.

Mă uit la tavanul crăpat până când am certitudinea că soarele e sus, pe cer. Îi trezesc pe copii cu o îmbrățișare. Bernadette se trezește imediat și fuge să se îmbrace. Arthur nu se mișcă.

[1] *Hoțul fulgerului*

– Am impresia că Fagin are nevoie de clătite, zic eu, sărutându-l pe pleoape ca să-l trezesc.

– Cu fulgi de ciocolată, mormăie el.

Îmi folosesc adrenalina ca să fiu voioasă şi să-i duc la şcoală. Leo e în avion pe vremea asta, dar îmi verific oricum telefonul să văd dacă am primit un mesaj. O să ajungă în L.A. până să se termine şcoala şi îmi dau seama că din acel moment n-o să mai ştiu unde este. Îmi iau pantofii de sport de lângă uşa din faţă şi ştiu că nu pot să alerg. Nu e decât un singur pahar de vin pe blat şi m-am blocat uitându-mă la el. Mă întind după telefon şi-i trimit un mesaj lui Kate: Vino pe la mine.

Mă găseşte tot în bucătărie.

– Ce s-a întâmplat? El unde-i?

– A plecat. În L.A. Are un film.

Şi încep să plâng. Kate mă duce spre canapea şi mă simt atât de recunoscătoare că pot să-mi dau drumul. Îi dau detalii printre suspine şi ea mă ascultă.

– Bun, zice ea după ce termin de plâns. Trebuie să ai răbdare cu mine. Ăsta e un teritoriu nefamiliar. Nu te-am mai văzut plângând aşa niciodată. Adică nici măcar ultima dată, când a plecat soţul tău.

Dau din cap.

– Aia a fost altceva. Adică, de ce l-aş fi vrut aici dacă el nu voia să fie cu noi? Dar asta..., încep eu să plâng din nou. Încă îl vreau aici pe Leo.

– N-a plecat decât de douăsprezece ore şi a zis că se întoarce.

– Chiar crezi asta?

Îmi șterg fața cu mâneca, agățându-mă de cuvintele ei.

- De ce-ar zice că se întoarce dacă n-ar avea de gând? O să vină înapoi într-o săptămână începând de ieri. Asta nu e nici măcar o săptămână.

- E prea mult, zic eu lăsându-mă să cad în poala ei.

E sâmbătă și Bernadette apără șase goluri în meciul cu Viperele. E un lucru mare dacă ai opt ani, însă în loc de „Felicitări!", toată lumea ne întreabă: „Unde-i Leo?". E singurul lucru la care pare să se gândească oamenii când mă văd. „Unde-i Leo?" e practic un salut. Spun cuvintele „L.A.", „audiție", „joi" de atâtea ori încât devine o melodie pe care o cânt când mă mișc prin mulțime. Când ajungem în cele din urmă în mașină și-mi pun scaunul în portbagaj, îi trimit lui Leo un videoclip cu Bernadette care câștigă meciul aruncându-se să prindă mingea.

Îmi răspunde imediat și pulsul mi se întețește:

Leo: Îmbrățișeaz-o din partea mea.

Eu: E atât de fericită!

Leo: Ce urmează acum?

Eu: Un prânz rapid, becuri, și după aceea Liga Mică.

Leo: Îh. Mult noroc! Te iubesc.

- Unde-i Leo? ne întâmpină domnul Mapleton când intrăm în magazin.

- L.A. Audiție, zic eu din nou.

- Vine înapoi, spune Bernadette.

– A zis şi în ce zi? întreabă el oprindu-se din sortatul grămezii de burghie de pe tejghea şi acordându-mi întreaga atenţie.

– Joi, răspund eu.

– A, se întoarce, zâmbeşte domnul Mapleton. Atâta vreme cât are bilet de avion pentru o zi anume, se întoarce. Bun, zice el asigurându-se pe sine.

Nu zic: „Leo nu cumpără bilete de avion".

– Piesa lui Arthur e vineri seara. Asta e o chestie mai certă decât un bilet de avion, răspund eu.

Promit lucruri asupra cărora n-am nici un control, dar am reuşit să spun cuvintele care mă vor alina şi-l vor împiedica pe domnul Mapleton să-i pară rău pentru mine. Arthur mă strânge de mână, făcându-mă să cred că poate l-am alinat şi pe el.

Arthur face de fapt un meci destul de bun. A reuşit să ajungă în siguranţă la bază şi n-a făcut nici o greşeală. Vreau să-i trimit un mesaj lui Leo despre asta, dar am într-un fel senzaţia că ar fi prea mult. O să-i spun când mă caută el. Aşa ar proceda o iubită normală, lipsită de obsesii. Îşi vede de treburile lui şi are alte chestii în minte, o să mă prefac că şi eu am.

Se întâmplă ceva cu regizorul, îmi spune Leo marţi seara la telefon. Stau întinsă în pat şi el zice o grămadă de chestii. Îmi place să-i ascult vocea.

– Adică, aş fi vrut rolul şi dacă nu era Bohai regizor, zice el. Dar şansa de a lucra cu el a fost un argument în plus. Dacă-l concediază, o să fie multe de luat de la capăt.

– Și de ce zici că l-ar concedia?

Devin somnoroasă. Vreau să vorbească în continuare.

– Dacă acuzațiile astea au vreun sâmbure de adevăr, atunci tipul e un ticălos și nimeni n-o să mai vrea să lucreze cu el, incluzându-mă și pe mine. Ar fi trebuit să iau cina cu producătoarea în seara asta, dar a anulat întâlnirea.

– Și atunci ce mănânci la cină?

– Am cumpărat un pui, de fapt, zice Leo părând cu adevărat mulțumit de sine. Și o salată.

– Stai așa. Gătești?

– Nu. Adică, m-am gândit la asta. M-am dus la Whole Foods[1]. Ai fost vreodată într-un Whole Foods?

– Da.

– E mai bun ca Stop n' Save.

– Este.

– Au o grămadă de carne de pui. Am stat acolo și m-am uitat la puii ăia ne-gătiți și m-am stresat. Doi oameni s-au oprit și m-au fotografiat în timp ce-i studiam. M-am gândit că nu sunt în stare să aleg fără tine, dar știai că vând pui gata făcuți? Și salată?

– Da, știam asta, râd eu. Ascultă, când vii înapoi te învăț cum să prăjești un pui.

O secundă Leo nu zice nimic.

– Nu, mulțumesc. Vreau să-mi prăjești tu pui. Nu vreau să mai mănânc un pui care n-a fost prăjit de tine.

Am o dorință profundă de a-mi pune șorțul și a-i prăji bărbatului ăstuia un pui. Și nici măcar nu posed șorț. Vreau

[1] Lanț de magazine cu produse ecologice

doar să fie aproape de mine, ca să-i pot întinde o farfurie cu carne de pui.

– Bine, zic. Fie ca seara asta să fie ultima în care ai mâncat un pui care n-a fost gătit de Nora.

De-abia aştept să vorbesc cu el miercuri seara, ca să pot spune: „Ne vedem mâine!" La cină, Bernadette şi Arthur sunt neobişnuit de optimişti din acelaşi motiv. Se spală pe dinţi şi-şi mută lucrurile din baia lor în baia mea în aşteptare.

Pe la nouă seara primesc un mesaj de la Leo: Lucrurile au luat-o razna. Caută „Bohai" pe Google şi o să vezi. Studioul l-a dat afară şi trebuie să mă întâlnesc cu noul regizor în seara asta. Există o mare probabilitate să nu pot ajunge înapoi până vineri. Îţi scriu după cină? Sau vrei să te las să dormi?

Îi răspund: E-n regulă, poţi să-mi scrii.

Şi ce vreau să zic e că e-n regulă să mă trezească, pentru că prefer să vorbesc cu el decât să dorm. Nu vreau să-i spun că e-n regulă că nu vine până vineri. Mă trezesc odată cu soarele şi găsesc două mesaje de la Leo. Le-am primit la două dimineaţa şi nu m-au trezit.

Leo: Hei, e prea târziu să te sun?

Peste zece minute: Mă bucur că dormi. Astă-seară n-a fost uşor, îmi place noul tip, dar vor fi o grămadă de schimbări. N-am nici o şansă să ajung înainte de vineri. Îmi pare atât de rău! Te iubesc.

Deci nu se întâmplă azi. Mai aştept o zi. Care-i problema? La micul-dejun le spun copiilor:

- Leo mi-a trimis un mesaj azi-noapte. Au fost nevoiți să angajeze un regizor nou, și nu poate veni până vineri.

- Și eu am primit același mesaj, zice Arthur către ouăle din farfurie.

- Vezi, zice Bernadette. De asta îmi trebuie telefon mobil. Nu-i cinstit că Leo vă trimite doar vouă mesaje. Sunt lăsată cu totul pe dinafară în familia asta.

Ultimul cuvânt mă pune pe gânduri.

- Ai opt ani, îi spun. Dacă i-aș cumpăra un telefon mobil unui copil de opt ani, ca să-și poată trimite mesaje cu o vedetă de cinema, sunt convinsă că m-ar da afară din Laurel Ridge, îi zâmbesc eu și primesc o privire supărată în schimb.

- Crezi că o să vină vineri? întreabă Arthur și-mi dau seama că se sfiește să întrebe.

- Sigur că da! Doar e vorba de spectacol. Leo trăiește pentru asta.

Vocea mea a urcat cu o octavă, de parcă aș încerca să vând ceva. Arthur îmi aruncă un zâmbet din vârful buzelor. Adevărul e că nu e treaba mea să fac promisiuni în legătură cu o piesă de teatru școlară în numele unui bărbat care lucrează la un film cu un buget de două sute cincizeci de milioane de dolari. Leo a pătruns din nou în ceva care e mai mare decât suntem noi. Am pierdut șansa de a gestiona așteptările lui Arthur, mai ales pentru că nu vreau să contemplu posibilitatea ca Leo să ne rupă amândurora inimile.

Nu am nici un mesaj de la Leo toată ziua de joi. Presupun că ceea ce-l reține în L.A. îi ocupă tot timpul. Lucrează cu noul director. Avea legătură cu luarea măsurilor pentru alte

costume. Știu că e ocupat, dar când nu mă sună până la cină ca să-mi spună acele trei cuvinte simple: „Ne vedem mâine!", simt că-mi e cam rău. Inima mea egoistă are nevoie ca el să vină înapoi. Mai mult de-atât, nu pot tolera gândul că îl dezamăgește pe Arthur.

Vineri dimineața mă trezesc și văd că azi-noapte mi-a trimis un mesaj: Îmi pare foarte rău, dar n-am cum să plec de aici. Dacă plec, întregul proiect cade. Te sun când pot.

Mă simt de parcă aș fi luat un pumn în stomac. Pe lângă durerea pe care o simt, sentimentul care mă copleșește e că n-ar fi trebuit să mă las lovită. Mi-am lăsat garda jos în cel mai nesocotit fel cu putință. Arthur o să fie distrus. Ca să fiu cinstită, tot orașul o să fie. Gândul de a intra azi în sala de spectacole întâmpinată de un cor de „Unde-i Leo?" mă face să vreau să urlu.

Arthur mă găsește pe verandă cu cafeaua.

– Și eu am primit mesajul, zice el. E nasol.

– Așa-i, zic eu și-l iau pe după umeri. Chiar că-i așa. Dar tu o să te descurci bine în seara asta, și tot orașul o să vină ca să te încurajeze.

– N-avem nevoie de el. Se uită la mine intens, studiindu-mi expresia. Ești bine?

– Sigur, zic eu și amândoi știm că mint.

– Ochii tăi arată de parcă ai plâns, spune el.

– Alergiile, zic eu.

Vine mai aproape de mine și-mi ia mâna.

– Te rog, fii bine, mamă.

Și știu ce vrea să spună: nu mă are decât pe mine.

Mai avem treizeci de minute până la ridicarea cortinei, iar eu cercetez mulțimea pentru că, în adâncul meu, sunt totuși o scriitoare de scenarii de dragoste. Știu scena asta, am scris despre ea de treizeci și patru de ori. Pauza publicitară s-a terminat. Acesta este evenimentul care antrenează comunitatea și, chiar după începerea lui, când eroina a reușit deja să se descurce singură, apare el ca prin minune. A avut o epifanie și asta e viața pe care și-o dorește. Un sărut cast și sărbătoarea târgului merge mai departe, cantina săracilor se deschide, urmează spectacolul de balet. Piesa clasei a cincea.

Kate îmi ține locul în culise, pentru ca Bernadette și cu mine să putem sta în rândul al treilea și să privim. Doamna Sasaki pare extaziată să-și asume debutul regizoral al lui Leo. Oliver e bun. Fagin e nemaipomenit. Sunt recunoscătoare pentru întunericul din jur atunci când cântă „Poți să pleci, dar să vii repede-napoi…", pentru că se lasă cu lacrimi. Bernadette mă ia de mână.

La final, lumea aplaudă în picioare. Arthur zâmbește din adâncul ființei lui, un zâmbet care-mi spune că știe cine e și că știe că poate face lucruri. Adevărul fundamental al creșterii copiilor îmi umple sufletul: când copilul tău e bine, chiar n-ai nici o problemă. O să mă bucur de sentimentul ăsta. Și o s-o tot strâng de mână pe Bernadette.

E vineri seara, deci nu e nici o temă de făcut și nici o grabă de mers la culcare. E destul de rece ca să aprindem focul, și ne înghesuim împreună pe canapeaua din living. N-am mai stat aici de ceva vreme pentru că n-ar fi fost

suficient loc și pentru Leo. Acum, că nu-i aici, totul pare cam gol, așa încât gravităm către spații mai mici. Am revizuit spectacolul de pe poziții neutre și am ajuns la concluzia că Fagin le-a furat ochii tuturor. Copiii sunt atât de nesiguri cum să se poarte cu mine încât realizez că trebuie să spun ceva despre Leo ca să risipesc tensiunea.

– Pun pariu că lui Leo îi pare tare rău că n-a fost aici în seara asta. A muncit pentru spectacol aproape la fel de mult ca și voi, fac eu deschiderea.

– Sunt convins că n-are nici o treabă, răspunde Arthur. Poate să comande DVD-ul.

Chestia asta ar putea să ia ceva vreme.

Când mă bag în pat, telefonul face *ding!* E Leo.

Leo: Cum a fost?

Eu: Arthur a fost fantastic, le-a furat ochii tuturor. Cum stau lucrurile la tine?

Leo: E haos, dar progresăm. Cred că o să fie un film bun.

Mint: Excelent! Mă bucur pentru tine!

Leo: Mulțumesc. Trebuie să plec la cină. Dar te iubesc și mi-e dor de tine.

Eu: Și eu te iubesc.

Mă simt ușurată. Vine înapoi; mă iubește. Nu e nevoie să mă port ca un copil.

– Iubitul meu e plecat la muncă, zic cu voce tare și-mi place cum sună.

Adică, am trăit cu un bărbat care a refuzat să lucreze vreme de zece ani și acum mă plâng că tipul cel nou muncește prea mult? Haide! Munca lui Leo e o parte importantă

din cine e el, și va face parte din relația noastră. Hotărăsc că „relație" e un cuvânt drăguț și adorm.

Sâmbătă nu am nici o veste de la el. Adică o zi întreagă nu primesc nici un telefon, nici un mesaj. Mă reasigur recitind mesajele. Mă iubește, îi e dor de mine. Nu am nici o veste duminică. E weekendul, îmi spun. Poate că oamenii din L.A. lucrează în weekend. Îmi trece prin cap că pot să-i scriu eu.

Eu: Hei!

Nici un răspuns. Mă holbez la telefon și încerc să găsesc motive pentru care n-ar putea să răspundă. Ei bine, poate că au început deja să filmeze și e pe platou. Poate că a ieșit la masă cu agentul lui. Poate că înoată în piscina lui imensă. Inspir profund și-mi reamintesc că nu sunt la gimnaziu.

CAPITOLUL 14

Luni dimineaţă mă duc la alergat fără telefon, convinsă că dacă îl las în bucătărie o să mă întorc şi o să găsesc mai multe apeluri ratate de la Leo. Faza cu oala care nu dă-n clocot când o păzeşti. Termin alergarea în timp record şi sunt surprinsă, poate chiar şocată, să aflu că n-am ratat nimic.

Până luni seara, senzaţia pe care mi-o dă telefonul meu mut, pe care-l ţin în mână, e o adevărată tortură. Noul meu plan e să-l las pe verandă, ca să le pot da atenţie copiilor mei la teme, la cină, la „Roata norocului". Dacă mă gândesc în altă parte, o să-l fac să sune.

Verific telefonul înainte de a-i duce pe copii sus. Nimic. Îl pedepsesc lăsându-l în living cât timp citim. Mă pedepseşte la rândul lui fiindcă nu sună. Îl iau cu mine pe verandă ca să privesc întunericul nopţii şi mă simt atât de lipsită de putere, de parcă întreaga mea fericire se află în mâinile altcuiva. N-am idee unde mi-am pierdut puterea. El dorea să rămână. M-a sărutat. Mi-a zis că mă iubeşte. Cum se

face că am devenit dintr-odată Elizabeth Bennet, rătăcind prin ținuturi cu mlaștini de turbă și sperând ca domnul Darcy să apară?

Ultimul gând mă enervează suficient de tare încât să formez numărul lui Leo. Gâtul mi se strânge când apelul se conectează și aud cum sună. O să zică „salut" și o să-mi explice pe unde a fost. O să mă port cu calm. Sună de două ori, de trei ori. Mă cuprinde tristețea când intră căsuța vocală. Ascult până la capăt, doar ca să-i aud vocea, după care închid.

O să vadă că l-am sunat și mă va suna când e liber. Mă duc la culcare cu volumul telefonului dat la maximum, ca să nu ratez apelul.

Marți îi scriu lui Kate ca să-i spun că el nu se mai întoarce. Ajunge la mine în zece minute. Nu plâng când îi deschid ușa.

– Hai să nu pălăvrăgim despre cum e posibil să-și fi pierdut telefonul sau cum a dat vreun autobuz peste el. Nu există nici o realitate în care să fie normal ca o persoană care-ți trimite mesaje câte trei ore pe noapte, după ce-și petrece întreaga zi cu tine, să se oprească, pur și simplu. Decât dacă asta a decis. Și dacă ar fi murit, ar fi dat la știri.

– Ai terminat? întreabă ea și trece pe lângă mine, așezând o cutie cu prăjituri pe blat.

– Probabil că nu. Torn cafea pentru fiecare și iau o prăjitură. Am nevoie să fii rațională și onestă cu mine. Mă simt de parcă n-aș putea să mă mai încred acum în mintea mea.

„Te iubesc, mi-e dor de tine" și tuști? Ce-l puțin Ben a fost suficient de onest să-mi spună.

– Bun, deci Ben e acum un model de comportament masculin?

Stăm așezate una lângă cealaltă în fața blatului din bucătărie, ținând cănile în mână.

– Spune-mi ce să cred, îi cer.

– Sunt de acord că e ciudat. Aș fi mai puțin surprinsă dacă s-ar fi terminat treptat. Cum ar fi să primești mesaje mai puține și mai scurte. „Te iubesc", care se transformă în inimioară, după care într-un emoticon neutru. Genul ăsta de chestie.

– Asta e ce-am crezut și eu că o să se întâmple. Ieșirea treptată. Nu așa, dintr-odată, ochii care nu se văd se uită. Și e în naiba să-l ia de L.A., unde femeile sunt bronzate natural și au șuvițe blonde în păr. Când te uiți toată ziua bună ziua la toate astea e destul de greu să-ți amintești de ce erai îndrăgostit de femeia cu păr rebel și bluze largi.

– Aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta, glumește ea.

Se aude o mașină și îmi simt inima pulsându-mi în gât. S-a răzgândit. Îmi răspunde la mesaj în persoană, ca să-mi spună că o să rămână aici și o să regizeze piese de teatru pentru copii cu normă întreagă.

– Du-te și vezi ce e, îi spun lui Kate ținându-mi capul în mâini.

E un curier care îi cere lui Kate să semneze un plic cu numele meu pe el. E prea gros ca să fie o scrisoare de dragoste și mă urăsc pentru că trăiesc în mijlocul unuia dintre

scenariile mele de film. Nimeni nu scrie misive de dragoste după care le trimite prin curier. Deschid plicul și găsesc un teanc de bancnote de o sută de dolari și o notă scrisă de Weezie: „Hei, Nora, Leo zice că îți datorează chiria. Din nou, mulțumesc că ai avut grijă de el. Să sperăm că povestea cu L.A. iese bine! Weezie."

Număr douăzeci și una de mii de dolari.

– O, Doamne! Mă plătește.

Încep să plâng, dar sunt atât de furioasă încât lacrimile mi se usucă. Îi explic lui Kate cum ne-am înțeles la șapte mii de dolari pentru șapte zile. Dar când a hotărât să rămână și să-l ajute pe Arthur, nu am avut nici o intenție să-i cer bani. Mă culcam cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Ce înseamnă atunci toată povestea asta? Iau telefonul și Kate mă oprește.

– Stai! Hai să ne gândim ce zici înainte să te repezi așa.

– Îi trimit un mesaj lui Weezie, zic eu, dar inima îmi bate atât de repede încât nu pot tasta. Scrie tu; îi întind telefonul și încep să dictez: Hei, Weezie! Sper că ești bine! Mulțumesc pentru bani, dar mi-ai trimis mult prea mult. I-am cerut bani doar pentru primele șapte zile, deci trebuie să trimit restul înapoi. Te rog, trimite-mi o adresă. Mersi!

Kate îmi arată mesajul ca să-l revizuiesc.

– Prea multe semne de exclamare. Zici că sunt maniacă.

Ea șterge unul, apoi două și în cele din urmă ajungem la concluzia că am găsit tonul potrivit și Kate trimite mesajul.

Apar imediat punctele care arată că Weezie răspunde:

O, vaaai! Înseamnă că am înțeles greșit mesajul lui. Bine, mulțumesc! Sunt la el acasă pentru habar n-am câtă vreme.

Următorul mesaj conține adresa lui, un penthouse pe 65th Street.

– Bine lucrat. A pus și ea tot atâtea semne de exclamație. Acum trebuie să te aduni.

Kate mă împinge către duș și se duce afară ca să inspecteze casa de ceai. Se întoarce cu două pahare de vin goale și așternuturile lui. Eu cobor în bucătărie și-mi usuc părul cu prosopul, și o găsesc mângâind așternuturile.

– Ce vrei să fac cu ele? Am vreo șansă să le țin eu?

– Du-le direct la mașină.

Odată, la liceu, prietenul meu m-a părăsit, iar eu și prietena mea cea mai bună, Ellen, am mâncat înghețată până ni s-a făcut rău. Am avut o relație cu un tip în primul an de facultate, și când nu m-a mai sunat, eu și colega mea de cameră ne-am îmbătat. Uitându-mă acum la Kate, nu mă pot gândi la nimic distructiv care să mă facă să mă simt mai bine. Sunt conștientă că voi avea nevoie de toate rezervele mele ca să pot trece prin asta.

– Ce-o să le spui copiilor?

– Copiii știu.

Și în momentul în care spun asta îmi dau seama că e adevărat. Nu i-au mai pomenit numele de câteva zile. Sunt atenți cu mine, cumva prea grijulii. Nu eram eu cea care ar fi trebuit să-i protejez pe ei, ca să nu li se frângă inima încă o dată?

– Poate că au presupus, pur și simplu, continui. Faza cu Ben se întâmplă din nou.

*

Miercuri dimineața las copiii la școală, mă forțez să alerg și nu știu cum, mă trezesc în mașină, îndreptându-mă spre sud, pe I-95, către metropolă. Intenția mea e nevinovată. Trebuie să înapoiez banii care nu-mi aparțin. Și, returnând banii, voi declanșa o serie de evenimente în care Weezie, ca reprezentantă a lui, va fi nevoită să-l informeze că banii au fost înapoiați, făcându-l pe Leo să-și amintească de mine. Nu va avea nici o altă șansă decât să se oprească din ceea ce face și să mă sune. Nora, o să zică el, mi-e atât de dor de tine! Și tu, înapoind banii ăștia, îmi arăți ce persoană bună și sinceră ești. O să mă întorc cu următorul avion...

Ah, și încă ceva, am luat-o razna de tot. Al doilea motiv pentru care mă duc să returnez banii e acela că am categoric nevoie de o schimbare de decor. Și când zic „schimbare de decor" mă gândesc că vreau să văd unde locuiește el. Cumva, chestia asta o să mă ajute, îmi spun eu, ca venind să văd cum trăiește să pot să-i dau drumul. Da, asta e o idee minunată.

Cobor de pe FDR[1] pe 63rd Street și mă îndrept spre vest. Găsesc o parcare la intersecția dintre 65th Street și Lexington Avenue și hotărăsc să mă opresc acolo, ca să intru în cartier pe jos. Mergând spre vest, străzile devin mai puțin aglomerate, deși în Manhattan zici că e întotdeauna ziua de colectare a gunoiului. Traversez Park Avenue și mă uit în ambele direcții, în susul și în josul străzii. Au plantat lalele galbene și roșii, și mă opresc să fac o fotografie.

[1] Autostradă care poartă numele președintelui american Franklin Delano Roosevelt (FDR)

Pe lângă mine trec femei pe tocuri cu care nu m-aș putea încălța niciodată. Mă uit la bluza mea țărănească, la blugi și la sandale și mă gândesc: Când m-am transformat în Carole King[1]? Apartamentul lui e între Madison Avenue și Fifth Avenue. Casele de oraș care se înșiruie de o parte și de alta a străzii sunt clădiri rafinate din cărămidă și calcar, și pe moment am sentimentul că sunt pe un teritoriu interzis. El locuiește într-o clădire cu portar antebelică, aflată la mijlocul lanțului de clădiri. Mă fâțâi de colo-colo și mă întreb din nou cum am ajuns aici.

Intru în clădire prin ușa îngustă, poleită și portarul se ridică să mă salute.

– Pot să vă ajut, doamnă?

– Da, am ceva pentru Leo. Vance. Arăt spre plic, dar nu i-l întind. Îmi dau seama că nu sunt pregătită să o iau din loc. Weezie e aici?

– Așa cred. Îmi spuneți, vă rog, cum vă numiți?

– Nora. Nora Hamilton.

Formează numărul și eu încep să regret amarnic. Nu am nimic să-i spun lui Weezie și nu e nevoie ca ea să știe că am condus nouăzeci de minute ca să-i văd apartamentul lui Leo.

– Zice să mergeți sus. Apăsați butonul PH în ascensorul din stânga.

Mă bucur că nu e unul din ascensoarele acelea în care portarul trebuie să vină cu tine, ca să manipuleze mașinăria. Apăs PH și mă folosesc de peretele din oglindă și de ascensiunea lungă ca să-mi verific dinții și felul în care

[1] Cântăreață și textieră americană născută în 1942

arăt. Dinții sunt bine, dar am slăbit în ultimele zile și arăt tare obosită.

Ușa se deschide într-un mic foaier cu o masă de marmură și un stand pentru umbrele. Nu e decât o singură ușă la care trebuie să bați și aceea e deja deschisă.

– Nora! Îmi pare bine să te văd! Ce faci aici? Weezie e în pijama și are un covrig în mână. Vino înăuntru. Vino!

– Îmi cer scuze că am apărut așa, dar am avut o programare în oraș și m-am gândit să vin să las eu banii.

Totul e marmură și are culoarea crem. Canapelele și scaunele sunt aranjate în așa fel încât conversațiile să nu dureze mai mult de douăzeci de minute. Nu există loc ca să începi să te simți confortabil. Cercetez cu privirea încăperea ca să găsesc o fotografie personală. Spațiul ăsta nu aparține nimănui.

– Ce fel de programare? mă întreabă ea.

– La coafor, mă reped eu și acum se uită la părul meu, care e clar că n-a trecut pe-acolo. Adică mă duc la coafor. Trebuie să fac ceva cu părul ăsta, nu?

– Eu cred că arăți foarte bine. Gen Carole King. *O, Doamne!* Probabil că îți pică bine să ai din nou casa doar pentru tine, mai ales după un oaspete surpriză, zice Weezie dând ochii peste cap și împingându-mă spre bucătărie. Cafea?

– Sigur, zic, pentru că vreau să-i văd cănile de cafea. Locul ăsta e chiar auster. Leo petrece mult timp aici?

– Ha! Nici lui nu-i place. Decoratoarea lui Naomi a făcut schimbarea când ei erau în Saint Bart, în ianuarie. El a zis „fă-mi o surpriză!" și ea i-a făcut-o. Lui Naomi i-a plăcut, dar Leo a tot zis că nu știe unde să stea. Nici acum nu știe.

– Nu înțeleg, e tot ce pot să zic.

– Pur și simplu n-a crescut așa; îi place ca spațiul să fie mai primitor.

– Nu, vreau să zic de Naomi. De ce erau plecați împreună? Filmau?

– Nu, erau îndrăgostiți nebunește. Ăsta e Leo. Se îndrăgostește repede, după care iese din toată povestea la fel de repede. Naomi a fost de fapt o excepție, pentru că ea l-a părăsit pe el. Sunt sigură că ți-a povestit despre asta. În a treia zi de filmare la *Casa de ceai*.

– Înțeleg, zic eu, pentru că, da, chiar înțeleg. Asta explică de ce era amețit pe parcursul filmării, zic și las să-mi scape un râset ca să arăt că mi se pare amuzant genul ăsta de comportament juvenil.

– Ei bine, ție îți datorează multe. Se pare că un pic de timp petrecut la țară l-a pus din nou pe picioare și acum începe filmul cu bugetul cel mai mare din viața lui.

– Filmul merge înainte?

– Da, ar fi trebuit să-ți spun. Filmările încep în două săptămâni.

Trebuie să ies din camera asta. Îmi beau cu înghițituri mari cafeaua, care e fierbinte și mă arde pe gât, și zic:

– Mult noroc amândurora. Trebuie să am grijă de părul ăsta, să arate ceva mai puțin à la Carole King și un pic mai mult à la Naomi Sanchez, dacă înțelegi ce vreau să spun, zic eu vorbind prea repede și cu prea mare volubilitate. Îmi înhață geanta și o îmbrățișez scurt pe Weezie. Ai grijă de tine!

– O, nu, zice Weezie, și eu rămân pe loc. Te-ai îndrăgostit de el.

Sunt o mincinoasă destul de bună. Mă pot preface într-o mulțime de circumstanțe sociale inconfortabile. La naiba, doar sora mea e o mondenă din New York. M-am prefăcut că mă descurc la cinele cu prietenii ei, când se plângeau că dădacele lor insistă să fie plătite în concediu. Dar în momentul ăsta nu reușesc să zic „O, nu fi absurdă". Sunt atât de rănită și gândul de a vorbi cu cineva care ar putea avea o perspectivă asupra lucrurilor e irezistibil.

– Da.

– O, nu, zicea ea din nou. Ați...?

– Da. Și mi-a zis că mă iubește de vreo mie de ori. Pot să dovedesc, zic eu ridicând telefonul. Nu putea să stea două ore fără să mă vadă, să mă atingă, să-mi trimită mesaje de la câteva sute de metri distanță. Și acum n-a mai zis nimic de vineri.

Weezie arată descumpănită.

– Îmi pare foarte rău. Ăsta nu e felul lui obișnuit de a se comporta, cel puțin, din câte știu eu. Nici una dintre tipe nu mi-a zis că le-ar fi spus că le iubește. Nici una.

– Deci nu-i în închisoare, nu și-a pierdut telefonul și nici nu-i în spital cu amnezie, zic eu.

– Cred că se petrece ceva tare ciudat dacă a dispărut așa din senin.

O îmbrățișez pe Weezie pentru că-i sunt extrem de recunoscătoare că a fost sinceră cu mine. Ultimul lucru de care am nevoie e să am pe cineva care să-mi ofere speranțe deșarte printr-o perfuzie cu morfină. E necesar să

mă confrunt cu informații foarte simple și să merg mai departe.

Ascensorul mă așteaptă, slavă Domnului! Și mai bine, am ochelari de soare în poșetă. Îi zâmbesc portarului și ies în soarele amiezii. Sunt o proastă. Lucrurile sunt atât de clare încât nu știu cum de mi-am răsucit mințile ca să evit să le văd. Probabil că am trecut printr-o cădere psihică după divorț. M-am lăsat să alunec într-una din idioatele mele de povești fanteziste.

Stare de fapt: Leo se culca cu Naomi Sanchez. Bărbații care se culcă cu femei de felul lui Naomi Sanchez nu se îndrăgostesc de femei ca mine. Eu am fost o femeie cu o casă ospitalieră și caldă. Am fost un loc în care s-a oprit o vreme ca să-și revină. A avut patru zile când ar fi putut să sune și n-a făcut-o. S-a folosit de bani ca să-și îndulcească sentimentul de vinovăție. Am fost un loc în care s-a odihnit ca să poată fi în starea mentală potrivită pentru a se aduna și a obține filmul cel mai important din carieră. Dintr-odată îmi pare rău că i-am înapoiat banii.

CAPITOLUL 15

Petrec săptămâna încercând să-mi iau înapoi casa. Încep cu răsăritul, de care încerc să mă bucur, dar pe care îl petrec plângând. Găsesc aşternuturi de un verde aprins pentru patul din casa de ceai şi mă forţez să stau aşezată la masă pentru o oră în fiecare zi. Nu scriu. Cum de l-am lăsat pe bărbatul ăsta să se oprească aici vreme de trei săptămâni şi să-mi fure inima, casa şi cariera?

Câteodată nu pot respira. Ca şi când aş păşi într-un spaţiu pe care l-am împărţit odată şi sunetul vocii lui mă opreşte în loc. Rămân pur şi simplu în picioare, lovită de durere. Mintea mea aleargă în cerc – a zis că mă iubeşte şi că se întoarce, şi nu sună, şi i-a cerut altcuiva să-mi trimită bani, dar a zis că mă iubeşte şi că vine înapoi.

Luatul copiilor de la şcoală e o moarte lentă, în doze de câte treizeci de minute. Încerc să ajung puţin mai târziu, ca să nu trebuiască să zic lucrurile astea: Da, e interesant că face un film nou. Nu, n-am veşti de la el. Sunt bine, pe cuvânt.

Kate mă mută de colo-colo de parcă ar fi manipulatoarea mea, plăcând cu corpul ei comentariile ofensatoare. Doare ca-n carne vie și sunt vulnerabilă. Înțeleg acum ce înseamnă expresia asta; mă simt de parcă n-aș avea piele. N-ar fi trebuit să ies cu el în public. Aș fi putut să țin lucrurile doar pentru mine. Nu era nevoie să-l sărut la două după-amiaza în mijlocul orașului.

Oamenilor le-a părut rău pentru mine atunci când Ben a plecat, însă nimănui nu i-a plăcut de el. Și nimeni nu credea că eram fericită cu adevărat. Când m-au văzut cu Leo, zâmbind probabil ca un copil bolnav de dragoste, cred că au înțeles ce urma să se întâmple. *Leo Vance n-o să rămână în Laurel Ridge, cu femeia aia, pentru totdeauna. Ea o s-o ia peste nas.* Fie că e real sau imaginar, pe fețele lor nu văd decât: *Știam noi c-așa o să fie!* Sunt singura care nu și-a dat seama ce o să se întâmple.

Nu știu unde a dispărut Kate când mă trezesc față în față cu mutra îmbufnată a lui Vicky Miller. Trebuie să-i dau dreptate lui Ben, e o femeie foarte atrăgătoare. Blondă, în formă și se ține foarte bine.

– Am auzit, îmi spune ea.

– A, zic eu și mă uit peste umărul ei căutând o scăpare. Vine și mai aproape de mine și văd oripilată că-și întinde mâinile ca să mă îmbrățișeze. Gândul ăsta mi se pare de nesuportat: Stai așa. Doar nu vrei să mă atingi, nu?

– Ba da. Vreau doar să-ți dau o îmbrățișare. Mă simt îngrozitor.

– Pentru că te-ai culcat cu soțul meu? Sau are legătură cu Leo?

Cam așa de tare mă doare. Nu-mi pasă cine știe despre mine. Nu-mi pasă dacă par puțin cam nebună. Tot ce știu e că dacă femeia asta mă atinge cu autocompătimirea aia a ei, o să mor.

– Nora, îmi zice Vicky cu un ton care mă înfurie foarte tare, văr cu „calmează-te".

Kate intervine rapid de pe unde pierde vremea și mă ia de braț îndepărtându-mă de ea.

– Știe, îi zice ea peste umăr lui Vicky. Toată lumea știe și credem că ești scârboasă.

Chestia asta mă face să zâmbesc și Kate mă manevrează spre celălalt capăt al curții asfaltate.

– Scârboasă? întreb. Zici că-i un puști care-și mănâncă mucii.

– Dă-mi pace, răspunde ea. Sunt începătoare la capitolul ăsta.

– Te descurci bine, îi răspund eu.

– Trebuie să-ți spun ceva, zice ea și văd că e agitată.

– Zi-mi că ești însărcinată, îi spun eu.

– Nu. Și eu am fost plătită. De Leo.

E foarte cald pe asfalt și mă simt ca în ceață.

– Ce tot vorbești acolo?

– Azi am primit un cec de o sută de mii de dolari pentru Ready Set[1], din partea Trustului caritabil Leo Vance. Se oprește timp de o secundă ca să înregistrez ce spune. Și știu că el e dracul și că se folosește de bani ca să-și ușureze conștiința, pentru că s-a purtat ca un ticălos, continuă ea, dar

[1] Denumire a unei organizații de caritate, care pornește de la comanda: „Pe locuri, fiți gata, start!"

banii ăia m-ar putea ajuta să-mi dublez eficiența programului în următorii doi ani. Adică, ar putea schimba totul.

– Care-i problema lui? reacționez eu, repetând întrebarea mea retorică favorită.

– Vrei să-i dau banii înapoi? zice Kate făcând o figură de parcă ar începe imediat să cerșească.

– Scuze. Nu, sigur că nu. Păstrează banii. E nemaipomenit. Dar nu știu, pur și simplu, cum un tip care are timp să-și sune organizația de caritate și să facă o donație n-are timp să-mi răspundă la mesaj și să-mi spună: „Hei, scuze, dar s-a terminat".

– Cel puțin se simte vinovat; adică, cel puțin știe că e un nemernic, zice ea.

– Nu știu. N-am crezut că m-aș putea simți mai rău de-atât. Dar faptul că lui Leo îi pare rău pentru mine duce lucrurile la un alt nivel.

În iunie, când se termină școala, mă hotărăsc să mă duc cu copiii două săptămâni la părinții mei, în Adirondacks. Când ai mei s-au mutat din Chesterville și tata și-a vândut afacerea de curățat piscine, el a insistat să se retragă undeva lângă un lac. Atâta apă în care să înoți, spunea el oricui voia să asculte, și nimeni nu trebuie să o curețe.

Mi-am plătit rata la bancă și impozitele pentru luna curentă, am achitat sumele luate de pe cărțile de credit, și mai am încă opt mii trei sute douăzeci și nouă de dolari. Încă nu sunt pregătită să mă întorc în casa de ceai ca să scriu. Poate că voi fi în stare să scriu altundeva. Mai sper și că

îmi pot permite să mă prăbușesc puțin dacă părinții mei le distrag atenția copiilor.

Părinții mei fac ca totul să pară ușor. Mama mi-a zis odată: „Secretul unei căsătorii fericite e ca tu să-i dai lui o sută zece la sută și el să-ți dea ție la fel". În ciuda imposibilității matematice exasperante a acestei declarații, mi-a plăcut întotdeauna cum sună. Părinții mei sunt ca două cotofene din desene animate, care se oferă întotdeauna unul celuilalt. S-au îndrăgostit la liceu și ea a lucrat ca bonă în timp ce el și-a început afacerea de curățat piscine. Tot ceea ce are el pune pe seama ei. Și viceversa.

Este posibil ca ceea ce mă face să scriu scenarii de dragoste cu atâta ușurință să fie faptul că am crescut privind fantezia oferită de căsătoria asta. Părinții mei mă fac să cred că unii oameni chiar sunt croiți unul pentru altul și că e posibil să ai parte de o căsătorie ușoară, plină de voioșie. Doi oameni care se iubesc și care privesc în aceeași direcție își pot construi o viață minunată. Mi-am dat seama că le folosesc gesturile și ciudățeniile în filmele mele, lucru care mă face să mă întreb dacă nu cumva ei sunt prototipul cuplului la care ajustez mereu câte ceva.

Penny și Rick au propria lor versiune dinamică a acestei relații, deși n-am văzut niciodată bucuria din ea. Amândoi oferă o sută zece la sută și sunt concentrați asupra aceluiași lucru. Nu par să fie concentrați atât de mult unul asupra celuilalt. Eu am reușit să recreez istoria doar pe jumătate. Am oferit o sută zece la sută în timp ce Ben n-a pus nimic de la el, ceea ce ne-a adus la o medie de doar cincizeci și cinci la sută, ceea ce e un eșec în socotelile oricui.

La cabană tata îi scoate cu barca pe copiii mei în fiecare dimineață ca să facă schi nautic și să se scalde cu colacul. Arthur nu-l părăsește nici un moment pe tata, ca și când ar crede că e ultimul bărbat de pe lume. Ceea ce ar putea fi.

După-amiezile, jucăm cărți, și tragem câte un pui de somn, și vorbim despre cină. Mă plimb și plâng, dar aici doare mai puțin. De fapt, e o zonă în care nu există nici o urmă de Leo. Nimeni nu vorbește despre el și nici nu trebuie să trec prin încăperea în care m-a sărutat întâia oară. Nu sunt nevoită să văd mila din ochii domnului Mapleton de fiecare dată când am nevoie de sac la aspirator.

Sau furia din ochii lui Mickey. Mickey a luat toată chestia asta foarte personal, de parcă el însuși ar fi fost sedus și apoi abandonat de Leo.

– A zis că rămâne, a spus el fără să-i vină să creadă. Urma să cumpere un Big Green Egg[1] și să facem coaste la grătar.

Coastele alea ar fi fost ale lui Mickey pentru totdeauna. Și înțeleg ce vrea să spună. Am luat cu toții țeapă.

Eu și cu mama suntem în bucătărie ocupându-ne de vasele murdare, în timp ce tata și copiii își târâie burțile pline în camera cu televizorul.

– Ești teribil de slabă, începe ea.

– Chiar?

– Și nu de fericire. Ce se întâmplă cu tine?

– Nimic. Aceleași chestii. Poate că alerg prea mult.

– Nici o veste de la Ben?

– Nu vine înapoi, mamă.

[1] Grătar în formă de ou cu pereți din ceramică, inspirat din kamado-ul japonez

– Ce nesimțit! zice ea și râdem amândouă.

Maică-mea își păstrează înjurăturile pentru ocazii speciale.

– Nu-i duc dorul, îi spun eu. Sunt mult mai fericită fără el.

– Asta-i bine. Și toată agitația cu filmul și cu vedeta de cinema care a stat la voi, cred că a fost tare plăcut.

– Da, a fost ceva.

– Mamă! E Leo! strigă Bernadette din camera cu televizorul și las jos paharul pe care îl uscam.

Mama și cu mine alergăm și-l vedem pe TMZ[1], ieșind dintr-un club cu Naomi, ținând-o cu brațul pe după umeri. Nu-mi pot dezlipi ochii, dar simt că mama mă privește.

– Vai de mine! zice ea.

A doua zi vrea să mergem în drumeție.

– Spune-mi, îmi zice înainte să ieșim măcar din curte.

– Versiunea lungă sau scurtă?

– Am tot timpul din lume, îmi zice ea.

– Cred că n-am energie decât pentru versiunea scurtă. Ne-am îndrăgostit tare, adică foarte tare. El a fost chemat să lucreze la un film nou și n-am mai auzit de el de-atunci. Și e clar că n-a murit.

– Asta sună a fantezie, ceva ce Penny ar fi în stare să născocească.

– Dacă încerci să spui că nu pare să fie genul meu de aventură, nu pot decât să fiu de acord. Am senzația că am suferit de vreo nebunie temporară.

[1] Televiziune de știri, tip tabloid, deținută de Fox Corporation

*

Penny soseşte în următoarea zi cu familia ei şi, când îi văd ieşind din Mercedesul ei pătrăţos, clasa G, doi adulţi urmaţi de cei doi copii identici, alcătuind încă un pătrat, devin în mod acut conştientă că familia mea e un triunghi.

Copiii mei apar de nicăieri şi se aruncă asupra gemenilor. Ethan şi Maxwell au nouă ani şi alunecă perfect între Arthur şi Bernadette. De fiecare dată când e cu verii lui, Arthur devine aproape un bărbat. Născoceşte tot felul de încercări care necesită forţă pe post de joc şi bănuiesc că face asta pentru că cei doi sunt singurii copii pe care i-a cunoscut vreodată care sunt şi mai puţin atletici decât el. Drept urmare, Penny are impresia că Arthur e cam dur, chestie care mă amuză.

– Hei, Pen! Hei, Rick! le zic şi îi îmbrăţişez pe amândoi

Penny mă strânge în braţe încă vreo câteva secunde, ca să-mi transmită dragostea ei, susţinerea şi simpatia pentru viaţa mea atât de jalnică. Sunt recunoscătoare să primesc sentimentul fără să trebuiască să aud cuvintele. Rick arată către căştile lui AirPods, indicând că e angajat într-o conversare telefonică. Rick e mai întotdeauna la telefon.

– Eşti slabă, zice Penny luându-mă pe după umeri şi îndepărtându-mă de Rick.

– Mi s-a mai spus.

– N-ai nici o veste?

– Nici una, răspund.

– Dacă vrei, poţi să-i dai drumul chestiei ăsteia, zice ea. Pentru că îl urăsc cât pentru amândouă.

Penny e formidabilă și mi-a plăcut toată viața să o am de partea mea. Vreau să împrumut de la ea ura și să mi-o injectez în inimă. Furia mi-ar prinde mai bine decât ceea ce simt acum.

Copiii vor dormi împreună la mansardă și s-au dus acolo ca să-și negocieze paturile. Iau niște beri și ne așezăm pe terasa placată cu scânduri, privind la bărcile care trec pe lângă noi. În urmă cu doar două veri, pe parcursul acestei săptămâni, Ben era cu noi. Familia mea era și ea un pătrat. S-a purtat tot timpul cu o ușoară ostilitate față de Rick, fără nici un motiv pe care să-l pot discerne, cu excepția faptului că Rick e bogat și că plătea când ieșeam la cină. Asta e chestia care-mi place mie cel mai mult la Rick.

Entuziasmul inițial al lui Penny în legătură cu Ben și familia lui s-a topit pe măsură ce a început să-l cunoască. Ben nu se ferea să-mi ia în râs munca în fața altor oameni, de parcă ar fi sperat să creeze un consens despre cât de lipsită de sens era. Ea și Rick s-au entuziasmat să audă de primele lui încercări de afaceri, dar au devenit tăcuți când s-a ajuns la următoarele zeci. Ultima dată când am luat toți patru cina, Ben a ținut un discurs monoton despre o aplicație pe care urma să o dezvolte împreună cu un chinez pe care îl cunoscuse pe internet.

– Ești așa de norocos să o ai pe Nora, a zis Rick semnând cecul pentru nota de plată.

În afară de momentul acela, nu mi-a plăcut niciodată de Rick, sau, ca să fiu mai exactă, n-am fost niciodată în stare să-i văd partea umană. E formal cu copiii lui, politicos cu părinții mei și cu mine. Pe Penny o tratează ca pe

un partener de afaceri, de parcă ar fi membrii comitetului de conducere al familiei lor. Chiar dacă partea asta din căsătoria lor nu o farmecă pe scriitoarea romanţioasă, ştiu că relaţia lor e bazată pe un respect reciproc de neclintit. Fără ochi daţi peste cap, fără sarcasm. Cu toate acestea, am avut întotdeauna sentimentul că mi-ar plăcea mai mult Rick dacă l-aş vedea plângând sau vomitând.

Rick termină de scris un e-mail şi ne cercetează pe toţi, de parcă şi-ar reaminti unde se află.

– Deci, Nora, cum se poartă Hollywoodul cu tine? Tare, nu?

– Mda, vom vedea. Filmul o să apară în octombrie; sper să le placă oamenilor.

– Deci, ai semnat un contract pentru două filme? Ce urmează?

– Nu. Dar mă gândeam la încă o bere, zic eu îndemnând-o pe mama cu privirea, ca să schimbe subiectul.

– Ştii ce-ar trebui să faci acum? se entuziasmează Penny. Fir-ar!

– Ar trebui să scrii o poveste de dragoste epică, pentru marele ecran. Un soi de fantezie romanţioasă, cu scene ca în *Jurnalul*[1], unde cei doi vâslesc în ploaie. Genul la care am plânge de la un capăt la altul.

– Nu sunt sigură că sunt făcută pentru asta, răspund eu.

– Gândeşte-te, pur şi simplu, la cel mai romantic moment al vieţii tale şi construieşte o poveste în jurul lui. Doar asta e ceea ce faci tu. Nu e nevoie să urmezi vreo formulă, pur şi simplu fă-o să sune adevărat.

---

[1] *The Notebook*

Ceva din felul în care Penny folosește expresia „pur și simplu" îmi amintește cât de ușoară e viața ei în comparație cu a mea. Nu e vorba doar de banii ei sau de soțul care o susține. Penny e înclinată să acționeze fără să stea prea mult pe gânduri. Angajează-ți o femeie care să dereticе, pur și simplu. Întâlnește-te cu altcineva, pur și simplu. Încropește un alt film, pur și simplu. Dar de data asta parcă a nimerit-o. Îi simt îndemnul ca pe un soi de furnicătură în creștetul capului. Cum ar fi dacă aș putea să scriu o poveste despre mine și Leo? Dacă m-aș putea elibera de ea scriind-o, m-aș putea opri să meditez încontinuu la ea? Dacă aș putea să ies scriind din prăpastia în care mă aflu?

După ziua de 4 Iulie ne întoarcem la Laurel Ridge și intrăm în rutina sentimentală a verii. Arthur a împlinit unsprezece ani și doarme până târziu, lăsându-ne pe mine și Bernadette să ne îndeletnicim cu programele noastre matinale. Bernadette are o tabără de zi la fotbal, care începe la nouă. Arthur are o tabără de actorie care începe la amiază. Între cele două momente în care trebuie să-i duc am timp să alerg, dar nu prea am vreme să mă așez și să lucrez.

Hotărăsc că n-are rost să mă lupt cu situația și că-mi voi oferi o vacanță adevărată. O să rămân fără bani până în septembrie și probabil că va trebui să iau un împrumut înainte să pot vinde încă un film la Romance. Gândul de a intra din nou în datorii îmi face părul măciucă, însă ideea de a mă întoarce în casa de ceai e și mai greu de acceptat.

Până și faptul că stau la fereastră pe verandă și văd minunățiile de hortensii de o parte și de alta a casei de ceai,

cele pe care de fapt Leo nu e aici să le vadă în luna iulie, e prea mult pentru mine. E ridicol, însă mă uit la ele și nu pot să văd nimic altceva decât o minciună: Leo n-a așteptat să vadă ce va înflori în iulie; n-a rămas aici. Lui Bernadette îi place să taie din ele și să le aducă în casă, ceea ce face parte în mod normal din bucuria verii; ferestrele deschise și hortensii albastre gigantice acoperă toate suprafețele. Anul acesta îi sugerez să le pună pe toate în camera ei.

Mă gândesc să scriu la bibliotecă, dar adevărul e că nu sunt pregătită deloc să o fac. Nu sunt pregătită să glumesc pe seama poveștilor de iubire și a inimilor rănite. În mod cert nu mă văd îndreptându-mă spre un final fericit. Știu că am nevoie să-mi reconstruiesc lumea în jurul meu. Programul meu bine stabilit a fost armura mea, și am nevoie să mi-o refac. Am nevoie de obiceiuri noi, ca să nu-l mai am pe Leo în fața ochilor de fiecare dată când fac pui prăjit. Mulți oameni nu fac pui prăjit pe lumea asta și eu o să fiu unul dintre ei.

Nu sunt canalizată exclusiv pe autoperfecționare. În momentele de liniște, când ambii copii sunt plecați, mă ghemuiesc pe canapea și mă uit la Doctor Phil sau la reality-show-uri despre oameni care o duc și mai rău decât mine. Ideea e că ele mă vor ajuta să mă simt mai bine în ceea ce privește viața mea, îmi zic eu. Cel puțin, nu i-am trimis economiile de o viață unui așa-numit prieten, cunoscut on line. Cel puțin, nu am o nevoie compulsivă de a-mi mânca părul. În cele din urmă, nu reușesc să mă simt mai bine. Sunt deprimată că oamenii aceștia trec prin încercări atât de grele.

Noaptea mă pun în pat și mă uit pe contul lui de Instagram. Știu că nu el e cel care postează conținutul; nici măcar nu cred că are Instagram pe telefon. Dar, oricine ar fi persoana pe care agentul lui a angajat-o să amuze treizeci de milioane de urmăritori, aceasta tot trebuie să ia fotografiile de undeva. Sunt fotografii de pe platoul de filmare pentru *Mega Man*, câteva de prin casa lui din L.A. „Părul lui Leo e mai lung." „Leo poartă culori pastelate acum." Există o postare de la mulți ani pentru Naomi, o fotografie onestă cu ei doi pe platoul de filmare pentru *Casa de ceai*. Măresc figura lui Leo pentru a găsi indicii despre cine e el cu adevărat. Într-una din serile astea o să găsesc o fotografie cu el în care se va vedea pe fața lui o urmă de răutate, chiar mai bine, o urmă că-l doare sufletul, și atunci totul va căpăta sens pentru mine.

Văd o fotografie cu un asfințit despre care jur că nu e făcută de el. N-am idee cum de știu asta, dar știu, pur și simplu, că nu ar surprinde imaginea în felul ăsta. Gândul mă descumpănește. Mă deranjează că l-am cunoscut atât de bine. Mă deranjează că pot să pătrund în mintea lui ca să știu ce-ar fi putut gândi, când de fapt nu am nici o idee cine e el acum. Poate că a făcut fotografia respectivă, mă gândesc. Poate că așa vede acum lucrurile. Jur să-mi șterg contul de Instagram de pe telefon mâine-dimineață. Dar nu o fac.

Eu și copiii suntem foarte atenți unii cu alții. Ei nu știu cum să vorbească despre situația cu Leo, și bănuiesc că e din pricină că nu știu ce a fost. Tot ce știu e că totul li se pare diferit fără el, mai ales eu. Încerc să aduc în trecere

vorba de el, pentru a evita să fie un subiect atât de încărcat de semnificație. Încerc să vorbesc despre el ca despre ceva care s-a petrecut, un pic de distracție, însă nu ceva pe care să-l aducem cu noi în viitor.

Tabăra de teatru a lui Arthur montează o producție cu *Poveste din cartierul de vest*, care va fi jucată în fața întregului oraș la mijlocul lui august. Arthur nu-l suportă pe regizor.

– Zici că nu știe nimic despre actorie. În restul timpului e profesor de sport. Nu face decât să ne spună unde să stăm.

Bănuiesc că principala problemă cu tipul ăsta e că nu e Leo.

– Asta e dezamăgitor, hotărăsc eu să fac deschiderea. Dar a fost destul de neobișnuit să ai o vedetă de cinema care să regizeze cealaltă piesă.

– Bănuiesc, zice Arthur uitându-se pe geamul mașinii.

Încerc din nou:

– Bine că nu i-ai promis lui Leo că n-o să faci actorie. Am impresia că începe să devină chestia ta.

– Da, de parcă Leo s-ar ține de promisiuni.

CAPITOLUL 16

E septembrie şi m-am întors. Asta e ceea ce îmi spun. Mi-am alocat o perioadă leneşă de doliu, care acum s-a încheiat. Am rămas fără bani aproape de tot, deci efectiv am creat o situaţie în care voi fi obligată să scriu ca să supravieţuiesc. Am cheltuit două sute de dolari găzduind o petrecere mare cu grătar de Ziua Muncii în curtea din spate, lucru pe care probabil că n-ar fi trebuit să-l fac. Dar a meritat. Am organizat barul în casa de ceai şi oamenii au intrat şi au ieşit de acolo, curăţând spaţiul. Cineva a vărsat o *margarita* pe podea şi aproape că i-am mulţumit. Cel mai bun antidot pentru amintirile vechi sunt cele noi.

În prima zi de şcoală, la răsărit, fac un jurământ să rămân pe linia de plutire. Azi mă voi întoarce la sinele meu de dinainte de *Casa de ceai* şi am să scriu. Sunt uşor bronzată. Am ajuns la greutatea normală. Alerg chiar pe câteva din traseele pe care le făceam împreună cu Leo, deşi nu m-am dus la sanctuarul păsărilor. Nu sunt nebună.

Când mă îndrept spre casa de ceai, uşa e închisă. Lucrurile trebuie să meargă bine azi, deci deschid uşa, exact aşa cum îmi place, şi mă întorc înapoi în casă, să o iau de la capăt. Îmi fac o cană de ceai proaspăt şi-mi ascut creioanele din nou. Mă apropii de casa de ceai şi sentimentul familiar e din nou acolo. E o combinaţie de motivaţie şi inspiraţie. E magic şi mă pregătesc să intru într-o altă lume. Îmi aşez lucrurile cu grijă şi încep să fac focul.

Cu părul înnodat, deschid laptopul şi încep să scriu. I-am promis lui Jackie că până la 1 octombrie voi da gata un scenariu de film pentru Romance, lucru care n-ar trebui să fie greu de făcut. Scriu povestea unui actor din Manhattan care se duce să filmeze într-o casă veche de la ţară şi care se îndrăgosteşte de femeia care locuieşte acolo. O vreme, se bat cap în cap, apoi el se implică şi începe să ajute cu punerea în scenă a piesei de teatru de la şcoală. Urmează un sărut cast în timp ce camera de filmat se îndepărtează.

Mă simt uşoară în timp ce scriu şi, pe măsură ce scriu, înţeleg şi de ce o fac. A scrie înseamnă a recrea ceva într-o manieră în care ai vrea să se întâmple. Îmi pot trece durerea prin filtrul ameţitoarei imponderabilităţi a unui film romanţios de după-amiază şi dintr-odată totul devine frivol. Banal, practic. Marea mea poveste de dragoste e un vehicul lung de optzeci de minute, conceput pentru a vinde tampoane şi asigurări de viaţă.

El consideră că programul ei zilnic e adorabil. Ea îi arată plăcerea simplă a unui răsărit de soare. El îi spune că apartamentul lui rece, de tip penthouse, nu are vedere nicăieri, în ciuda faptului că e atât de aproape de parc. Cineva le

întrerupe primul sărut, ca de obicei. În amândoi se produc schimbări în bine.

Când îmi spun povestea în felul acesta, îmi confirm că nu a fost adevărată. A fost o fantezie, ceva ce ar fi trebuit să recunosc pentru că lucrez în branșa asta. Toată acea intensitate și tot nonsensul iubirii a fost pentru mine o noutate, însă pentru Leo a reprezentat dramatismul pe care îl aduce el unui rol. Și trebuie să recunosc, e un profesionist. În realitate, am trăit într-un scenariu standard, la fel de simplu ca *Mad Libs*. Hotărăsc că pe ăsta o să-l termin în trei zile, pentru că o mare parte din el o scriu pentru mine. Bani făcuți cu ușurință, mă gândesc și mă întind să trag un pui de somn.

Aștept până în 20 septembrie ca să i-l trimit lui Jackie, mai ales pentru că nu vreau ca ea să știe cât de repede l-am scris. Întotdeauna mă gândesc că va negocia să primesc mai mulți bani dacă crede că am depus efortul unei luni întregi de muncă. Nu aștept până la 1 octombrie, mai ales pentru că nu vreau să pun pe cardul meu de credit o întreagă rată la bancă.

Mă sună trei zile mai târziu, la cină.

– Deci, te-ai îndrăgostit de el?

– De cine? zic eu doar ca să fac rost de timp și să ies cu telefonul afară, pe veranda din față, și să pot purta conversația asta în privat.

– De Leo! Nora, nu sunt proastă.

– Ce amuzant, pentru că eu sunt.

– Uau, pur și simplu. E adevărat?

– Oarecum. Doar că în viața adevărată a fost o grămadă de sex și el n-a venit înapoi.

Regret că nu mi-am luat paharul de vin afară.

– Îmi pare tare rău. Toată agonia poveștii transpiră din pagini.

– N-are cum, zic și corpul îmi devine rigid, defensiv. Am scris scenariul în mod deliberat în stilul Romance, cu miză emoțională mică și deznodământ rapid.

– Nici pomeneală. În afara finalului, care mi se pare în totalitate fals, ăsta e încă un scenariu fantastic. Uite care-i planul meu. O să le spun celor de la Romance că ai gripă și o să împing data limită mai încolo. Apoi o să aștept să apară primele recenzii la *Casa de ceai*, poate până în 5 octombrie. Dacă sunt atât de bune pe cât mă aștept să fie, o să vând scenariul ăsta cu un milion de dolari.

– Stai așa! Ce?

– După cum cred eu, *Casa de ceai* o să fie un film uriaș, unul de Oscar. Oamenii o să vrea următorul tău scenariu, iar ăsta e plin de forță. Rezolvă doar finalul.

Mă simt atât de confuză când închei convorbirea, încât mă duc să-mi iau paharul de vin și mă întorc pe verandă. Se pare că va trebui să recitesc ce i-am trimis, poate că n-a fost atât de relaxant pe cât am crezut. Un film făcut despre sentimentele mele pentru Leo ar fi peste măsură de umilitor. Să am un milion de dolari la dispoziție ar fi însă peste măsură de reconfortant.

Apoi rămâne povestea asta cu finalul. Nu poți face un film să se încheie cu o femeie care-și holbează ochii la telefonul care nu mai sună, verificându-și periodic „hei"-ul

acela rămas fără răspuns. Nu există nici o circumstanță care să-i permită lui să se întoarcă sau ei să salveze aparențele. Bărbatul a plecat, pur și simplu, și n-a mai sunat deloc. A trimis bani, pentru numele Domnului! Nu, o să rescriu o mare parte din scenariu și-o să elimin toată emoția și toate sentimentele. Îi dau ei un câine și amândoi o să plimbe câinele ăla la greu. Poate că ea are un vis pe care-l ține secret, să deschidă un magazin în care să vândă brioșe. Încă pot să transform coșmarul ăsta într-un film bun pentru Romance.

Petrec o săptămână întreagă extrăgând orice urmă de suflet din scenariu. Nu remarcasem că dialogul era făcut din conversații reale, pe care le-am purtat. Le înlocuiesc cu reflecții asupra visurilor și speranțelor personajelor. El și-a dorit întotdeauna să încerce să lucreze în lemn, iar ea e la magazinul de brioșe. Priviri lungi, mâini care se ating scurt. Pe copiii ei îi transform în gemene identice și le dau cele mai bune replici. Adaug un set de părinți care dau sfaturi potrivite și doar atunci când le sunt solicitate.

Jackie n-are nevoie decât de o zi ca să mă caute la telefon.

– Ce naiba e chestia asta?

– Versiunea Romance a poveștii mele. Completată cu un câine și brioșe.

– Deci preferi douăzeci de mii de dolari în loc de un milion? Preferi să renunți la momentul ăsta în care ești pe cale să devii o scenaristă căutată de Hollywood, în loc să spui adevărul, pur și simplu?

Chestia asta mă rănește puțin. Îmi place să cred despre mine că sunt un om care spune adevărul. M-am simțit bine scriind *Casa de ceai* pentru că a însemnat ceva și pentru că

a investigat porțiunile gri din viața mea. Însă nu m-a costat nimic să împărtășesc cu alții povestea aceea. Am ieșit în cele din urmă victorioasă, pentru că am supraviețuit plecării lui Ben. Și am supraviețuit atât de bine pentru că eram atât de sătulă de el. Întreaga morală a poveștii a fost că uneori oamenii pleacă, fără să ia nimic cu ei.

Leo a luat însă aproape totul când a plecat. Mi-a luat răsăritul. Mi-a luat casa de ceai. Acum o să-mi ia milionul de dolari. Mă gândesc la Leo pierzându-și vremea cu Naomi în casa din Bel Air, planificând poate o excursie post-filmare, undeva într-o oază tropicală. Mă gândesc la soldul cardului meu de credit și la adevărul neplăcut că Arthur va avea în mod cert nevoie de aparat dentar.

– Bine, îi spun. Ce zici de următoarele? Păstrezi versiunea sclipicioasă, cu brioșele, în caz că avem nevoie de ea. Și lasă-mă să văd dacă găsesc un final pentru cealaltă.

– Chiar? Sunt așa de fericită!

Pot să aud cum îi sună în minte casa de marcat bani. Pot să văd și banii gheață pe care va trebui să-i scot în avans de pe cardul meu de credit cu dobândă de optsprezece procente ca să plătesc rata pe luna octombrie.

– Hai să încercăm să fim gata la mijlocul lui octombrie. Filmul se lansează în 3 octombrie, deci atunci o să înceapă agitația din jurul lui și vom avea o idee despre cum prinde la public. Tu o să fii așteptată la premiera de la New York. Am uitat unde o să aibă loc, dar îți voi trimite informația.

– Nu mă duc la premieră.

– Nora! Asta e momentul tău. Ai scris un scenariu puternic și meriți să pășești pe covorul roșu și să te bucuri de moment. Nu-l lăsa să-ți ia asta.

Decid să nu iau o hotărâre. Mâine voi începe să lucrez din nou asupra manuscrisului adevărat, a versiunii intitulate *La răsărit*, nu la cel care se numește *Dragostea la țară*. Îmi place ideea de a fi o scriitoare serioasă și de a face bani adevărați. Îmi place ideea de a zbura la Hollywood ca să... Ei bine, nici măcar n-am idee ce se întâmplă acolo. Aș avea nevoie de șuvițe în păr și de alte haine și chestia asta mă face la rândul ei să mă simt bine. Atâta vreme cât îi fac pe bărbați să mă părăsească o să continui să fiu un succes uriaș. N-ar trebui să fie o problemă.

Copiii mei se ceartă în living. E o chestie care are legătură cu consola de jocuri și hotărăsc să nu mă amestec.

– Haideți să mergem sus și să ne spălăm pe dinți, le zic.

– Bine, zic amândoi deodată, încruntându-se.

Îl găsesc pe Arthur în pat, după ce am pus-o la culcare pe Bernadette. Când ușa de la dormitorul lui scârțâie, el se agită între cearșafuri și ascunde ceva sub pătură.

Pornografie, mă gândesc. Cum e posibil așa ceva? E doar în clasa a șasea, de-abia dacă are păr pe picioare. N-am nici un bărbat în casă, care să vorbească despre asta cu el, iar eu în mod sigur nu am idee de unde să încep. Pentru prima dată îmi doresc într-un fel ca Ben să fi fost aici.

Mă așez pe marginea patului și îl îmbrățișez.

– Ce-i sub pătură?

– Nimic.

– Nu poate fi nimic. Ai avut ceva. Nu ai de ce să-ți fie rușine, dar trebuie să vorbim despre asta. De unde o ai?

Arthur își privește palmele. Se uită la mine. Vrea să zică ceva, dar nu poate.

– Dragul meu, e normal să fii curios. Dar nu se procedează așa. De unde ai chestia asta?

– De la Leo, zice el și inima îmi stă în loc.

Pieptul începe să mi se umple de furie când el scoate „chestia" de sub așternuturi și mi-o întinde. E o primă ediție a romanului *Oliver Twist*.

– O, zic eu râzând. Ce drăguț! Stai așa, când ți-a dat cartea?

– A trimis-o. Prin poștă. La începutul verii.

– De ce nu mi-ai spus?

Arthur așteaptă o eternitate înainte să răspundă.

– Pentru că am crezut că o să te întristeze.

– Ah, dragul meu, zic eu și îmi trec palmele prin părul lui prea lung. Îi ating fața mult prea tânără pentru pornografie. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Mă bucur că ai primit un cadou atât de frumos.

– A venit cu un bilet. Se gândește înainte să întrebe: Vrei să-l citești?

Mă gândesc înainte de a răspunde:

– Da.

Dragă Arthur,

Doamna Sasaki mi-a trimis DVD-ul premierei și m-am uitat deja de două ori la el. Ai nimerit-o de fiecare dată, fiecare replică, fiecare cântec. Nu cred că m-aș fi descurcat

atât de bine ca tine pe scenă la vârsta ta. Sper să fii la fel de bun în tot ceea ce faci pe cât ai fost în seara aceea.

Sper că vei avea ocazia să citești cartea. O să-ți fie ușor, pentru că știi deja toate replicile. Să ai o vară amuzantă și transmite-le salutări tuturor.

Cu drag,

Leo

Ce mama dracului?

Finalurile pentru *La răsărit* îmi trec prin minte în viteză. Leo se întoarce la mine, dar pe drum e lovit de tren. Poate că e un tren care se mișcă încet și care nu-l omoară pe loc, poate că e în agonie într-un spital murdar din lumea a treia. Și are păduchi. Foarte mulți păduchi.

Vreau ca Leo să aibă păduchi și o infecție urinară urâtă de tot. Caut pe Google: „pot bărbații să aibă infecție urinară?" Da! „... transmite-le salutări tuturor". N-a fost nici măcar o propoziție de sine stătătoare. Am împărțit o jumătate de propoziție cu fiică-mea de opt ani, cu doamna Sasaki, cu Kate. La dracu', cu toată lumea! A fost o poveste de dragoste. Sau cel puțin am făcut amor. Ar trebui să mă duc să citesc din nou *La răsărit*, pentru că jur că nu mai înțeleg nimic.

Așa e, a fost o poveste de dragoste. Noaptea, când el era în casa de ceai și eu eram în camera mea, îmi scria: „Mi-e dor de tine", și toate celulele din corpul meu începeau să funcționeze de trei ori mai repede. Ne trimiteam mesaje uneori ore întregi în unele nopți, până când în cele din

urmă îi spuneam că soarele o să răsară în patru ceasuri şi că ar trebui poate să prindem câteva ore de somn. El răspundea: „De-abia aştept".

De-abia am dormit în acele două săptămâni, cu excepţia după-amiezilor petrecute în casa de ceai. Chiar şi în unele din acele zile stăteam trează şi îl priveam cum doarme. Nu aşa ajungi să speli pe cineva pe creier? Îl privezi de somn şi îi spui o grămadă de minciuni. Ajung la concluzia că am fost spălată pe creier şi mă întreb cât de multe alte femei au căzut pradă acestui nonsens.

Când mă hotărăsc la un final pentru *La răsărit*, o fac pentru că îmi aduce satisfacţie. El tocmai a trecut printr-o dezastruoasă despărţire de o starletă, a petrecut trei săptămâni într-un centru de reabilitare (mi-am luat libertatea să exagerez povestea cu băutura) şi vine înapoi acasă la mine. În mintea mea are părul plin de păduchi, dar nu scriu nimic despre asta, pentru că nu vreau să-i stresez pe spectatori. Debordează de scuze şi explicaţii; ştie în cele din urmă ce-şi doreşte.

– Şi eu ştiu ce vreau, îi spune ea în timp ce el o ţine de mână. Şi acel ceva nu eşti tu.

Mă ridic de la masa mea din casa de ceai şi mă aşez pe pat.

– Şi acel ceva nu eşti tu, zic eu cu voce tare.

Dojana asta mă face să mă simt bine. Îmi imaginez durerea ascuţită de pe faţa lui. Surpriza faptului că am mers mai departe, eu cu viaţa mea insignifiantă.

– Şi acel cineva nu eşti tu, spun din nou şi încep să plâng, pentru că sigur că nu e adevărat.

CAPITOLUL 17

Cu o săptămână înainte de premiera de la New York, *Casa de ceai* a rulat în câteva cinematografe mici şi criticii par să-l aprecieze. Filmul e considerat „profund" şi „puternic", ceea ce e ciudat pentru că pentru mine e doar „ce s-a întâmplat". Îi spun lui Jackie că voi fi la premiera de la New York, după ce-mi reaminteşte că nu e cazul să-l las pe Leo să-mi fure momentul de glorie.

Weezie îmi trimite mesaj ca să mă întrebe dacă voi fi acolo.

Cine întreabă? glumesc eu.

Doar eu, dar vreau să fiu sigură că arăți trăsnet.

Vrea să ştie dacă o poate ruga pe prietena ei, stilistă, să-mi trimită câteva rochii dintre care să aleg, şi eu mă gândesc că de ce nu? Doar n-o să apar arătând de parcă am coborât de pe coperta albumului Tapestry[1]. Mai am un card de credit pe care nu l-am folosit niciodată, pe care îl

[1] Tapestry este un jurnal online care îi ajută pe părinți să înregistreze momentele de învățare și voie bună ale copiilor lor în primii ani de educație preșcolară.

simt ca pe o armă încărcată. Îl ţin în portofel în caz că am nevoie de el, rău de tot. Ben obişnuia să considere creditul ăsta nefolosit drept capital de rezervă: „A, sigur că ne putem permite asta, doar avem o mie două sute de dolari rămaşi pe Visa".

Soseşte o cutie cu trei rochii şi două perechi de pantofi. Toate au etichete şi încerc să nu mă uit la ele. Rochiile sunt verde smarald, argintiu şi negru, strânse suficient pe corp încât să mă facă să arăt tânără şi plină de succes, dar croite şi căptuşite suficient de bine încât să mă facă să arăt ca un adult. Cu ajutorul lui Bernadette o aleg pe cea argintie, pentru că ea crede că mă face să arăt de parcă aş străluci. Pantofii sunt absurzi şi costă mai mult decât rochia. Sunt argintii şi ei şi au o baretă minusculă peste degetul mare, şi încă una în jurul gleznei. Sunt un fleac, n-au nici o greutate, cu toate astea costă cât o rată la bancă. Îi spun lui Bernadette că pot la fel de bine să port pantofii negri pe care i-am luat pentru înmormântarea lui Buni.

– Bine, zice Bernadette şi iese valvârtej din cameră, după care se întoarce cu telefonul în mână. Îmi pare rău, dar ţine! îmi zice băgându-mi sub nas telefonul, de parcă ar fi un medicament.

– Alo?

– Pentru Dumnezeu, Nora. Cumpără pantofii ăia, pur şi simplu.

Pur şi simplu.

– Salut, Pen.

– Eşti o tipă importantă. Te duci la premiera propriului film. Din ce-mi spune Bernie, o să arăţi fantastic în rochia

aia. Mergi până la capăt, măcar o dată. De dragul meu. Nu pot suporta ideea ca Leo să te vadă încălțată cu pantofii ăia de înmormântare.

Un lucru care îmi place la Penny e cât de mult îi pasă de lucrurile care contează pentru ea. Ca atunci când a găsit bujori albi pentru petrecerea ei cu tematică albă. Cum se încadrează perfect clădirea de vizavi în fereastra ei cu ramă de tablou. Bernadette împărtășește aceeași calitate, abilitatea de a se entuziasma la scară atomică în legătură cu cele mai mărunte chestii.

Pun pantofii în picioare cât timp vorbim.

– Pen, pantofii ăștia sunt cea mai ridicol de scumpă bucățică de piele care...

Mă opresc din vorbit și mă uit în oglindă.

– Ce?

– Sunt o operă de artă, îi zic. E posibil să am picioare frumoase? Și poate e posibil ca frumusețea asta să se extindă și în sus, la gambe? E posibil că halucinez, dar cred că fața mea arată mai tânără. Ce sunt ăștia, pantofi magici?

– Exact despre asta vorbeam. Totul sau nimic. O dată în viață, cumpără pantofii ăia, pur și simplu.

– Pen, cum o să mă dau jos din mașină și cum o să merg pe covorul roșu în pantofii ăștia? o întreb și încerc să-mi imaginez momentul, eu clămpănind din picioare până când tocul ascuțit se agață de o ieșitură și cad pe burtă, în timp ce Naomi și Leo dau din cap a milă. Penny mă știe de o viață, știe ce vreau să zic. N-am de ce să mă țin, adaug eu.

– Asta-i o prostie, pentru că mă ai pe mine. Lasă-mă să vin cu tine la premieră și plătesc eu pantofii. Hollywoodul

n-o să știe cum îl cheamă când o să le vadă pe surorile Larson aranjate.

Mă pregătesc în baia mea minusculă, cu Bernadette lângă mine și cu Kate așezată pe marginea căzii. De-abia dacă e suficient aer pentru noi trei, și Arthur are înțelepciunea să aștepte pe pat. Când părul meu e uscat drept și machiajul începe să mă facă să transpir, îi trimit pe toți la parter, ca să-mi pun pe mine rochia.

Regret imediat decizia în legătură cu ea. Argintiul care licărește e țipător, și realizez că speram să mă mișc nevăzută în seara asta. Sau poate că aș fi vrut ca seara să treacă fără mine cu totul. E prea târziu să mai îndrept vreuna dintre aceste decizii; nu am nici o altă rochie atât de elegantă, iar mașina vine după mine în cincisprezece minute.

Kate și Bernadette rămân cu gura căscată când apar. Se pare că le place rochia asta țipătoare. Arthur e mai rezervat.

– Arăți bine, mamă. Deci o să te duci doar să vezi filmul și după aia vii înapoi, nu?

– Ei bine, e și o petrecere după premieră și cine știe ce altceva; doar e New York! zice Kate. Tu du-te și stai cât dorești, am grijă de copii și poți să vii să-i iei mâine-dimineață.

Arthur nu e de acord.

– Nu sunt genul de persoană care să stea la petreceri toată noaptea, zic eu. Nu lăsa să te înșele rochia asta. O să mă uit la film și o să vin acasă imediat.

– Bun, zice Arthur.

Bernadette clatină din cap dezamăgită.

Penny iese din casă într-o rochie neagră, fără bretele, și o pereche de pantofi care sunt versiunea neagră a pantofilor pe care-i port eu. Începe să alerge ușor când mă vede așteptând în mașină la colțul străzii și mă întreb dacă nu poartă pantofi de genul ăsta tot timpul.

– De-abia aștept, zice ea și mă ia de mână. Ai idee cum o să te porți? Adică el o să fie acolo, și o să existe un moment în care o să fiți față în față și va trebui să spui ceva.

Mâna îmi zboară la piept, ca și când ar vrea să-mi protejeze inima; observ că bate prea repede.

– Nu sunt pregătită. Am crezut că sunt. Aveam de gând să spun „bună" și să văd ce răspunde. Ăsta era marele meu plan. Dar nu, de fapt nu sunt pregătită.

– Bun, hai s-o luăm de la capăt. Ce vrei să creadă când pleacă de acolo? Că e un ticălos? Că tu ești absolut în regulă?

Las geamul în jos și îmi umplu plămânii cu aer.

– Vreau să creadă că sunt bine, bănuiesc. Dar nu știu dacă voi reuși să fac față. Nu sunt bine, Pen.

– Bun, trebuie să-ți organizăm ideile în minte. Pune chestiile astea în prim-plan: Arăți splendid în rochia asta. Tu ești motivul pentru care toți oamenii se vor aduna în seara asta; tu ai scris scenariul. Tu ești vedeta. El va fi acolo doar pentru că tu ai creat ceva. Vreau să văd umerii trași în spate, fruntea relaxată și un zâmbet, ca atunci când știi că ceea ce spun e adevărat.

Când eram copii, păpușile ei Barbie porneau întotdeauna cu dreptul înainte. Erau aranjate și îmbrăcate bine și, indiferent cu ce poveste tragică le întâmpinam, ea le făcea

să iasă întotdeauna triumfătoare. În seara asta, Penny face același lucru pentru mine.

– Bun, sunt la fel de minunată și strălucitoare ca pantofii mei, zic eu.

– Cel puțin.

Mașina noastră are permisiunea să tragă chiar în fața cinematografului. Cineva care are căști în urechi îmi deschide ușa și mă ajută să ies. Clipesc în fața luminilor. Mă uit înapoi, o văd pe Penny ieșind din mașină și observ că zâmbește. Îmi amintesc să fac la fel. Pozăm împreună pentru o fotografie și apoi începem să pășim cu pași mici pe covorul roșu, apoi cu pași normali. Îmi imaginez că frumoasa mea rochie și pantofii mei magici sunt un costum care-mi conferă încredere; sunt mantia siguranței de sine. Încerc să calc pe covorul roșu cu un pas și o expresie care să fie pe măsură. În plus, Penny e suficient de aproape încât să mă prindă dacă mă împiedic.

Când am ajuns la capătul traseului, mă simt ușurată. Oamenii se plimbă agale prin foaierul cinematografului și cineva ne înmânează pahare de șampanie de pe o tavă.

– Nora, arăți minunat, aud din spatele meu.

E Martin. Ne îmbrățișăm. I-l prezint lui Penny și el ne-o prezintă pe tânăra lui soție, Candy.

– Fata asta o să fie noua celebritate de la Hollywood, îi spune el lui Candy. O să fiu bogat atâta vreme cât ea va continua să scrie.

– La fel și Nora, zice Penny.

Îi mulțumesc lui Martin și dau restul șampaniei pe gât.

– Scrii ceva nou? mă întreabă Candy.

– Da, răspund eu și imediat îmi doresc să n-o fi făcut.

Martin aplaudă.

– Dacă filmul ăsta e primit bine, așa cum anticipez, plănuiesc să licitez pentru noul tău proiect. Despre ce e vorba?

E vorba despre Leo și despre mine, despre faptul că ne-am îndrăgostit nebunește imediat după ce ai plecat. E despre răsăritul de soare, care poate fi cel mai important lucru din lume pentru o persoană care a pierdut conexiunea cu propriul suflet. E despre o persoană care-i întoarce spatele sufletului său pentru faimă, vreau să răspund.

– E și mai mult nonsens despre cum dragostea o poate lua pe arătură, spun însă și îmi dau seama că nu pot lăsa pe nimeni să citească scenariul ăla.

Bărbatul trece cu altă tavă de șampanie și mai iau una. Sigur că n-am mâncat nimic în afară de o felie din baconul lui Arthur, la micul-dejun. Ce stupid!

– A ajuns Leo? întreabă Penny și eu îi arunc o privire pe care am perfecționat-o de pe la doisprezece ani.

– Probabil că ei doi urmează chiar acum, zice Martin arătând cu capul spre o masă de fotografi care se îndreaptă spre o limuzină albă.

În timp ce anticipez că Leo urmează să iasă din limuzină sunt sigură de un singur lucru: nu pot rămâne pe loc. Mă voi dezintegra.

– Sunt nerăbdătoare să văd cum a ieșit filmul, îi spun lui Martin. Avem voie să intrăm mai repede și să ocupăm un loc bun?

– Sigur, mergeți înainte. Vă vedem la petrecerea de după?

– Desigur, răspunde Penny în locul meu.

O asigur pe Candy că întâlnirea cu ea a fost punctul culminant al serii pentru mine și ne îndreptăm direct spre sala de cinema. O conduc pe Penny spre locurile din mijlocul ultimului rând. Mă înfășor în eșarfă.

– Ce-i asta? întreabă Penny. Asta e seara ta cea mare și te ascunzi aici? Dă jos eșarfa, măcar să strălucești un pic.

– N-am chef să strălucesc. Pen, chestia asta a fost o greșeală uriașă, zic eu și arăt cu un gest spre un rând de locuri rezervate în față, unde sunt sigură că Naomi și Leo se vor așeza.

În oase mi se strecoară panica adevărată. Nu mă gândesc atât de mult la filmul ăsta cât la celălalt, *La răsărit*. Trebuie să retrag scenariul. Nu-mi pasă prea mult că oamenii vor afla că am avut o aventură cu o vedetă de cinema, dar îmi pasă că vor afla cât de mult a însemnat pentru mine. Nu pot să risc ca Leo să vadă vreodată scenariul sau, Doamne ferește, filmul să se facă și el să fie distribuit în propriul rol. Mi-l imaginez spunându-i vreunei starlete, cu care s-ar potrivi mult mai bine, tot ce mi-a spus mie. Mi-l imaginez citind scenariul și gândind: „Săraca, s-a îndrăgostit până peste cap".

Capetele se întorc către intrarea din stânga și îmi dau seama după însuflețirea de pe chipurile lor că Leo și Naomi intră în sală. Îmi strâng eșarfa și mai tare în jurul meu și încerc să mă fac mică. Penny inspiră. Cei doi își croiesc drum spre locurile lor și salută oamenii. El poartă smoching; ea e în roșu, ca să se potrivească cu covorul. Mă întreb de câte ori s-a tuns de când l-am văzut ultima oară. Sunt convinsă că își va întoarce capul și mă va vedea, însă în loc de asta

îi face semn lui Naomi să intre prima pe rândul rezervat, ținând-o de sub cot și aruncându-i o privire scurtă, intensă.

– O să se uite încoace, stai dreaptă, îmi spune Penny din colțul buzelor. Prefă-te că ți-am spus ceva amuzant.

N-am nici un motiv să râd, însă el se așază oricum pe scaun fără să se uite în direcția noastră.

– Trebuie să ies de aici, îi spun.

Expresia lui Pen îmi zice că m-am făcut probabil albă la față. Își cere scuze la fel ca Bugs Bunny când iese de la operă pe când îi călcăm pe picioare pe oameni, ca să scăpăm de acolo. Mă conduce afară din sală, pe o bancă din foaier.

– Simți că leșini sau ceva de genul ăsta? mă întreabă. Vrei o cola?

– Am nevoie de aer și am nevoie să regândesc totul. Absolut totul. Încep să-mi curgă lacrimile și nici măcar nu-mi pasă. Mă simt de parcă mi-am planificat o vacanță în infern, îi explic. Ca și cum aș fi ales fiecare zbor și fiecare traseu cu mașina, mi-aș fi făcut bagajele și acum aș zice: „Stai așa. Ce caut eu aici?"

Penny îmi pune o mână pe după umeri.

– Cam așa e.

– Ce-a fost în capul meu când m-am îndrăgostit de tipul ăsta? La ce m-am gândit când am scris un film despre divorțul meu, după care am venit aici în seara asta să mă uit la el – un film jucat de fostul meu iubit și de iubita lui? Chiar se presupune că ar trebui să mă uit la ei cum se despart în același loc în care am făcut sex probabil pentru ultima dată în viață?

– E posibil să faci sex din nou, îmi spune Penny.

– Şi ce-a fost în capul meu când am fost de acord să o iau de la capăt? Adică să scriu încă un film despre gusturile mele proaste în materie de bărbaţi?

– Nora? E Weezie cu un clipboard şi un zâmbet dulce. Îmi întinde un şerveţel de hârtie. Eşti frumoasă, zice.

– Mulţumesc, răspund eu. Ea e sora mea, Penny.

Weezie se aşază lângă mine, de partea cealaltă.

– Prea greu?

– Prea greu.

– Îmi pare rău. Bănuiesc că am vrut să ai parte de secvenţa aia de film în care el te vede în rochia argintie şi îşi dă seama ce prost a fost.

– Şi eu! zice Penny. E tot ce-am dorit. Puteam să-i simt gustul.

– Mi-am imaginat cum li se întâlnesc ochii în timp ce el coboară din limuzină, începe Weezie.

– Şi zâmbeşte blând aducându-şi aminte ce a fost între ei, continuă Penny.

– Se îndreaptă încet spre ea şi o atinge pe faţă. Sau o ia de mână? Nu ştiu exact ce, dar ştii tu ce vreau să spun.

– Şi mie îmi place secvenţa asta din film, zic eu şi ele suspină. Adică îmi place şi nu-mi place. Pentru că e un soi de afront adus amândurora. De parcă el nu face decât să-şi amintească de frumuseţea ei şi să o iubească din nou. Doar nu o vede intrând în fugă într-o clădire aflată în flăcări, ca să salveze un om în vârstă. Ca şi când ceva s-ar fi schimbat. Ca şi când s-ar lăsa distras de ceva strălucitor.

– Scenografii, zice Weezie şi-şi dă ochii peste cap.

– Nu-ți poți croi o viață în jurul unui tip crezând că frumusețea e de ajuns. Nu e o chestie.

– Bine, zice ea.

– Pur și simplu, nu-i destul. Să nu accepți niciodată așa ceva.

– Weezie, avem nevoie de un plan, zice Penny, căreia i-a ajuns discuția. Adică ea va trebui să-l salute la un moment dat. Mă gândesc că petrecerea de după film va fi una restrânsă. Ce-ar trebui să facă, să-l înfrunte? Să facă pe indiferenta? Tu ce crezi?

– Spune-mi că astea nu sunt singurele posibilități, zic eu. Nu sunt capabilă de nici una dintre ele.

– Politețea e varianta cea mai sigură. Poți face asta, râde Weezie.

Politețea e probabil cea mai bună modalitate de a evita umilința. Aș putea fi politicoasă și să le urez la amândoi cele bune, iar lor nu le va mai părea rău de mine și vom putea să mergem cu toții mai departe. Dar știu că n-am să reușesc așa ceva, nici măcar încălțată cu pantofii ăștia. Dacă trebuie să stau în fața lui Leo și să-l privesc în ochi, n-am cum să nu dau cărțile pe față. Și când zic „cărțile", mă refer la inima mea sfărâmată.

– Încă n-am ajuns în punctul ăsta, le spun eu. Cred că o să-mi iau niște popcorn, după care putem să ne întoarcem acasă.

CAPITOLUL 18

Într-o bună zi, mă trezesc că sunt o eroină feministă. Ceea ce e amuzant pentru că încă mai am fantezii cu tipul tare drăguț care o să apară și o să mă salveze de mine însămi. *Casa de ceai* e numită un „îndrumar de menținere a puterii personale". Femeile o compară atât cu propria lor experiență de viață, cât și cu cea a femeilor de-a lungul timpului. Citatul meu preferat vine de la una dintre femeile invitate la „The View"[1]: „*Casa de ceai* ne arată că atitudinea de victimă e o alegere. Noi suntem cele care hotărâm ce simțim".

Ce tâmpenie!

Oamenii vor să mă intervieveze, dar mă prefac că sunt sihastră și inaccesibilă. Doar Domnul știe că nu sunt varianta din urmă. Mi-e teamă că dacă mă presează o să sparg bula în care plutește filmul. Va trebui să recunosc că nu e pentru că am refuzat să fiu o victimă. Ci pentru că nu mi-a păsat de Ben prea tare.

[1] Talk-show american creat de jurnalista Barbara Walters

Naomi nu pare să fie reticentă în fața camerei de filmat. E invitată la emisiunile de peste zi, vorbind despre ce a însemnat filmul pentru ea. Debordează de energie de fiecare dată.

– Filmul ăsta a fost super important pentru mine, încă de la început, îi spune ea lui Ellen. Mi se pare că dacă cineva te lasă, situația devine o problemă pe care o poți corecta chiar tu. De ce ai vrea să fii cu cineva care nu vrea să fie cu tine?

Publicul izbucnește în aplauze. Sigur, folosește-te de replica mea, pentru că e stupidă. Ai vrea să rămână cu tine dacă l-ai iubi. Ai vrea să te iubească din nou, ca să nu te mai doară. E la mintea cocoșului, Naomi.

Am zero dolari în bancă și un sold de 3 463 de dolari pe cartea de credit, și mai e o săptămână până când Jackie vrea să înceapă promovarea pentru *La răsărit*. Am senzația că m-am băgat singură într-o fundătură. Trebuie să vând filmul, dar nu pot să trimit în lume adevărata poveste a felului în care Leo mi-a frânt inima. De asemenea, nu pot să arăt lumii versiunea mea fantezistă, cea în care Leo se întoarce. Nimic nu m-ar putea face să fiu mai vulnerabilă. Am intrat în criză de timp, așa încât încep să investighez câteva variante incoerente, sentimentale, de final. După cină, Bernadette mă găsește pe leagănul de pe verandă, cu creioanele mele ascuțite și carnetul de scris.

– Ce faci?

– Încerc să găsesc un final pentru filmul meu.

– Fă-l să fie un final fericit.

– Nu sunt sigură că povestea asta are ingredientele necesare pentru un final fericit. E o poveste de dragoste și protagoniștilor nu le e dat să rămână împreună.

– Nu poți să schimbi ingredientele?

Bernadette își ridică genunchii sub bărbie și mă lasă să-i pun un braț pe după umeri. Face nouă ani luna asta și încerc să mi-o imaginez adolescentă, înfuriindu-se pe mine. Nu pare să aibă ce-i trebuie pentru asta.

– Cum să fac asta?

– Schimbă-le rolurile. Fă-i să fie diferiți. În așa fel încât să ajungă în poziții diferite.

– Mi-ar cam plăcea ca unul din ei să moară. Crezi că-i prea mohorât?

– Doamne, mamă! Prea trist.

Bernadette are dreptate, deși nu-mi dau seama decât a doua zi de dimineață, când ajung în casa de ceai. Ceva trebuie inversat și mă hotărăsc să schimb structura de putere. De data asta *ea* e o vedetă de muzică pop, care vine din Manhattan la țară ca să filmeze un videoclip pe proprietatea unui văduv care are doi copii. Nu se înțeleg la început, însă ajung să se cunoască pe parcursul filmării și se îndrăgostesc unul de celălalt. Ea se oferă chiar să ajute cu concertul coral al școlii la care învață fiica lui.

Las în text toate trăirile. Într-un luminiș plin de păsări ea îi spune că e primul bărbat pe care l-a iubit vreodată. El o ia de bună și crede că va fi pentru totdeauna. La final, el e cel care ajunge să fie abandonat. Am de gând s-o fac să dispară fără urmă.

Și numai după aceea poate să capete un final fericit. Ea o să compună un cântec pentru el și el o să-l audă la radio la volanul mașinii, pe un drum de țară, și atunci o să-și dea seama că ea chiar îl iubește. O să primească un Grammy pentru cântec și o să-i pomenească numele în discursul de acceptare. Apoi, a doua zi, el se întoarce acasă de pe unde are treabă și o găsește ciupind corzile chitarei pe verandă. Moment important, ditamai sărutul. Pare să funcționeze când eu sunt cea aflată la pupitrul de comandă.

E noiembrie și am vândut *La răsărit* companiei de film Purview Pictures pentru 750 000 de dolari. Martin a fost angajat să facă regia și vor începe în curând castingul. O întreb pe Jackie dacă îmi pot încasa cecul fără să mai am nimic de-a face cu filmul. Am dreptul să fiu pe platou, despre care mi se spune că va fi în Mississippi, dar n-am nici o intenție să mă duc.

Am bani acum și asta îmi face plăcere. Nu mă pot obișnui cu gândul că am făcut atât de mulți, pentru că nu m-am folosit decât de cuvinte și de durere sufletească. Vreau ca banii ăștia să merite efortul, așa încât, după ce mi-am plătit factura de pe cardul de credit, îi las pe restul să stea în cont o vreme, până mă hotărăsc ce să fac cu ei.

Într-o seară de joi, după „Roata norocului", mă uit o ultimă dată pe contul lui Leo de Instagram. Văd promovarea filmului, un cheeseburger de lux și o pasă de la marginea terenului cu un fotbalist pe care nu-l recunosc. Când termin, șterg aplicația de Instagram în mod ceremonios și-mi mut aplicația bancară exact pe locul pe care stătea aceasta.

Mă pun în pat și mă uit în cont. La depozitul mare, la dobândă. E infinit de satisfăcător și-mi doresc să fi existat un buton cu LIKE pe care să-l apăs.

Părinții mei nu sunt în mod necesar niște oameni care fac economii. Iar Penny nu e, în mod sigur. Eu mi-am descoperit vocația spartană din necesitate. De fiecare dată când reușeam să fac un pas înainte din punct de vedere financiar, Ben începea să facă excese. Nu știam niciodată ce urma să se întâmple, așa încât am învățat să trăiesc cu vigilență. Să cumpăr puiul la reducere pentru că Ben s-ar fi putut hotărî să ia lecții de zbor. Să desfac tivul de la rochia de Paște a lui Bernadette pentru că Ben ar fi putut să vrea un spațiu pentru birou. Îmi aduc aminte că nu-l mai acopăr pe Ben. Banii sunt ai mei. Când mă trezesc dimineața, sunt exact acolo unde i-am lăsat.

O sun pe Penny ca să discut despre asta, pentru că ea e singura persoană pe care o cunosc care are sume de genul ăsta.

– Banii sunt energie, îmi spune ea.

Îmi dau ochii peste cap pentru că știu că și de data asta va fi ca atunci când mi-a spus să-mi mut patul pe un alt perete, ca să-mi îmbunătățesc viața sexuală. Ar trebui să-i spun probabil că adevărata soluție a fost să-l mut pe Ben pe alt continent.

– Ți-ai trimis în lume durerea sufletească și ea ți-a adus înapoi bani. Acum, înainte de a trimite banii înapoi în lume, încearcă să-ți imaginezi ce fel de trăiri vrei să-ți aducă.

Fir-ar!

– Pen, fii serioasă!

Asta e ultima porcărie pe care vreau să o aud.

– Sunt foarte serioasă. Și trebuie să fii cinstită. Ce-ți trebuie e să simți așa cum ai simțit când Leo era aici.

– Vrei să-l plătesc pe Leo să vină înapoi?

Pe bune, câteodată mă face să devin irascibilă.

– Nu, doar să simți așa cum ai simțit atunci. Gândește-te la asta, chiar dacă doar pentru o zi. Cum ai vrea să te simți?

Punem capăt convorbirii după ce-i spun că o iubesc, în ciuda faptului că n-are nici o idee despre cum stau lucrurile în realitate și ea îmi răspunde că ne creăm propria realitate. Multe, multe dintre conversațiile noastre se încheie așa.

Dar mă gândesc la ceea ce mi-a zis. Poate că merită să investighez cum vreau să mă simt, pentru că am ajuns la capătul puterilor simțind ceea ce simt acum. Primul meu gând e că îmi doresc să mă simt în siguranță, că viitorul e atât de solid încât pot să deschid conturi în bancă pentru studiile copiilor mei. Ăsta e un lucru pe care nu m-am gândit niciodată că aș putea să-l fac, și mă bucur de el. Înlocuiesc nopțile fără somn, în care mă îngrijorez în legătură cu viitorul, cu zilele în care visez cu ochii deschiși la ce-ar putea fi. E foarte posibil să fi crescut cu vreo câțiva centimetri în înălțime de când mă simt pe un teren solid.

Mai e ceva ce simt, dar care e mai greu de înfruntat. La sugestia lui Penny mă gândesc cum mă simțeam când Leo era aici. Nu la sentimentul de a fi iubită – aud că asta nu se poate cumpăra –, ci doar la senzația că te poți bucura de lucruri frumoase. Mi-au plăcut vinul bun și așternuturile de calitate. Chiar mi-au făcut plăcere prosoapele alea noi. Mi-a plăcut să renunț la mentalitatea mea de femeie care trăiește

în prerie și să mă bucur de un lucru atât de frivol precum luminile atârnate deasupra mesei de picnic. Cu Ben, lucrurile frumoase erau un semn că urma să rămânem fără. Pentru mine, erau ca un atac la munca mea făcută din greu, ca o pedeapsă. Cu Leo, lucrurile frumoase nu mai erau atât de încărcate de semnificație. Erau frumoase, pur și simplu.

Așa încât angajez un constructor ca să încep renovarea casei. Omul nu se va atinge de verandă sau de casa de ceai, însă proiectăm o nouă bucătărie, în care totul funcționează și adăugăm o toaletă la parter. Comand ferestre noi, care arată exact ca cele vechi, dar sunt etanșe. Dintr-odată, casa mea e mai puternică și la fel sunt și eu, pentru că m-am îngrijit de ea. Banii, hotărăsc, nu sunt răi.

Pe 22 noiembrie, la două dimineața, primesc un mesaj pe telefon. Sunetul mă trezește și sunt convinsă că a murit cineva. E Leo.

Cum ai putut să scrii asta?

Inima mi-o ia razna. Ultimul mesaj pe care l-am primit de la el e de când noi doi eram încă în bula noastră. Te iubesc. Mi-e dor de tine. Și eu te iubesc. Urmate de eternul meu Hei, rămas în aer. Și-acum, chiar dedesubtul lui, după atâtea luni, Leo revine.

La răsărit? scriu eu.

Leo: Da, lua-l-ar dracu' de *La răsărit*. Ai luat toată chestia, ai împachetat-o și ai vândut-o. Cum te-ai gândit că o să mă simt când o să citesc?

Eu: De ce-l citești?

Leo: Pentru că mi l-au trimis ca să văd dacă vreau rolul. Să te joc pe tine, bănuiesc.

Eu: Ha! Pune-te în pielea mea.

Leo: Ești nemiloasă.

Eu: Nu am idee despre ce vorbești.

Leo: Pentru mine a însemnat foarte mult și acum ai transformat totul într-una din poveștile tale aiuritoare. Mă uimește că nu ți-ai pus și unul dintre magazinele tale de brioșe.

Eu: Tu ești cel care a plecat.

Leo: Aș fi venit înapoi.

Îmi trec prin cap o mie de răspunsuri: Ai rămas prins în trafic în ultimele șapte luni? Ai fost băgat la zdup? Ai fost distras? Adormit? Bleg? Înainte să aleg unul din ele, îmi scrie:

Leo: Las-o așa. Mă bucur că ești fericită. Culcă-te.

Aștept un alt mesaj. Am sentimentul că de-abia m-am trezit dintr-un vis și că încerc să așez niște fragmente disparate într-un fir narativ.

Eu: De ce n-ai venit? Dar șterg și scriu din nou: Sunt fericită, și trimit.

Spun asta în parte pentru că nu vreau să-i fie milă de mine, dar și pentru că e aproape adevărat, nu sunt departe de a fi fericită. Am trecut peste ce-a fost mai greu. O să am o bucătărie nouă. Arthur și-a făcut prieteni în gimnaziu și are un rol în piesa care se joacă la iarnă.

Simt că nu mai e la celălalt capăt.

Eu: Leo?

Şi se dovedeşte că am dreptate.

Lucrul bun în legătură cu un schimb de mesaje e că după ele rămâne o transcriere oficială. Citesc toată chestia din nou şi din nou. De dimineaţă fac o captură de ecran şi i-o trimit lui Kate.

– Ai avut vreun indiciu cât aţi fost împreună că poate suferă de vreo psihoză?

– Pe bune. M-am gândit la acelaşi lucru. „Aş fi venit înapoi." Adică nu suni, nu trimiţi un mesaj şi nici nu vii înapoi, deci ce înseamnă „Aş fi venit înapoi"? L-am văzut la televizor, de fapt şi în persoană; nu era olog.

– M-am întrebat acelaşi lucru, zice Kate. *O aventură de neuitat*[1]. Dar n-am vrut să spun nimic. Poate că e narcisist.

– Poate, răspund eu. Ai măcar idee ce înseamnă asta?

– Nu, recunoaşte ea.

– Nici eu.

Râdem împreună.

– E posibil ca termenul tehnic să fie „nesimţit", zice ea.

– Poate.

– Ţie îţi spune că eşti prima femeie de care s-a îndrăgostit vreodată în timp ce-şi oblojeşte inima frântă de Naomi. După care te lasă şi se întoarce la ea şi pe tine te

[1] În engleză *An Affair to Remember*, un film de dragoste turnat în 1957 având-i ca protagonişti pe Cary Grant şi Deborah Kerr, în care personajul interpretat de actriţa americană suferă un accident şi nu reuşeşte să ajungă la întâlnirea cu personajul lui Cary Grant. Deşi se iubesc, cei doi rămân separaţi de soartă până când, la final, el o vizitează şi descoperă că ea e imobilizată într-un scaun cu rotile.

acuză că ești nemiloasă. E loc de un diagnostic undeva în chestia asta.

– Oare ți-am zis cât de simpatic e constructorul meu? o întreb.

– Ca să vezi!

CAPITOLUL 19

Până de Crăciun, bucătăria mea e gata şi totul arată minunat. Am dulapuri proaspăt vopsite, aparate electrocasnice noi şi un blat de lucru strălucitor, din marmură. Când apăs pe buton, maşina de spălat vase funcţionează. De fiecare dată. Când răsucesc butonul de la oricare din ochiurile mele de aragaz, apare o flacără. Fără să am nevoie de chibrituri. În fiecare dimineaţă, cobor pe scările mele încă şubrede şi mă minunez la vederea norocului meu. Copiii mei stau aşezaţi încă în exact acelaşi loc şi mănâncă aceeaşi mâncare, însă se bucură că frigul lunii decembrie rămâne afară. Chiar dacă sunt sătui de oamenii care vorbesc despre mine şi despre filmul meu, îmi dau seama că sunt mândri de mine. Constructorul meu era de fapt simpatic şi nu avea o relaţie, însă avea un fel de a pronunţa „d"-urile când folosea gerunziul, de care n-am putut să fac abstracţie. E posibil să nu fiu încă pregătită să merg mai departe.

Părinţii mei vin în vizită patru zile şi stau în camera lui Arthur, pentru că el are patul dublu. Mă bucură să-l am

dormind în patul meu. E pregătit să pună punct îmbrățișărilor, așa cum sunt sigură că e potrivit la vârsta lui, și mă întreb de fiecare dată dacă nu cumva asta a fost ultima oară. Citim *Harry Potter*, pe care îl găsesc lipsit în mod șocant de vreo latură romanțioasă.

Tata mă strigă acum „Hollywood". Ca în replica: „Hei, Hollywood, nu-mi faci și mie niște omletă?" Se bucură pentru mine, dar sunt și îngrijorați. Își plimbă palmele peste blatul meu nou și mă întreabă dacă am păstrat ceva bani pentru zile grele. Îl asigur că am făcut-o.

– Și acum ce urmează? mă întreabă mama la masa din ajunul Crăciunului.

– Desert, îi răspunde Bernadette.

– Nu, vreau să zic film de cinema, râde mama. Scrii ceva nou? Acum scrii doar pentru marele ecran?

– Nu știu. Mă gândesc să scriu ceva neromanțat pentru variație. Ceva de genul prietenie sau crimă.

Arthur se uită în farfurie. Continui:

– Sau aventură. Arthur, m-ai putea ajuta cu asta. Se uită la mine, dar nu spune nimic. Dragul meu? Te simți bine?

– Ce crezi că fac tata și Leo de Crăciun?

Tata și Leo. În mintea lui e unul și același lucru.

Dacă vorbesc mă apucă plânsul. Mama știe și umple încăperea de cuvinte. Asta e una dintre trăsăturile cele mai plăcute ale mamei mele, abilitatea ei de a umple spațiul cu vorbe care să ducă discuția în altă direcție. Îmi amintesc cum mi s-a scos un dinte în copilărie și pe mama stând așezată în scaunul din spatele dentistului, spunând povestea unui cocoș întâlnit săptămâna trecută pe drumul spre biserică.

– Ei bine, începe ea, presupun că tatăl tău e în Asia, sărbătorind Crăciunul într-un vechi templu budist. Mănâncă orez și încearcă să-și convingă prietenii că lichiorul de ouă nu e chiar așa de dezgustător. Ceea ce, de fapt, este, zice ea și îi aruncă un zâmbet pieziș lui Arthur, iar inima mea începe să se relaxeze.

– Zi-ne ce face Leo, cere Bernadette.

– O, săracul Leo, sărbătorește Crăciunul în Mexic. La Cabo San Lucas, ca să fim mai exacți. S-a lipit de o formație itinerantă de *mariachi*, care l-au făcut să le care bagajele pentru că nu știe să cânte la chitară. Mi-e teamă că îl cam arde soarele.

Spre marea mea ușurare, Arthur râde, și facem inventarul tuturor prietenilor și al membrilor familiei care nu sunt cu noi. Penny vine mâine de la oraș împreună cu familia ei pentru prânzul de Crăciun, și mama ne zice că ea și Rick s-au dus în seara asta la McDonald's ca să-și umple burțile cu o tonă de Big Mac.

Faza cu Penny la McDonald's ne face să râdem cu gura până la urechi. De fapt, în momentul în care deschid o a doua sticlă de vin, mă gândesc că Penny la McDonald's ne-a salvat Crăciunul. Îi zâmbesc apreciativ mamei și mai torn un pahar de vin pentru fiecare.

Moșul îi aduce lui Arthur noua bicicletă pe care și-o dorește de doi ani. A fost disponibilă în cutie sau complet montată pentru cincizeci de dolari în plus. M-am lăfăit. Lui Bernadette îi aduce o lume a păpușilor oribilă, care vine în mii de piese minuscule, pe care ea să le pună împreună. După ce copiii s-au dus la culcare, mă trezesc pe verandă

împreună cu părinții mei, lângă bradul de Crăciun, fără nimic de asamblat.

– Nici o vorbă de la nici unul dintre ei? mă întreabă tata.

– Cred că vă dau bătăi de cap, răspund eu.

– Nu l-am cunoscut pe Leo ăsta, desigur, însă Ben era un ticălos.

– Amin! zic eu și ridic paharul.

Stăm așezați și privim bradul. Mama i-a scris două mesaje lui Penny, ca să-i amintească să aducă pantaloni de zăpadă și cizme pentru băieți, ca să se poată juca afară după cină. Crede că noi nu observăm ce face, dar misiunea ei e să-i ajute să se relaxeze de fiecare dată când îi vede, sau cel puțin să le șifoneze cămășile bine apretate. Mama mea crede că treaba unui copil e să se murdărească atât cât se poate în fiecare zi, ca să aibă motiv să facă baie. Mă simt copleșită de cât de mult îmi iubesc părinții.

Poate că sunt amețită pentru că, în loc să răspund la asta, scot telefonul și îi întreb:

– Pot să vă arăt ceva? Mă înghesui între ei pe canapea, ca să ne putem uita toți trei la telefonul meu. Leo mi-a scris câteva mesaje luna trecută, zic.

Le arăt conversația și îmi doresc ca ei să nu fi văzut partea cu „Te iubesc" și „Mi-e dor de tine" din mai. Ca să nu mai vorbim de răspunsul meu „Și eu te iubesc" și „Hei"-ul rămas fără răspuns.

Mama își ține răsuflarea.

– L-ai iubit? Te-a iubit?

– Bănuiesc, răspund eu și încep să le citesc conversația.

Le explic că *La mădrit* e în linii mari inspirată de relaţia noastră. Ei îmi cer să le citesc din nou conversaţia.

Mă întorc pe scaunul meu pentru că mă simt prea în gheaţă între ei. Se uită mult prea îndeaproape la viaţa mea şi sunt convinsă că-mi pot citi gândurile. Tata îşi ţine mâinile încrucişate peste abdomen şi se uită pe fereastră către casa de ceai.

– Lipseşte ceva.

– Aşa-i, e de acord mama.

– Capacitatea de a ţine un bărbat lângă mine? întreb eu.

– Nu ştiu despre ce e vorba şi nici nu m-aş omorî să aflu, să fiu în locul tău, zice el, ceea ce e desigur prea târziu. Dar undeva e o piesă lipsă. Aş vrea ca el să fi avut curajul să-ţi spună despre ce e vorba.

Rămânem tăcuţi.

– N-o să joace în film, nu? întreabă mama.

– Nu, a refuzat. L-au distribuit pe Peter Harper.

Mama îşi strânge mâinile la piept.

– Peter Harper! Draga mea, trebuie să ai şi cu el o aventură!

– Marilyn, pe cuvânt, zice tata.

CAPITOLUL 20

E ianuarie şi telefonul îmi sună în timp ce privesc răsăritul. Port o haină şi o căciulă din lână, şi două pulovere peste pijama. În ianuarie soarele răsare mai jos, dând naştere unui spectacol ceva mai discret, dar care e fără discuţii tot un spectacol.

– Măiculiţă, zice Jackie. Eşti aşezată?

– De ce întreabă oamenii chestia asta?

– *Casa de ceai* a fost nominalizată la patru premii Oscar, inclusiv la categoria Cel mai bun scenariu original.

Rămân tăcută.

– Asta eşti tu. Ai fost nominalizată la un premiu Oscar.

– Ce se aude de Leo?

– A fost nominalizat pentru Cel mai bun actor. Naomi a fost şuntată. Martin e nominalizat la rândul lui, la fel şi compozitorul pentru Cea mai bună coloană sonoră, despre care, ca să fiu cinstită, nici nu-mi aduc aminte.

– Uau!

– Asta e o chestie imensă pentru noi, Nora. Imensă. Ar fi bine să te apuci de scris.

– Pot să te sun mai târziu? o întreb şi închid.

Soarele răsare şi vreau să mă concentrez asupra lui. Acelaşi răsărit, însă uşor diferit, pentru că am fost nominalizată la un Oscar.

Mâinile mele îi scriu un mesaj lui Leo.

Felicitări!

Şi ţie, primesc imediat răspuns. A răsărit soarele?

Pe jumătate.

Îmi trimiţi o fotografie?

Mă conformez.

Ce naiba-i aia?

Se numeşte ianuarie. N-aveţi aşa ceva în L.A.?

Sunt în New York.

Mă blochez la gândul că e atât de aproape. Mi-l imaginam în L.A., dacă trebuie să recunosc că din când în când mă gândeam la el. Nu mi-a trecut prin cap că era la nouăzeci de minute distanţă. Vreau să-i scriu: „Hai pe-aici", dar n-o fac.

Mă gândesc că schimbul de mesaje s-a încheiat, pentru că nu mă pot gândi la o replică referitoare la prezența lui în New York, dar văd că apar din nou punctele mișcătoare.

Ce-ai mai făcut?

Ce întrebare generală! Mi-am văzut de rolul de mamă? Am dat zăpada la o parte? Am făcut drob? Am încercat să nu mă gândesc la tine?

În mare, mi-am vândut durerea pe bani, scriu în cele din urmă.

Ha! Cred că-mi datorezi o parte și mie.

Mi-am renovat bucătăria.

Ah.

A fost nepoliticos să-mi trimiți toți banii ăia, sper că ai aflat că i-am trimis înapoi.

N-am idee de unde vine chestia asta, dar se părea că aveam nevoie să-mi iau o povară de pe inimă.

Încercam să pară că sunt un chiriaș.

Erai iubitul meu.

Nu glumesc. Am crezut că te acopăr.

Trebuie să mă opresc. Abia aştept să le spun copiilor.

Bine, bănuiesc că ne vedem acolo.

Unde?

La Oscar, Nora.

Trebuie să-i trezesc pe copii. E o zi de luni şi am stat pe verandă mult prea mult. Mai întâi, ca să-i scriu lui Leo, apoi părinţilor mei, lui Penny şi lui Kate. Kate mă scoate la prânz ca să sărbătorim şi ca să trecem prin ultima conversaţie, să-i căutăm logica.

Bernadette ţipă când îi spun. Un ţipăt viu şi ascuţit de fetiţă. Arthur mi se înfăşoară în jurul corpului.

– Mamă, am ştiut că aşa o să fie. Am ştiut că poţi s-o faci.

– Te văd îmbrăcată în culoarea lavandei, îmi spune Bernadette. Dar dată cu spray autobronzant şi cu nişte şuviţe blonde.

– Ai de gând să mă transformi în Barbie-scriitoarea?

Sărbătorim cu clătite, urmate de un mers festiv la şcoală şi o alergare festivă. Mă întâlnesc la cafenea cu Kate. Mă aşteaptă cu două pahare de şampanie.

– Nu-mi vine să cred, fir-ar!

– Nici mie.

Toastăm pentru asta şi râdem.

– Deci, el ce-a zis?

Îi întind telefonul.

– Pentru ce anume te „acoperea"?

– N-am idee, răspund în timp ce ciugulesc din salata Cobb. Adică vrea să mă protejeze ca oamenii să nu afle că am trăit împreună? Am scris un scenariu de film despre asta, pentru Dumnezeu! De ce mi-ar păsa?

– Eu aș da sfară-n țară, zice Kate.

– Nu mă pot hotărî dacă vreau să mă concentrez asupra celui mai important eveniment din cariera mea, poate din viața mea, sau asupra faptului că o să-l revăd.

– Eu m-aș concentra asupra întâlnirii cu el, zice ea și înțeapă o bucată de crevete. Deși trebuie să te pregătești mental, ca să nu te stresezi ca ultima dată.

– Acum lucrurile mi se par diferite. Ultima dată când i-am văzut pe amândoi eram îngrozită că se vor întoarce, mă vor vedea și le va fi milă de mine. Acum, când pare că e furios pe mine, mă simt de parcă aș fi o tipă dură.

– Poate că tu l-ai părăsit de fapt și ai o amnezie.

– Asta nu se poate, deși îmi place ideea, zic eu.

Când ajung înapoi la mașină văd că am primit o serie de mesaje cu majuscule de la Weezie. Ca să rezum, se bucură foarte tare pentru mine și, dacă n-am început încă să mă uit de o rochie, am rămas în urmă cu programul.

Mă chinui să mă gândesc pe cine să iau cu mine. Cel mai simplu răspuns ar fi să merg singură, dar dacă ies învingătoare și n-am decât străini de-o parte și de alta? Pe cine o să îmbrățișez? Sigur că nu o să câștig, dar trebuie să fii pregătit. Am un vis care apare de o viață întreagă, în care trebuie să țin un discurs despre care știam de multă

vreme, şi am uitat să mă pregătesc. Mi se spune că la Oscar voi avea la dispoziţie treizeci de secunde, ceea ce e oricum mai mult decât am eu nevoie. Mă hotărăsc să ţin minte trei propoziţii, ca să nu trebuiască să mă bazez pe notiţe. Întotdeauna mă minunez de actorii care le mulţumesc celor şase oameni de pe lumea asta cărora le sunt cel mai recunoscători şi trebuie să se uite la un cartonaş ca să-şi amintească numele lor.

O sun pe Jackie şi îi împărtăşesc îngrijorarea mea în legătură cu persoanele pe care ar trebui să le invit, iar ea îl sună pe Martin. Aparent aceasta este şi pentru ea prima intersectare cu Oscarul. Se pare că Martin şi Candy s-au despărţit şi aş putea să merg ca parteneră a lui. Martin crede că e mai bine pentru imaginea filmului dacă nu umplem locurile care ne sunt destinate cu aparţinători.

– Leo şi Naomi vor merge împreună, îmi spune Jackie.

Absolut.

Părinţii mei vor să vină, chestie care pare să complice lucrurile, dar mă amuză că sunt atât de entuziaşti. Martin zice că le poate lua bilete şi o invitaţie la petrecerea *Vanity Fair*. Penny face o rezervare la Bergdorf Goodman, ca să probăm rochii. Tata îşi cumpără un smoching nou.

Toate astea mă fac să mă simt dintr-odată de parcă m-aş căsători şi rezist pornirii nestăpânite de a pendula între a-mi aminti nunta cu Ben şi a-mi imagina că mă duc să mă mărit cu Leo. Pe doamna cu rochiile o cheamă Olympia. Ne conduce pe mama, pe sora mea şi pe mine într-o cameră de probă mare şi ne oferă şampanie. Bernadette e la şcoală, probabil încă invidioasă că nu e cu noi. Olympia aduce

patru rochii negre pentru mama, înainte de a accepta că mama trăiește într-o lume tehnicolor.

– Am aproape șaptezeci de ani, îi spune mama, și nici măcar n-am fost vreodată în California. Ăsta e cel mai mare eveniment din viața mea. Vreau să fiu îmbrăcată în galben, ca o lămâie într-un copac.

Eu și Penny ne zâmbim, pentru că mama e fermecătoare. Habar n-am ce zice Pantone despre culoarea anului, însă sunt slabe șanse să găsești o selecție importantă de rochii galbene pentru femeile aflate la o anumită vârstă.

Olympia e încântată.

– O, ce bine! Mi-era teamă că ești o conformistă. Mă întorc imediat. Nora, tu ce dorești?

– Fiică-mea vrea să mă îmbrac în culoarea lavandei, îi spun. Dar sunt deschisă la sugestii.

Olympia bate din palme. După ce pleacă, Penny zice:

– Mă gândesc prea mult la rochia aia. Știu. Dar nu vreau decât ca Leo să-ți arunce o privire și să cadă mort de regret. Adică vreau să se ridice în picioare și să plângă. Cer prea mult?

– Probabil, răspund eu.

– Mi te imaginez într-o rochie aurie, mulată, care nu lasă loc liber imaginației, și pe el cum rămâne cu gura căscată. Totul, filmat.

– Penny, nu știu cum s-a putut întâmpla să nu fii tu scriitoarea romanțioasă, râde mama.

– Și eu m-am gândit la faza asta, zic eu, chestie care e cea mai mare subestimare a tuturor timpurilor. Ultimul lucru pe care-l vreau e să mă plasez într-o competiție de

frumusețe cu Naomi. Și nu cred că Leo se va reîndrăgosti de mine doar pentru că arăt bine. Nu e genul ăsta de om, și nici nu l-aș vrea dacă ar fi. Iată un adevăr care doare. Vreau doar să apar arătând cum arăt eu de obicei și simțindu-mă confortabil, ca să mă pot bucura de toată povestea.

– Bine, oftează Penny. Poți să arăți ca de obicei, dar o să-ți îmbunătățim puțin imaginea.

Mama alege o rochie din șifon, de culoare galben-canar, cu mâneci lungi, bufante. Arată ca venită din vechiul Hollywood, plină de farmec și lipsită de griji. Sunt mai încântată să o văd pe mama în această rochie decât am fost când am primit telefonul.

Printr-o șansă extraordinară în magazin au o singură rochie de culoarea lavandei și mie îmi place foarte mult. Are un decolteu lat, din care mi se văd claviculele (acum să te văd ce faci, Leo) și atârnă în falduri grele până la pământ. Se mulează acolo unde trebuie, nu trage în jos, nici nu strânge prea tare. E în întregime confortabilă. Când o pun pe mine, mama spune:

– Asta e rochia care-ți trebuie. Îmi place că te simți bine în ea.

În săptămâna de dinainte de eveniment, la cina cu drob, Bernadette are de pus o mie de întrebări. Deja am răspuns la majoritatea dintre ele. O să fie gustări? Dacă mi se face frig? Cine o să mă ducă la petrecerea de după? Am exersat urcatul scărilor în pantofi? Arthur e tăcut.

– Ești îngrijorat, Arthur? Nu mă aștept să câștig, cred doar că va fi amuzant să mă îmbrac frumos și să apar la televizor.

– Leo o să vină însoțit? mă întreabă el.

– O să vină cu Naomi Sanchez, partenera din film.

Nu sunt sigură de ce răspund așa, de parcă Arthur ar fi afectat că Naomi e iubita lui.

– Pun pariu că i-a plăcut mai mult să fie cu tine decât cu ea.

Bernadette și cu mine ne uităm surprinse la el. Acesta nu este un subiect despre care vorbim, dar am senzația că se gândește la el de ceva vreme.

– Ei, cui nu i-ar plăcea? zic eu și sunt răsplătită cu un zâmbet.

– Biata Naomi, glumește Bernadette.

– E demnă de compătimire, zic eu.

CAPITOLUL 21

E sfârşit de februarie şi mă trezesc într-un hotel din Beverly Hills. Fiindcă sunt nominalizată la Oscar, îmi reamintesc eu mie. Mă duc pe balcon să verific dacă pot vedea răsăritul, dar nu pot. Los Angeles pare să fie orientat întru totul după apus. Îmi fac o ceaşcă de cafea şi privesc peste vârfurile copacilor.

„Sunt fericită", mă gândesc. De fiecare dată când îmi aduc aminte de lucrurile pentru care sunt recunoscătoare, sănătatea, copiii şi răsăritul sunt în capul listei. Şi dacă adăugăm casa, nu mai am de ce să mă plâng. Chiar şi când Ben era prin preajmă, batjocorindu-mă pentru că scriam şi vindeam scenarii de filme proaste, am fost recunoscătoare pentru munca mea. Vreau să spun că cineva trebuia să vândă, fiindcă nu poţi să intri în Stop n' Save ca să cumperi carne de pui cu idei de afaceri.

Însă ce se întâmplă acum... Să scriu un scenariu care e în esenţă adevărul meu, sau cel puţin reprezintă sentimentele pe care le trăiesc în legătură cu adevărul meu, şi

cineva să-l producă și să-l aprecieze, e aproape prea mult pentru mine. Dacă oamenilor o să le placă *La răsărit*? Dacă ceea ce fac acum e noua mea versiune de normalitate, adică să-mi expun sufletul în fața oamenilor, iar ei să mă aplaude pentru asta?

Cât despre inima mea, totul e bine. Am citit de o mie de ori citatul acela, despre cum e bine să lași lucrurile care nu-ți sunt destinate să plece. Leo n-a fost pentru mine. Vreau să zic, uită-te la el. Am avut parte de un moment, și a fost perfect. Nu pot s-o las așa? Să păstrez amintirea și să o protejez? Poate că totul a fost doar un vis, oricum. Sincer, dacă cearșafurile lui n-ar fi acum pe patul din camera de oaspeți a lui Kate, aș putea să cred că am inventat totul de una singură.

Mă duc la alergat printre apartamentele din Beverly Hills și la prânz mă văd cu părinții mei într-un In-N-Out Burger[1]. În seara asta vreau să am în stomac mâncare adevărată; vreau să mă simt puternică.

– Sper că zâna ta norocoasă își aduce bagheta magică, glumește tata în timp ce eu îmi șterg grăsimea de pe față cu ultimul șervețel.

Sunt îmbrăcată cu blugii mei cei mai comozi și o bluză ultra purtată.

– Charlie! îl ceartă mama cu un zâmbet pe față.

– Crezi că o să-l întâlnesc pe Leo? mă întreabă tata.

– Poate. Dar dacă da, prefă-te că e un tip oarecare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Fără întrebări. Fără insinuări.

[1] Lanț american de restaurante fast-food

– O, dar am întrebări. Sunt un idiot.

Am impresia că răspunsul ăsta e cam imprevizibil.

– Tată, hai să pretindem că e un tip care a venit să sărbătorească seara cea mare. Nu suntem supărați pe el. Nu suntem intimidați. Suntem doar oameni veseli, detașați, care au mers mai departe.

– Nu sunt actor, draga mea.

Echipa de înfrumusețare vine în camera mea și-mi usucă părul cu peria, ondulându-l la capete, făcându-mă să arăt de parcă nu mi-aș fi aranjat părul, ci sunt doar o persoană cu păr bun. Asta le-am cerut eu.

Cineva apare cu un cort pentru bronzare cu spray.

– Weezie mi-a zis să vin, îmi spune ea.

Îi dau bacșiș și o trimit acasă. Asta e culoarea mea și cu asta basta. Îi spun doamnei de la machiaj că îmi place să arăt cât mai natural și că trebuie să mă fardeze subtil.

– Toți zic așa, îmi spune ea.

– Însă eu vorbesc serios.

Ea își dă ochii peste cap.

– Trebuie să arăți ca o dansatoare ieftină de striptease dacă nu vrei să pari un cadavru pe ecran. Nu poți avea încredere în mine?

Nu, deloc.

– Sigur, îi spun.

Rochia mea stă atârnată pe ușa de la baie. Îmi place foarte mult rochia asta. Am cerut culoarea lavandei ca să-i fac plăcere lui Bernadette, de asemenea ca să nu par stridentă. E suficient de simplă încât să nu fie țipătoare, însă mă face

să mă simt frumoasă în felul meu. Sunt încălțată cu aceiași pantofi superbi ca la premieră, când am plecat pe furiș, ca o Cenușăreasă.

Când sunt gata, mă simt gata. Martin vine să mă ia și nu trebuie decât să descind în hol. Asta nu e lumea mea și aș putea să mă încovoi sub greutatea ei, dar îmi repet încontinuu: „Sunt nominalizată". Nu am fost doar invitată la petrecerea asta; petrecerea e dată în cinstea mea.

Martin coboară din limuzină ca să mă ajute.

– Ia te uită cine-a venit de la țară!

– Eu, zic și îl sărut pe obraz. După ce ne așezăm și eu îmi netezesc rochia de câteva ori, îl întreb: Cum crezi că ne descurcăm în seara asta?

– N-am absolut nici o idee. *Surori în război* ar putea să ne-o ia înainte. Sau nu. Oricare din echipă ar câștiga, se numește că e un câștig totuși. Întotdeauna se vor referi la noi ca la *Casa de ceai*, filmul care a câștigat la Oscar. Chiar dacă e doar coloana aia sonoră monotonă.

Mă uit pe geam.

– Ai fost îndrăgostită de el?

– Da, răspund după o vreme. Zâmbesc. Acum sunt bine.

Rămânem tăcuți o vreme înainte să-l întreb:

– Naomi știe?

– Nu cred. O să vadă *La răsărit* în cele din urmă și o să afle.

Cum de nu m-am gândit la asta? Oare o să le facă probleme ei și lui Leo? Hotărăsc că nu-mi pasă, că el merită chestia asta. Cel puțin ei nu i s-a oferit rolul. Sunt recunoscătoare că nu trebuie să mă uit la marea poveste de

dragoste a vieții mele jucată de marea iubire a vieții lui în rol principal.

Am ajuns. Martin știe că pentru mine e un moment mult mai dificil decât pentru el. Mă ia de mână.

– O să ies primul și după aceea o să te ajut și pe tine. Oamenii vor face fotografii și cea mai bună figură e cu umerii drepți și un zâmbet blând, de Mona Lisa. Un zâmbet adevărat te-ar putea face să arăți în ziare ca un Joker.

Din nefericire, chestia asta mă face să zâmbesc de-adevărat. Încerc să mă stăpânesc.

Mersul pe covorul roșu e exact așa cum te aștepți. Sunt sigură că m-am uitat la ultimele treizeci și cinci de ceremonii de decernare a Oscarului la televizor, și nu există surprize. Fanii par să știe cine e Martin și cred, mă gândesc, că sunt partenera lui. S-a creat un blocaj acolo unde unii dintre noi sunt așteptați să se oprească și să vorbească cu oricine o fi înlocuit-o pe Joan Rivers. Nu-mi amintesc ce marcă de designer port și sper să nu mă întrebe.

Simt o mână sub cot și știu că e el. Mă întorc cu fața la el, bucuroasă că am ales varianta foarte înaltă a acestor pantofi și că claviculele mele sunt la vedere.

– Bună, reușesc eu să spun.

– Arăți frumos, zice el.

– Mulțumesc. E mai mult fum și oglinzi.

Arăt spre rochie și spre poșeta minusculă. Orice ca să risipesc tensiunea momentului, pentru că dacă mai continuăm să ne privim în ochi o să încep să plâng.

Martin e acum lângă mine, protector.

– Cea mai frumoasă însoțitoare pe care am adus-o vreodată la vreuna din chestiile astea. Nu-i așa, Leo?

– Să ai grijă, zice Leo. O să-ți frângă inima.

Dintr-odată înțeleg ce înseamnă furia cumplită. Înțeleg ce-i face pe unii să dea foc și să lovească fețele oamenilor cu arme albe. Strâng pumnii și prin ceața mâniei îmi caut cuvintele potrivite, când o văd pe Naomi apropiindu-se și concentrarea îmi dispare. Poartă o rochie din mătase albă, care o face eterică. Sunt preocupată de întrebarea dacă poartă sau nu lenjerie intimă. Sunt sută la sută sigură că n-a mâncat burger la prânz.

– Nora!

Sărută aerul din preajma feței mele, nu pentru că ar fi o persoană lipsită de sinceritate, pentru că nu cred că e, ci pentru că situația cu machiajul e atât de intensă.

– Arăți absolut uimitor, îi spun.

M-am întors la atitudinea virtuoasă, dar pe cuvânt, ce altceva aș fi putut spune? Naomi strălucește.

– Ei, mult noroc în seara asta, ne spune ea mie și lui Martin, ținându-l pe Leo de braț. Mult noroc nouă, bănuiesc.

Asistenta de la canalul E! se apropie de noi ca să-i ia pe Leo și Naomi pentru un scurt interviu. Leo îi acordă toată atenția și o scurtă privire fierbinte. Ea se înroșește și începe să vorbească de trei ori mai repede.

– Bine, bine, deci veniți pe-aici, ați fost atât de buni în filmul acela, bine, bine...

Leo se întoarce și are tupeul nemaipomenit de a-mi face cu ochiul.

Categoria la care concurez eu e la început, pentru că nimănui nu-i pasă de scenariu. Mă bucur să scap repede, ca să nu fiu agitată pe tot parcursul show-ului. Nu mă stresează gândul de a câştiga şi faptul că ar trebui să urc pe scenă, mi-am reglat aşteptările. Sunt neliniştită de momentul în care feţele celor nominalizaţi apar la televizor atunci când sunt anunţaţi, după care sunt arătate din nou atunci când e numit câştigătorul. Nu sunt în stare să mă hotărăsc ce ar trebui să exprime faţa mea. Un zâmbet de Mona Lisă? Veselie? Când o să-l anunţe câştigător pe Barry Stern (eu pe el l-aş alege), să aprob din cap şi să aplaud? Hotărăsc că asta ar face Meryl Streep. Ar aproba din cap şi ar aplauda. Asta e modalitatea elegantă de a ieşi din situaţie.

Martin şi cu mine suntem aşezaţi în dreptul culoarului, pe al doilea rând. Leo şi Naomi sunt chiar în faţa noastră în episodul de azi al iadului reeditat. Se potrivesc atât de bine, de parcă ar trebui să devină modele pentru ornamentele torturilor de nuntă din întreaga lume. Probabil că sunt în faza de tăcere confortabilă a relaţiei, pentru că nu vorbesc.

Peter Harper, care joacă în *La răsărit*, anunţă categoria. Oamenii lui de PR încearcă să-l promoveze peste tot, în aşteptarea filmului care va apărea spre sfârşitul acestui an. Ultimul lui film, *Şrapnel*, o peliculă inspirată de cel de-Al Doilea Război Mondial, i-a adus foarte multă atenţie şi o relaţie rapidă cu un manechin care prezintă costume de baie.

Apare din culise îmbrăcat în smoching şi spune câteva cuvinte despre importanţa poveştii. Sunt sub apă acum şi nu reuşesc să aud nimic.

– Nominalizații sunt, începe el, și Martin mă ciupește, chiar mă ciupește.

Mă întorc spre el și-i văd cel mai bun surâs de Mona Lisa, pe care îl imit recunoscătoare. Respir.

– Și Oscarul i se acordă... Norei Hamilton, pentru *Casa de ceai*.

Aud chestia asta și Mona Lisa dispare. Surâd fericită, afișând ceea ce trebuie să fie zâmbetul lui Bernadette, și nu pot decât să mi-i imaginez pe copiii mei acasă la Penny, sărind în sus și-n jos pe canapea.

Martin mă îmbrățișează.

– Trebuie să te duci sus acum, îmi șoptește în ureche și așa și fac.

Partea asta nu e așa cum mi-am imaginat-o uitându-mă la televizor. Treptele sunt perfide, însă mă descurc să le urc ridicându-mi partea din față a rochiei și pășind prea încet. Peter Harper e cu cel puțin șapte centimetri mai scund decât mi l-am imaginat și mă sărută pe obraz în timp ce îmi înmânează statueta. E grea, exact așa cum se zice.

Sunt pe podium și în sală sunt mult mai mulți oameni decât mi-am imaginat. Numărătoarea inversă de treizeci de secunde a început pe ceas și cele trei propoziții pe care le am de rostit sunt pierdute. Leo e în rândul din față și îmi zâmbește. E zâmbetul lui adevărat și surpriza pe care mi-o aduce mă dezmeticește. Improvizez.

– Sunt cu adevărat recunoscătoare că am avut oportunitatea de a spune povestea aceasta. Cu atât mai recunoscătoare pentru că a fost primită, cultivată și adusă la viață de

oameni atât de talentaţi. E minunat să îţi rosteşti adevărul şi să fii auzit. Vă mulţumesc.

Şi acum Peter Harper îşi petrece braţul în jurul taliei mele şi mă conduce afară de pe scenă. Nu i-am mulţumit lui Martin şi nu le-am mulţumit nici copiilor mei, ce să mai vorbim de menţionarea Academiei de Film. Înţeleg acum care e faza cu cartonaşele.

În pauza de publicitate mă întorc la locul meu şi Naomi mă îmbrăţişează şi-mi spune cuvintele care se spun de obicei.

– Ştiam eu, îmi zice Leo şi îmi aruncă din nou zâmbetul lui adevărat.

– Nu face asta, mă grăbesc eu să-i spun.

Orchestra începe să cânte şi cineva vine să prezinte un număr de dans. Simt cum telefonul vibrează încontinuu în poşeta minusculă. Simt în poală greutatea acestei statuete minunate. Îl văd pe Leo şoptind ceva care o face să zâmbească pe Naomi. Viaţa chiar e făcută din bune şi rele.

Martin iese învingător şi îmi mulţumeşte pentru povestea spusă din inimă. Leo câştigă şi spune:

– Şi vreau să-i mulţumesc Norei Hamilton pentru poveste şi pentru că ne-a lăsat să rămânem mai mult timp în casa ei de ceai.

Chestia asta mă face să plâng şi ştiu că vede. Pescuiesc un şerveţel din poşetă, mai mult pentru a-mi salva machiajul decât mândria. „Ai fost binevenit", aş vrea să-i spun. „Poate că te-aş fi lăsat să dormi şi în casă."

Când totul se termină, facem fotografii. Ne vor pe Martin, pe Leo și pe mine cu Oscarurile noastre în fața decorului cu logo.

– Nu vă apropiați puțin, domnule Vance? întreabă fotograful. Poate să o luați pe după umeri?

În loc de asta, își pune brațul în jurul taliei mele și mă trage spre el. Mă ia prin surprindere și mă întorc să mă uit la el. Aparatul de fotografiat declanșează blițul și bănuiesc că asta va fi fotografia care va ajunge în presă. Cea în care eu mă uit la Leo de parcă ar fi regele balului.

CAPITOLUL 22

La petrecerea dată de *Vanity Fair* plutesc de colo-colo. Oscarul pe care îl ţin în mână strigă: „Vorbeşte cu mine! E important să mă cunoşti!" Fac cunoştinţă cu regizori, producători şi actori pe care îi privesc de la distanţă de decenii. Beau şampanie şi mănânc de pe tăvi aduse, în timp ce oamenii îmi ţin Oscarul cu rândul. Tocmai a fost gravat cu numele meu, deci presupun că se va întoarce la mine. Nu-l scap din ochi, în caz că se întâmplă ceva.

Nu-l văd pe Leo şi încerc să nu-l caut. Sau mai degrabă îmi spun că mă uit după părinţii mei când îl caut de fapt pe el. Mă mişc în jur împreună cu Martin, făcând cunoştinţă cu toţi cei care doresc să mă cunoască. Mă simt confortabil, într-un fel pe care nu mi l-am imaginat; faptul că am câştigat m-a făcut îndrăzneaţă. N-aş putea nici să vreau să-mi şterg zâmbetul de pe faţă în timp ce oamenii mă felicită şi sorb din şampanie.

– Bună seara. Mulţumesc. Mă bucur să vă cunosc.

Îmi place la nebunie seara asta.

Martin vrea să fac cunoștință cu cineva pe nume Cayla, care nu pare suficient de matură ca să fie baby-sitter.

– Fata asta, îmi zice el mie, e următoarea mea mare vedetă.

Cayla chicotește și eu îmi dau paharul peste cap, ca să am motiv să plec de lângă ei.

Aștept la bar și mintea începe să-mi joace feste. Mă întreb câte pahare de șampanie am băut, pentru că Leo e lângă mine.

– Trebuie să fii Nora, zice el, chestie care n-are nici un sens. Acest Leo e ceva mai înalt și are părul puțin mai scurt. Sunt Luke Vance, continuă el. Fratele vedetei.

– Timp de o secundă chiar am crezut că sunt beată, îi spun eu, pentru că nu mai am nici un filtru. Adică semănați foarte tare. Uau, spun dând mâna cu el.

– Felicitări! îmi spune. Ai făcut ravagii în seara asta. Te-am încurajat de pe scaunele de la galerie.

– Mulțumesc. Încă nu-mi vine să cred.

Există la Luke un aer de normalitate pe care o găsesc reconfortantă. Ca și când Luke ar fi trecut pe la Costco[1]. E la fel de arătos ca Leo, dar nu pare să aștepte ca cineva să observe lucrul ăsta. Are felul lui Leo de a te privi, de parcă ți-ar acorda toată atenția, fapt care mi se pare ușor dureros. Mă întreb dacă e ceva ce au învățat de la părinții lor.

– Condoleanțe pentru mama ta, îi spun.

– Mulțumesc. Leo nu vorbește niciodată despre asta. Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă că ție ți-a spus.

O femeie drăguță, cu părul închis la culoare se îndreaptă rapid înspre noi și îl ia de braț pe Luke.

[1] Lanț de magazine angro din SUA

– O, nu vreau să ratez momentul. Sunt Jenn. Mi-am dorit nespus să te cunosc.

Firescul cu care se poartă nu pare să fie la locul lui aici; mă simt de parcă am fi la un grătar. Îmi place de ea pe loc. Mă felicită, chestie pe care o face toată lumea. Zice că-i place rochia mea, din nou chestie pe care o face toată lumea. Apoi spune:

– Chiar ai reuşit să ajungi la el. Luke şi cu mine n-am crezut că o să se întâmple vreodată. Toate starletele astea care au trecut prin viaţa lui, an după an, pentru ca o femeie adevărată – şi încă una care are copii – să reuşească să-l dovedească.

Luke aprobă din cap de parcă ar fi lucrul despre care vorbeau pe drum încoace. De asemenea, ca şi când ar fi un fapt amuzant, mai degrabă decât cel mai trist lucru din lume.

Un domn mai în vârstă îi întinde lui Jenn o *margarita* înainte să se întoarcă spre mine şi să-mi zâmbească.

– Ah, uite-o! Sunt William Vance, tatăl celor doi. Cred că filmul e unul foarte bun, felicitări!

Îl privesc pe tatăl lui Leo şi inima mi se strânge. Mă simt de parcă m-aş uita la viitorul Leo, cel alături de care n-am să ajung să îmbătrânesc. Văzându-l pe tatăl lui, mi se rotunjeşte imaginea pe care o am despre Leo, de parcă ar deveni un tip cu un trecut şi cu părinţi. Pentru un scurt moment îmi doresc să fie luat la răspundere pentru ce a făcut.

– Sunteţi cu toţii arătoşi, mă aud spunând când dau mâna cu el.

– Mulțumesc, râde William. Pentru mine și Luke e doar un hobby. Doar Leo câștigă bani din asta.

Luke și Jenn râd, așa că râd și eu. Oamenii ăștia sunt unii dintre cei mai plăcuți pe care i-am întâlnit vreodată. Sunt cu picioarele pe pământ și deschiși la suflet, ca și când ar întruchipa cele mai bune aspecte ale lui Leo. Și nu-și fac iluzii că Leo ar face față la azil.

Leo își face apariția și îi îmbrățișează.

– Mulțumesc că ați venit. Văd că ați cunoscut-o pe Nora.

– Îi face cinste descrierii tale, răspunde Luke și Leo tresare.

E evident că se simte inconfortabil. Mă întreb dacă se gândește la modul serios că o să atrag atenția asupra faptului că m-a părăsit, chiar aici, de față cu toată lumea.

Oamenii par să se apropie de noi pe măsură ce stau și mă holbez la cei doi frați, dintre care unul e Leo, iar celălalt, nu. Probabil că par dezorientată, pentru că Luke râde și spune:

– S-a îmbătat de Ziua Recunoștinței și ne-a spus întreaga poveste.

– Chiar așa? îl întreb pe Leo și mă uit drept la el, însă el nu-mi întoarce privirea.

– Poate, răspunde Leo. E greu să-mi amintesc.

– De Ziua Recunoștinței, zic eu.

Și ceea ce vreau să spun e de fapt: „Care e *toată povestea*? Poți să mi-o explici și mie?"

– Leo a adus o sticlă de scotch și a terminat-o. Realizarea vieții lui, spune William.

– Aș fi vrut să văd asta, zic eu mai ales pentru mine.

– Pare să fie frumos acolo unde locuiești, îmi spune Jenn.

– OK, uau, e amuzant că sunteți la subiectul ăsta, zice Leo, dar nu e nevoie să trecem lucrurile în revistă. E-n regulă. Ce-a fost a fost, bine?

– L-am învățat pe Leo să facă cumpărături, spun eu. Am fost un soi de consilier de „Tabără pentru o viață normală". S-a descurcat destul de bine, comentez, pentru că, după cum se pare, am băut exact cantitatea de șampanie care să mă determine să continui conversația asta.

Acum Leo se uită în direcția mea.

– Te rog, zice el.

Văd cu coada ochiului o învolburare de galben. Părinții mei se află la câțiva pași de noi, nesiguri dacă e în regulă să intervină. Singurul lucru din lume care ar putea să facă situația și mai ciudată e ca Leo să-i cunoască pe părinții mei. Cu siguranță că nu e felul în care am visat că se va întâmpla. Tata îmi prinde privirea și se apropie, târând-o pe mama după el.

– Leo, zice el, întinzând mâna într-un mod mai formal decât m-aș fi așteptat. Sunt Charlie Larson. Tatăl Norei.

Ceva din felul în care pronunță cuvântul „tată" îl face să sune ca o amenințare. Leo e extrem de tulburat, fapt care îl face pe Luke să zâmbească.

– Ah, domnule, mă bucur să vă cunosc. Și dumneavoastră sunteți Marilyn? Dă mâna cu ei, oprind mâna mamei între palmele lui ceva mai mult decât ar fi necesar. Ce mă bucur să vă cunosc! Sunt un mare admirator al nepoților dumneavoastră.

– Am auzit, zice tata.

Trebuie să pun capăt chestiei ăsteia.

Îi prezint lui Luke, Jenn și William. Și mă uit la mama, cerându-i din priviri să umple golul. Iar ea o face.

– Ei bine, aceasta a fost cea mai interesantă seară a vieții mele. Fiica mea a câștigat un Oscar și a ținut un discurs atât de frumos. Ai fost foarte frumoasă acolo, pe podium, iubita mea. Și chiar acum, când ieșeam din baie, am dat de Dirk Richardson! Stătea acolo de parcă mă aștepta pe mine. Nu știu ce m-a apucat, însă i-am zis: „Dirk, eu sunt Marylin", pentru că i-am văzut toate filmele și am sentimentul că îl cunosc de o viață. Mi-a luat mâna și mi-a zis: „Bună seara, Marilyn". Vă puteți imagina?

– Și acum sunt nevoit să-l găsesc și să-i dau un pumn, glumește tata.

Își zâmbesc unul altuia și simt că Leo se uită în direcția mea. Eu nu îndrăznesc să mă uit la el, în caz că îmi poate încă citi gândurile. Părinții mei reprezintă finalul fericit al filmului de dragoste. Ca ei am fi putut să fim și noi dacă el ar fi venit înapoi.

– Martin voia să vă cunoască, le spun eu părinților mei. Haideți să-l căutăm înainte să apuce să fugă cu o adolescentă.

Toată lumea își ia la revedere și își exprimă bucuria de a se fi cunoscut. William mă îmbrățișează tare. În timp ce-mi conduc părinții ca să-l găsim pe Martin, sau pe oricine altcineva, îmi dau seama că eu și cu Leo suntem singurii care nu și-au luat rămas-bun. Bănuiesc că asta a devenit chestia noastră.

E aproape miezul nopții și sunt la baie; bag de seamă că marea majoritate a machiajului mi s-a șters. Sunt sătulă de părul ăsta lăsat pe umeri și-mi doresc să fi avut un creion, ca să-l pot prinde în coc. Îmi verific telefonul și văd că oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată în persoană mi-au trimis mesaje, până și Ben: Cred că sunt o muză dată naibii, musai să văd filmul! Asta se apropie cât se poate de tare de „felicitări" pe cât e Ben în stare.

– Aici erai, zice Naomi, ieșind dintr-o toaletă. Bănuiesc că te simți de milioane.

– Mă simt destul de bine, trebuie să mărturisesc. Nu m-am așteptat deloc.

– E o poveste cu un impact puternic și cred că spunând-o ai ajutat multe femei, zice ea rujându-se, chestie care pare a fi un lucru normal, așa că-mi scot și eu rujul.

– Mulțumesc, răspund, și ăsta e singurul lucru pe care ar trebui să-l spun, dar carapacea mi s-a crăpat văzându-l pe Leo atât de mult timp în seara asta. Doare din nou peste tot și vreau să aud cum stau lucrurile, ca să-mi pot petici din nou inima. Deci, ce faceți acum tu și Leo, rămâneți în L.A.?

– Cred că Leo se întoarce la New York, dar nu sunt sigură. Eu mă duc în Franța. O să-mi iau liber o lună întreagă, să citesc și să mănânc lucruri delicioase.

Invidia mea e adâncă, însă întregul scenariu pare că ar suna mai bine cu Leo în el.

– El n-a vrut să vină?

– Cine?

– Leo.

– Eu și cu Leo n-am împărți nici măcar o cafea, ce să mai vorbim de o vacanță de-o lună. Nici unul dintre noi nu i-am face față. Își dă pe obraji cu pudră și se oprește. Nora, doar nu crezi că eu și Leo suntem împreună? Spune-mi că nu.

– Sunteți?

– Asta se numește promovare. Dacă oamenii vorbesc despre noi, e menționat și filmul. Exact ca în *Hollywood 101*[1].

– Ah! zic și mă simt de parcă aș fi aterizat direct de pe câmpurile de porumb din Kansas pe Hollywood Boulevard. Dar ați fost împreună înainte, nu?

– Un minut. Dar n-a însemnat nimic. Ascultă, Leo e foarte atrăgător, însă efectiv n-am avut ce să ne spunem. S-a consumat rapid.

Vreau să-i spun că eu și cu Leo am avut o mie de lucruri de povestit. Cum e oare posibil? Ei n-are să-i spună nimic, dar cu mine poate vorbi douăzeci și patru de ore pe zi, după care să o ia de la capăt de acolo de unde a lăsat-o. Inima mea nu s-a închis cum trebuie și simt că începe să mi se facă rău. Gândul acela, că noi am avut atât de multe să ne spunem, vrea să mă atragă înapoi în credința că am împărtășit ceva împreună, că el mi-a fost menit.

Naomi își ia la revedere. Mă îmbrățișează. Când sunt din nou singură în baie și mă uit la reflexia mea poate ușor prea machiată, înțeleg că mă simt rănită din nou. Faptul că Leo nu e împreună cu Naomi reprezintă o rană proaspătă. Ideea că el m-ar fi părăsit ca să se întoarcă la ea ar fi urmat

[1] Carte despre industria americană a filmului, scrisă de Frederick Levy și publicată în anul 2000

toate legile naturii. Orice bărbat ar fi făcut acelaşi lucru. Însă faptul că m-a părăsit doar pentru a nu fi cu mine, mă răneşte din nou.

Îl găsesc pe Martin uşor turmentat, aşezat la o masă mică, povestind cu o altă femeie extraordinar de frumoasă. Îmi face semn să mă aşez de partea cealaltă.

– Haide, e loc pentru amândouă.

O, Doamne!

– Deci, Leo şi Naomi nu sunt împreună? mă aud zicând.

– Şşşt. Încă facem reclamă relaţiei. Şşşt, răspunde el cu ochi de Elmer Fudd[1], privind întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

Am nevoie de aer curat şi poate de un biscuit sărat. Pe lângă mine trece un chelner cu ciuperci umplute şi îmi pun patru pe un şerveţel. Îmi croiesc drum spre o terasă afară din încăperea principală, unde oamenii continuă să se mişte de colo-colo, însă este loc de respirat. Mă aşez pe marginea unei fântâni şi încep să-mi mănânc gustarea.

Părinţii mei au plecat la hotel şi l-au luat şi pe Oscar cu ei, ceea ce înseamnă că nu mai e nevoie să mă îngrijorez pentru ei trei. Bănuiesc că pot pleca oricând doresc. Simt nevoia să-mi cercetez sentimentele şi apoi să le reordonez pentru o mai bună siguranţă. Însă aerul pare plăcut, răcoros pentru Los Angeles – bănuiesc –, şi sunt în mijlocul marelui meu moment. Am scris un scenariu de film şi am câştigat un Oscar. Port rochia asta frumoasă şi de îndată ce

[1] Elmer Fudd (vânătorul) este un personaj de desene animate din seria Warner Brothers Looney Tunes şi Merrie Melodies.

o voi dezbrăca nu știu dacă o voi mai purta vreodată. Vreau doar să rămân așezată și să mă mai bucur puțin.

– Te simți bine?

E Leo.

Am gura plină de ciuperci, așa că mi-o acopăr cu șervețelul murdar și mormăi:

– Sigur.

– Felicitări, pe bune, zice el. Pot să mă așez?

– Mulțumesc, zic și aprob din cap.

Se așază exact lângă mine, însă nu atât de aproape încât vreo parte a corpului să ni se atingă. Ochii mei urmăresc conturul spațiului dintre noi, ca și când ar fi ceva atât de familiar, însă dintr-o altă viață.

– E un lucru mare, zice el.

– Da. Și pentru tine.

– Nu chiar. Nu vreau să par blazat, însă primul mi s-a părut mai important. Și nu mă entuziasmează un premiu luat pentru rolul unui nemernic, zice el și pare jenat. Ah, scuze!

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Așa l-am scris.

– Mda. Deci, ești fericită? Mi-ai spus că ești, cu ceva timp în urmă.

– Așa e. Copiii sunt bine. Am avut parte de un mare succes.

Îmi mut privirea, ca și când de cealaltă parte a mea s-ar afla un alt răspuns, ceva mai bun.

– OK. Asta e tot ce contează.

Asta nu contează deloc, mă gândesc.

– Asta nu contează deloc, îi spun.

– Poate că nu. A sunat bine, totuși.

– Ai cumva un creion? îl întreb.

Bagă mâna în buzunarul hainei şi îmi întinde un stilou. Simt cum mă priveşte în timp ce-mi strâng părul într-un coc pe care îl prind cu stiloul lui. Ce bine ar fi dacă mi-aş putea spăla faţa. Mă întorc spre el.

– Aşa e mai bine, zic eu.

Nu zâmbeşte. Ceva îi provoacă durere, şi mă bucur.

– Cred că aş vrea să ştii că ce-a fost între noi e cel mai important lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Şi mă bucur că s-a întâmplat, îmi spune el.

Îi susţin privirea în timp ce mă gândesc la cuvintele lui. Sună foarte plăcut, dar parcă şi-ar ţine discursul de rămas-bun pe care ar fi trebuit să mi-l spună primăvara trecută. Vrea să fie lăsat în pace şi, spre surpriza mea, vreau şi eu să-l las. Nu vreau să se simtă prost pentru că m-a părăsit şi parcă îmi place ideea că-şi aminteşte lucrurile exact aşa cum mi le amintesc şi eu. Poate că există momente în care oamenii se întâlnesc, pe care poţi să le închizi în spaţiul lor, în timp ce viaţa merge mai departe. Poate că ce-a fost între noi e un secret pe care-l ţii ascuns într-o carte, şi pe care-l scoţi la lumină de ziua ta, ca să reflectezi asupră-i. Zâmbesc la gândul ăsta pentru că ştiu că l-am furat dintr-un film.

– Ce-i? mă întreabă el.

– Nimic. Nu mi-a plăcut deloc *Podurile din Madison County.*

– Cel mai enervant film.

– Cum s-au mai prăpădit de dor unul după altul!

– Şi ea a păstrat masa aia mizerabilă, din linoleum.

Râdem amândoi cu jumătate de gură.

– N-o să te îmbrățișez, zice el.

– Bine.

– Cred că ar fi prea mult.

– Ce-i aici? Cercul învingătorilor? zice Martin, care își face apariția pe terasă însoțit de trei femei tinere.

Leo se ridică în picioare ca să fie prezentat. Fetele vorbesc cu vocile cele mai stridente pe care le-am auzit vreodată, țipând pur și simplu de încântare. Leo afișează masca lui publică grațioasă în timp ce vorbește cu ele. Eu stau încă jos, cu un șervețel murdar în mână, și mă gândesc la faptul că persoana cu care am avut o relație în urmă cu zece luni tocmai mi-a dat papucii. A fost galant din partea lui să abordeze subiectul, să admită că a existat ceva între noi? Poate. Echilibrează însă asta nechibzuința de a lăsa lucrurile nespuse atât de mult timp? Dacă am fost atât de apropiați pe cât îmi amintesc, dacă nu mi-am imaginat toată povestea, ar fi putut să-mi spună: „Nu mai vin înapoi". Nu m-am așteptat să fie un laș, dar asta e.

Hotărăsc că vreau să plec cu ideea asta în minte. Am făcut oarecum pace; probabil că el nu se mai simte vinovat. Mi-a fost dat să aud că până la urmă a existat ceva între noi. Port o rochie frumoasă și sunt pe cale să plec cu stiloul lui. Putem rula genericul pe imaginea asta.

– Eu o să plec acum, îi spun lui Martin.

Mă ia în brațe și-mi spune cât e de fericit pentru noi toți. Îmi spune să-i iau limuzina și să i-o trimit înapoi mai târziu.

Mă întorc către Leo și către fete și le spun, de parcă toți ar avea o importanță egală în viața mea:

– Ei bine, noapte bună. Sper să ajungeți cu toții bine acasă.

Și am senzația că e a doua oară când câștig în seara asta.

Am certitudinea că dacă ajung înapoi la hotel, mă schimb în pijama și mă spăl bine pe față, toate misterele vieții o să-mi devină clare. Se face ora două dimineața până când ies din cadă și mă bag în pat, cu Oscar lângă mine, pe pernă, prin bunăvoința părinților mei.

În tot acest timp, Leo n-a fost cu Naomi. A fost de unul singur sau cu zeci de alte femei, cu care a decis că e mai bine să fie decât cu mine. Nu s-a întâmplat să fie absorbit de vreo mare aventură amoroasă, ci a plecat, pur și simplu. Eu nu i-am fost de ajuns. Cel puțin a considerat că a fi cu mine nu era practic. Adorm fixată pe noile informații primite: (1) Leo s-a îmbătat și le-a spus rudelor lui despre mine. (2) Leo nu e un bun companion de conversație; Leo e un companion bun pentru mine. (3) Ce a fost între noi a contat în ochii lui.

Mă trezesc la zece pentru că puștii mei mă sună pe FaceTime.

– Ai fost așa de frumoasă, mami. Și mi-a plăcut tot ce ai spus.

Eu nu-mi amintesc nimic din cele spuse, va trebui să caut discursul.

– Pot să văd trofeul? mă întreabă Arthur, după care râde când i-l arăt pe Oscar în pat, lângă mine. Îmi studiază expresia feței. Ai vorbit cu Leo?

– Puțin. A stat în rândul din față, însă au fost un milion de oameni cu care am vorbit. Peter Harper nu e pe atât de înalt pe cât ai crede.

Bernadette înhață telefonul.

– Pe bune, mamă, Naomi arăta atât de bine. Poți să-mi faci și mie părul la fel?

Copiii se ciondănesc, Arthur vrea ca ea să tacă și să-i dea telefonul înapoi. Mă las înapoi pe pernă bucurându-mă atât de iubirea pe care o simt față de ei cât și de faptul că pot închide telefonul oricând vreau.

– Vreți să auziți ceva aiuritor? îi întreb. Naomi și Leo nici măcar n-au avut o relație. A fost doar publicitate pentru film.

Nu sunt sigură de ce simt nevoia să bârfesc cu copiii mei. E posibil să am doar nevoie să vorbesc cu cineva.

Bernadette face ochii mari.

– Asta-i o chestie așa de șireată! Și a funcționat!

Arthur pare să ezite. Chipul lui umple jumătate de ecran și mă gândesc cât de des mi se întâmplă să-i pot citi gândurile. Procesează ceva în mintea lui; aproape că pot să aud cum face clic. Cu toate acestea, odată, când eram sigură că e intimidat la școală, s-a dovedit că era supărat doar pentru că tot spărgeam gălbenușurile de la sandvișurile cu ou.

– Ascultați! Copii! Spuneți-i lui Penny că o să ajung înapoi în seara asta; vin direct de la aeroport și poate că o să dormim cu toții în camera ei de oaspeți – voi, eu și Oscar.

Copiii izbucnesc în urale după care se întorc la gâlceava lor.

CAPITOLUL 23

Sunt în Laurel Ridge de douăzeci şi patru de ore înainte ca nebunia să înceapă. Când mă gândesc la cele întâmplate, îmi dau seama că ştiam că ceva era în neregulă cu Arthur. Am încercat să-l descos ca să aflu ce simte, dar n-am încercat suficient de mult. Sufeream de atât de multă vreme încât nu am avut disponibilitatea de a face loc pentru ceva atât de evident. Nimic nu te ruşinează mai tare decât această înţelegere retrospectivă, pentru că îţi aminteşte cât de orb poţi să fii faţă de lucrurile care nu se potrivesc cu realitatea în care încerci să crezi. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Ben şi Vicky Miller. Am ştiut înainte să găsesc lenjeria intimă. Probabil că am ştiut ce-o să facă Ben înainte de a o face. Dar pur şi simplu, am refuzat să cred.

Şi atunci când la amiază sunt sunată de la şcoală şi sunt întrebată de ce lipseşte Arthur, ştiu şi nu ştiu. E miercurea de după Oscaruri. I-am lăsat pe amândoi în spaţiul desemnat traficului din faţa şcolii, aşa cum fac în fiecare zi. Îi spun asta şi doamnei care se ocupă de absenţe şi ea rămâne

tăcută. Îmi imaginez că asta nu se întâmplă des la școala noastră, motiv pentru care nu se grăbesc să sune înainte de prânz. Îi spun că nu știu unde este și că am s-o sun înapoi.

Îi trimit un mesaj pe telefon: Arthur? Răspunde-mi te rog.

Trece un minut întreg până când el îmi răspunde: Sunt bine, mamă. Am de făcut ceva. Să nu te superi pe mine.

Eu: Unde ești?

Nici un răspuns.

Îmi amintesc că pot să-i urmăresc telefonul. Îmi blestem degetele care bâjbâie în timp ce încerc să-mi aduc aminte cum să mă autentific. În cele din urmă, telefonul meu îl găsește. E în Harlem și mi se face frig întrebându-mă ce caută un băiat de unsprezece ani atât de departe de casă. Respir adânc și mă rog să văd situația cu ochi limpezi. Mă uit din nou și văd că e într-un tren. S-a mișcat deja din stația 125th Street și se îndreaptă spre ultima stație, Grand Central Terminal.

O să-mi ia nouăzeci de minute să ajung în oraș și se poate întâmpla orice de acum și până atunci. O sun pe Penny și nu-mi răspunde. Îl sun pe Leo.

– Salut.

– Arthur a dispărut, spun și încep să plâng. Am nevoie de ajutor.

Leo gândește limpede și precis, în timp ce eu sunt scufundată într-o ceață roșie și zgomotoasă. Îmi spune să mă îndrept spre apartamentul lui. Îmi cere informația de autentificare, pentru ca el și Weezie să poată urmări telefonul lui Arthur și să-l găsească. Treaba mea e să mă duc și să aștept la apartament.

Lucrurile astea au sens. Îi spun „mulțumesc" de multe ori și mă îndrept spre oraș. Nu am senzația că Arthur ar fugi de acasă. Oare ce vrea să facă? E intimidat de cineva? A intrat într-o gașcă și are de dus la capăt vreun soi de provocare? Are oare chestia asta de-a face, în cele din urmă, cu pornografia?

Pe drum o sun pe Kate și o rog să o ia pe Bernadette la terminarea programului. Îi spun puținul pe care îl știu și eu și o rog să inventeze ceva pentru Bernadette. Rezervele mele de adrenalină sunt pe ducă și nu mai am nici o idee.

Mi-l imaginez pe Arthur strecurându-se de pe terenul de joacă al școlii și îndreptându-se spre gară. Mi-l imaginez cumpărând un bilet de tren, pentru că nu are un card de credit pe care să îl folosească la automat. Ar alege o banchetă cu două locuri și s-ar așeza la fereastră, adunându-și tot curajul pentru orice o fi lucrul pe care trebuie să-l facă. Îmi trece prin minte că l-a găsit pe Ben, că Ben e în New York și se duce să se confrunte cu el. Mai mult decât orice, mă gândesc la cât de puțin am făcut ca să-l ajut să-și gestioneze sentimentele, trecând rapid în revistă cele întâmplate în ultimii doi ani. Problemă care se rezolvă de la sine – pe dracu'!

Telefonul scoate un bip. E Leo: L-am găsit. Ne vedem la apartament.

Vărs lacrimi ca un om care a pierdut totul și căruia i s-a dat cu ușurință totul înapoi. Ușurarea vine în valuri și mă trezesc că am încetinit până la șaizeci de kilometri pe oră, iar oamenii trec pe lângă mine. O sun pe Kate și plâng până când trec de podul Triborough.

Mă șterg de lacrimi cât pot de bine, însă nu mă interesează prea tare ochii umflați și nasul roșu, pe care în ultima oră l-am tot șters de mâneca bluzei mele țărănești. Sunt un soi de Carole King bolnavă de gripă. O să-l strâng pe Arthur și o să-i miros părul. O să mă uit adânc în ochii lui frumoși și albaștri. Și după aia o să-l omor.

Ascensorul se deschide și intru în apartament fără să bat la ușă. Arthur e pe canapea lângă Leo și amândoi se uită la *The Office*. Leo îmi zâmbește discret, iar Arthur arată de parcă ar ști că a încurcat-o.

– Îmi pare rău, mamă, îmi spune când mă așez lângă el și îl iau în brațe.

Îi cuprind fața în palme și simt cum mă podidește din nou plânsul.

– Arthur, putem face față la orice. Orice ar fi, împreună îi dăm de cap. Am sentimentul că sunt multe lucruri pe care nu le-am discutat și e doar vina mea.

Simt că Leo mă privește.

– Unde l-ai găsit? îl întreb.

– Nesuferitul își cumpăra o gogoașă în gară, ascunzându-se la vedere.

Râd și-l îmbrățișez pe Arthur din nou.

– Mulțumesc, îi spun lui Leo. Sora mea nu răspundea la telefon și n-am știut pe cine altcineva să sun.

– Ar trebui să mă suni întotdeauna pe mine, zice Leo și închide televizorul. Ești gata să vorbești? Ce se întâmplă? îl întreabă el pe Arthur.

Arthur își privește mâinile. Îi ating bărbia ca să încerc să-l fac să se uite la mine, dar nu vrea. Sunt convinsă că povestea are legătură cu pornografia.

– Vrei să vorbești doar cu mine? Fără Leo? îl întreb.

– Nu, zice el. Oricum am venit aici ca să-i spun lui Leo. Voi doi o să mă urâți după asta.

Arthur pare îngrozit.

– N-aș putea să te urăsc niciodată, spune Leo.

– Nici măcar nu cred că am voie s-o fac, zic eu.

Arthur trage aer în piept.

– Deci, când tata a plecat, a fost foarte nasol din partea lui, începe el.

– Arthur, zic eu.

– Îmi pare rău, dar așa e.

– Așa e. Continuă, zic eu.

– Și tu te-ai purtat de parcă n-ar fi fost nimic, dar pentru mine a fost. Pentru că nu mai am tată, adică deloc, și în același timp a fost naspa că ți-a putut face ție așa ceva.

– A fost nasol, sunt de acord.

– Și de fiecare dată când mă gândeam că vine înapoi, până la urmă îmi imaginam că ne găsește bine, de parcă nici n-am avea nevoie de el. Iar el s-ar simți ca un prost. Mă gândesc la asta foarte mult. La noi toți simțindu-ne bine fără el.

– Ceea ce într-un fel e adevărat, nu? îl întreb. Adică știu că e naspa, însă ne avem unii pe alții, pe Mimi și pe bunicul, și prietenii noștri.

– Lasă-l să vorbească, zice Leo.

Inspir adânc și-l las pe Arthur să vorbească.

– Când a venit Leo, m-am gândit ce bine ar fi dacă tata ar apărea și l-ar găsi pe Leo în locul lui. Îmi plăcea să mă gândesc cum tata ar veni și v-ar găsi pe tine și pe Leo pe terasă, fericiți.

Asta mă doare. Simt că Leo mă privește, însă nu îndrăznesc să-i întâlnesc privirea.

– Și așa te-ai fi răzbunat pe tati?

– Nu știu. Mi-a plăcut doar ideea că ar pleca din nou, știind că noi nu-l vrem. Da, bănuiesc că așa m-aș fi răzbunat pe el.

– Îți înțeleg sentimentele, dragul meu. Și cred că e bine să visezi cu ochii deschiși și să vorbești despre lucruri, pentru că ne ajută să facem față furiei pe care o simțim. Eu nu fac decât să scriu și să încerc să creez o lume pe care s-o pot controla o vreme. Dar stai așa, de ce-ai venit în oraș?

– Să-l văd pe Leo.

– Pentru că ai vrut să-i spui asta?

– Pentru că atunci când a plecat, m-a durut din nou. Nu mi-a păsat de piesă atât de mult, ci că a plecat de parcă noi n-am fi avut nici o importanță.

Nu pot face nimic ca să-mi ascund suferința față de Leo. Copilul meu exprimă latura cea mai profundă a durerii mele, crescând-o astfel exponențial. Obișnuința îmi spune să salvez aparențele, să minimizez toată povestea. Însă mai e și durerea lui Arthur, și mi se pare lipsit de respect față de el să mint în legătură cu a mea.

– La fel am simțit și eu. Ai venit aici să-i spui asta? E foarte curajos din partea ta.

– Nu. Uite cum e. În seara cu piesa, Leo mi-a trimis un mesaj ca să mă întrebe cum a fost. Şi m-am descurcat grozav, îi zice el lui Leo. Am fost foarte bun. Oricum, am fost furios că ne-a lăsat, aşa că i-am spus că tata s-a întors chiar când cortina se ridica şi că voi doi eraţi din nou împreună, fericiţi.

Rămân cu gura căscată. Mă holbez la Arthur, căruia încă îi ies cuvinte din gură. Leo tace.

– Îmi pare rău, termină Arthur de vorbit.

– Şi în tot timpul ăsta ai crezut că Ben a venit înapoi? îl întreb pe Leo.

Leo e în picioare, cu mâinile pe cap, de parcă s-ar strădui să nu rănească pe cineva.

– Ce dracu' e asta, o glumă?

– Eram furios pe tine.

Vocea lui Arthur e aproape o şoaptă.

– Mi-ai frânt inima, băiete, zice Leo.

– Ah, e tot ce pot să spun.

Toate lucrurile se aşază în ordine: tăcerea, ostilitatea. Chiar a crezut că Ben a venit înapoi. Şi ultima piesă de puzzle: inima lui Leo e şi ea frântă.

Îl iau pe Arthur în braţe pentru că ştiu că suferă foarte tare. Simt o senzaţie de pace care mă surprinde, ca atunci când după o explozie urmează linişte totală. Liniştea aceea este extraordinară, mai tăcută decât orice a fost înainte. Ştiu unde e Arthur. Ştiu de ce e supărat. Ceea ce e între mine şi Leo n-a fost doar imaginaţia mea. Leo nu e un monstru.

– Aş fi venit înapoi, îi spune Leo lui Arthur, nu mie. Nu ştiu cum aş fi putut face lucrurile mai clare. Ştiu că am

plecat în grabă, pentru că așa e viața mea. Doar pentru că tatăl tău e un nesimțit, nu înseamnă că și eu sunt la fel. Și știi ceva? Nu înseamnă că era nevoie să mă rănești doar pentru că el te-a rănit pe tine.

Leo e pe bună dreptate furios și eu îl strâng și mai tare pe Arthur.

Arthur se desprinde din brațele mele și stă față în față cu Leo. Mă simt de parcă n-aș fi implicată, de parcă ei doi și-ar rezolva dezacordul, iar eu aș fi prezentă doar pentru sprijin moral.

– Leo, îmi pare rău. Cred că mama te iubea și eu am încercat s-o protejez. N-ar fi trebuit să mint. Stă în picioare drept și îl privește pe Leo în ochi. Și mi-am recunoscut greșeala.

Leo rămâne un moment tăcut.

– Da. Dar mă simt de parcă mi-ai fi făcut viața fărâme, zice el și se îndreaptă spre bucătărie. Poate că ar trebui să plecați.

CAPITOLUL 24

Îmi pare într-un fel rău pentru Arthur că e nevoit să stea cu mine în mașină în cele nouăzeci de minute cât durează drumul până acasă. Am multe lucruri să-i spun, tipice pentru o mamă, despre emoțiile lui și despre ce se întâmplă când îți canalizezi greșit mânia. Vorbim despre adevăr și despre cât e de prețios, despre minciuni și cum se pot întinde, acaparându-ți viața. Am multe lucruri de spus despre tatăl lui, despre care ar fi trebuit să vorbesc mai repede.

– Știi că plecarea tatălui tău n-a avut nimic de-a face cu tine, nu?

Nu am idee cum e posibil să-mi fi luat doi ani de zile ca să-i spun asta.

– Aș fi putut să fiu mai bun în defensivă, zice el către geam.

– Ai fi putut fi Derek Jeter în defensivă și taică-tău tot ar fi plecat. Vă iubește pe tine și pe Berny, însă nu știe cum să-și iubească propria viață. Tu ești suficient de bun, Arthur. Problema e că tatăl tău nu crede că e, în ceea ce-l privește.

Arthur se uită încă prin geam și știu că nu sunt pe de-a-ntregul cinstită.

– Când eu și tatăl tău eram căsătoriți, simțeam într-un fel așa cum simți și tu. Am crezut că dacă aș fi putut face totul perfect am fi fost fericiți.

– Dar tu ești perfectă, mamă.

– Nu-i așa? întreb eu și râdem amândoi. Dragostea nu e ceva ce trebuie câștigat. Tatăl tău a plecat din cauza lui, nu din cauza noastră.

Arthur plânge un pic, îmi spune de multe ori că-i pare rău. Vorbesc despre frumusețea recunoașterii greșelii, despre a ierta și a fi iertat. Vorbim mult, atât de mult încât nu mai rămâne loc pentru alte gânduri care vor să apară. Leo s-ar fi întors la noi. Și Leo are inima frântă. Pun lucrurile astea deoparte, așa cum aș face cu careul de cuvinte încrucișate de miercurea sau cu o pungă de covrigei cu ciocolată. O să le scot la suprafață și-o să mă bucur de ele când o să fiu de una singură.

O iau pe Bernadette de la Kate și-i promit să-i dau detalii într-un mesaj, mai târziu. Mergem acasă și începem să facem temele; eu pregătesc drobul. Citim un capitol din *Harry Potter* și insist ca fiecare să se culce în patul lui.

După ce am făcut curat în bucătărie și am încuiat ușile, îmi torn un pahar de vin. Simt că am nevoie să rulez ultimele zece luni de zile printr-o lentilă diferită. Leo a crezut că sunt din nou cu Ben, că puștii mei aveau din nou parte de familia lor. A crezut că Ben s-a întors și că sentimentele mele s-au schimbat. Mi-a trimis până și banii ca să pară că a plătit chirie pentru nopțile petrecute în plus.

Țin telefonul în mână de parcă ar avea puls. Leo ar fi trebuit să-mi trimită un mesaj până acum: Uau, ce nebunie. Copiii din ziua de azi! Nu? Dar nu, e supărat foarte tare, și nu vine nici un mesaj. Poate că a trecut prea mult timp. Poate că s-a îndrăgostit de altcineva. N-ar fi greu de crezut.

Scriu vreo douăsprezece mesaje și le șterg. Simt că ar trebui să-mi cer scuze, pentru că Arthur e odrasla mea. Dacă aș fi fost o mamă mai bună, poate că el s-ar fi eliberat până acum de furia acumulată. Poate că dacă aș fi fost mai puțin reținută nu l-aș fi lăsat pe Leo să plece cu atâta ușurință. Aș fi putut lăsa un mesaj înregistrat în cele din urmă. Dacă el ar fi știut că lumea mea se dărâmă, ar fi știut că totul nu era decât o minciună.

Tresar când apare un mesaj de la Leo.

Leo: Vrei să-mi spui ceva? De vreo douăzeci de minute văd cum apar și dispar punctele care-mi arată că scrii.

Ei bine, asta e jenant.

Eu: Cred că nu prea știu ce să spun. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

Leo: Îți pare rău pentru tot?

Eu: Nu, doar pentru final.

Leo: Plec în Noua Zeelandă mâine, și stau trei luni. Poate că vorbim când revin.

Eu: Bine.

Și asta e tot. Țin telefonul o vreme, ca să văd dacă-mi mai scrie, dar n-o face. E în regulă, de fapt. Termin de băut vinul și mă uit în noaptea neagră de februarie prin fereastra verandei. Casa de ceai nu se vede în seara asta, însă știu că e acolo.

*

E dimineață și simt că vreau să mă port cu grijă. Există o realitate potențială undeva acolo și vreau să-i dau voie să incubeze. Dacă-mi deschid inima spre ea prea tare, o să dispară cu siguranță. Am suficiente dovezi care sugerează că asta s-ar putea întâmpla. Mă hotărăsc să nu le spun părinților mei. Mă hotărăsc să nu-i spun lui Penny. Hotărăsc că o s-o pun deoparte, ca pe un răvaș ascuns într-o prăjitură, care spune: „Ceva frumos s-ar putea întâmpla".

Voi avea grijă de Arthur și-mi voi aminti să verific dacă nu cumva și Bernadette ascunde felul acesta de mânie și durere. Treaba cu Bernadette e că nu-și ține trăirile ascunse. Le simte, le dă drumul și merge mai departe. Cu Bernadette explozia se produce în timp real.

Mă strecor jos și pun pe mine cea mai groasă haină până când fierbe cafeaua. În februarie, răsăritul îmi pare cumva mai rapid, de parcă soarele știe că nu are prea mult timp ca să-și termine treaba.

Ies pe verandă exact atunci când e în plină desfășurare și pe leagăn îl găsesc pe Leo îmbrăcat într-o jachetă groasă, cu o căciulă bleumarin, din lână. Are cu el un termos și o cană cu cafea fierbinte.

– Bună dimineața, zice.

Mă așez lângă el, nesigură cât de aproape ar trebui să stau.

– Cred că ai înghețat.

– Da.

– N-ar fi trebuit să pleci în Noua Zeelandă?

– Plec în scurt timp. M-am gândit că poate facem asta înainte să plec.

Se uită la soarele care răsare şi nu la mine, aşa că-i urmez exemplul. Privim cum ultima fâşie de culoare gri se luminează în roz şi apoi devine de un albastru adânc.

Se întoarce spre mine.

– Deci, în tot timpul ăsta ai stat aici de una singură.

– Da.

– Şi în fiecare dimineaţă mi te-am imaginat aici cu Ben. Ben pe locul meu, spunând chestii stupide despre lucruri pe care n-o să le facă niciodată. Ben criticându-te. Ben cu tine în pat. Eram aşa de furios!

– Am crezut că m-ai părăsit fără să spui nimic.

Mă uit la palmele mele care stau aşezate pe pantalonii de pijama, făcuţi dintr-o flanelă de proastă calitate, în prea multe culori. Îndoi materialul, ca să ascund două pete de muştar.

– Nora, îmi spune exasperat, întorcându-şi corpul întreg spre mine. Cum ar fi fost posibil să fac asta având în vedere tot ce ştii despre mine? Ar fi însemnat că tot ce-am trăit noi a fost o minciună.

Nu-i întorc privirea. Mi-e teamă ce o să vadă dacă se uită direct în ochii mei. Aprob din cap.

– Asta a fost partea cea mai rea. La un moment dat m-am gândit că n-am făcut decât să-mi închipui totul.

Leo se întoarce cu faţa spre copaci şi rămânem o vreme tăcuţi. Nu sunt prea multe păsări, însă vreo câţiva cardinali inimoşi zboară în jur, aterizând pe ramurile golaşe. Tot ce-am vrut să-i spun când eram separaţi acum nu mai are

nici un sens. Toate firele narative pe care le-am născocit ca să răspund la întrebarea „de ce?" sunt irelevante.

Și apoi mă lovește un gând.

– Chiar ai crezut că l-aș accepta pe Ben înapoi, pur și simplu? M-ai ascultat când vorbeam? Te-ai uitat măcar la film? Pfui!

– Știu. M-am luat la trântă cu chestia asta toată noaptea. Bănuiesc însă că atunci când iubești un copil de zece ani și el îți spune ceva, îl crezi, pur și simplu. Și voi patru erați o familie; dacă puștii tăi ar fi putut să aibă parte din nou de ea, nu m-aș fi amestecat niciodată.

Mă ia ușor de mână și vârfurile degetelor de-abia ni se ating. Ne uităm amândoi la ele. E mai nimic și în același timp e totul, mâinile noastre care se ating.

– A fost o minciună mare și nebună, zic eu.

– A fost. Și poate că tot timpul cât am fost aici am avut senzația că împrumutam asta. Ca și când n-aș fi meritat să o păstrez.

– Asta? întreb eu arătând către podeaua putredă a verandei.

– Nu, asta, răspunde el și mă strânge de mână.

Mă sărută și totul revine într-o secundă – potopul ametitor și învolburat de fericire și exaltare. E din nou ca anul trecut și Leo mă sărută pe verandă. Doar că nu e anul trecut. E anul ăsta, iar eu sunt Eu, varianta 2.0.

Se retrage, însă nu-mi dă drumul la mână.

– Așadar, vreau să plec azi și apoi să revin. Adică aici.

– Bine, zic eu, însă vreau să zic: „Bine!"

– Adică vreau să știi că mă întorc. Și dacă o să crezi că nu mă întorc, atunci vreau să-mi spui „Hei, idiotule, de ce am impresia că n-o să vii înapoi?", ca orice femeie normală.

– Ar fi trebuit să spun asta, aprob eu din cap. Ne-ar fi scutit de o grămadă de probleme.

– Am pierdut mult timp. Și a fost îngrozitor. Gata cu stoicismul ăsta de rahat.

E atât de bine să stau lângă el pe leagăn încât simt mai mult decât ascult. Leo vrea ca eu să știu că se întoarce. Leo se întoarce.

– Bine, zic eu.

– Știi ceva? Nu am încredere în tine. Uite.

Mă ia de mâna stângă și-mi împinge pe deget un inel subțire de aur. Ăsta e un gest care seamănă mai degrabă cu pusul cătușelor pe încheieturile unui fugar decât cu un gest romantic.

– Suntem căsătoriți acum, bine? Clarifică-ți lucrurile în cap. Chestia asta se întâmplă cu adevărat.

Râd pentru că e atât de absurd, dar și pentru că mă simt atât de ușoară. O mie de pfunzi de durere mi s-au ridicat de pe piept.

– Bine, suntem căsătoriți, răspund eu și el mă sărută din nou.

Nu mă pot opri să nu mă gândesc că chestia asta e mai bună decât orice nuntă pe care mi-o pot imagina.

– Asta e verigheta mamei, îmi spune el. E soluția cea mai bună pe care am găsit-o în ultimele trei ore. Dar poart-o până mă întorc și apoi îți cumpăr una nouă, mare și obscenă dacă vrei. Ca să se potrivească cu blatul de marmură

din bucătărie, zice el și-și înclină capul arătând spre noua mea bucătărie.

În curte apare o mașină. Leo îi face cu mâna șoferului și nu schițează nici o mișcare ca să se ridice.

– Deci te întorci aici? Adică să locuiești în Laurel Ridge? îl întreb, pentru că dintr-odată toată povestea asta pare lipsită de sens.

– Absolut. Și oriunde altundeva. O să-i dăm noi de cap. Vom fi împreună oriunde e nevoie. Nu vreau să am nici o altă viață, doar asta.

Bernadette vine afară pe verandă și îngheață când îl vede pe Leo.

– Mama ta și cu mine ne căsătorim, îi spune el.

Ea deschide ușa de la bucătărie și strigă înăuntru:

– Arthur!

Arthur iese din casă strigând la Bernadette să termine când ne vede pe toți trei îmbrățișați pe leagăn.

– Spune-i, zice Bernadette.

– Ne căsătorim, spune Leo.

– E-adevărat? întreabă Arthur.

Îmi ridic mâna și-i arăt verigheta.

Îl îmbrățișează pe Leo, apoi pe mine, și observ că toată lumea plânge.

– Acum mergeți și faceți-vă treburile de dimineață. Am nevoie să-mi iau rămas-bun de la mama voastră.

CAPITOLUL 25

– Am ştiut eu, zice tata când îi prind pe amândoi la telefon. Toată povestea era lipsită de sens, după care îl cunoaştem pe tip şi el o linguşeşte pe mama ta ca un prost.

Mama plânge.

– E-aşa de frumos! Mi-a părut atât de rău pentru tine! M-am uitat în ochii bărbatului ăluia şi m-am gândit: „Biata Nora nu are nici o şansă să treacă peste asta".

O sun pe Penny şi ea mă pune să-i spun povestea de două ori, lucru care-mi face plăcere, pentru că într-un fel încă mi-o spun mie însămi.

– Ştii ce, anul trecut nu erai pregătită pentru relaţia asta. Arthur ţi-a făcut un favor. Acum a venit înapoi şi tu eşti pregătită.

Ridicol, dar poate are dreptate.

– Tot timpul ăsta a crezut că eşti cu Ben, zice ea. Ridicol! Slavă Domnului că Arthur şi-a recunoscut minciuna! Văd o nuntă la lacul Como. Pot să-i pun pe agenţii de turism ai

Melissei să studieze ideea. Te gândești la toamnă? Eu mă gândesc la toamnă.

Mă uit la verigheta subțire din aur.

– Pentru mine nu contează, zic eu.

O sun pe Kate care îl introduce în conferință și pe Mickey, la muncă. Mickey aproape că leșină, de parcă el ar fi mireasa și închide telefonul ca să-l poată suna pe Leo înainte ca avionul să decoleze.

Primesc un mesaj de la Luke: Hei! Bine ai venit în familie! Eu și cu Jenn suntem atât de fericiți că Leo n-o să mai umble de colo-colo fără nici un scop! O să sărbătorim când se întoarce.

Mă sună Weezie.

– N-am cuvinte. Tocmai m-a sunat și am plâns tot timpul. Mi-a zis că jobul meu numărul unu e să-mi adun mințile. Așa că mă străduiesc.

Weezie e deja în Noua Zeelandă, pregătindu-se pentru venirea lui Leo. A primit instrucțiuni să-i ofere logodnicei lui tot ceea ce-i cere.

– Știi că n-o să cer nimic, îi spun.

– Știu. Și asta e partea cea mai bună, zice și începe să plângă din nou.

E martie și copiii sunt în vacanța de primăvară. Suntem în Noua Zeelandă, pe platoul unde se filmează *Ruina*, o poveste de dragoste în care Leo joacă alături de Tatum Hunter, o versiune mai tânără și mai dulce a lui Naomi. Am citit scenariul în avion și n-am putut să trec peste toate suspinele și privitul în gol. Bănuiesc că asta se numește romantism realist. Pe Romance nu se face asta. Filmele lor

oferă o sub-fantezie de rezistență în fața sorții. Tipul pleacă și tipa e tristă, dar după aceea se gândește: „Hei, încă mai am brioșele, mai am prieteni și familie. O să fie bine". El se întoarce și o găsește aproape prosperând. Adică nu vine și o găsește în poziție fetală, agățată de o cinzeacă de gin.

Leo e cel care pleacă în filmul ăsta, deci Tatum e cea care suspină. Sunt la început câteva scene de dragoste a căror filmare, desigur, n-o vedem. În momentul ăsta, noi trei suntem așezați pe o stâncă și ne uităm cum Leo și Tatum sunt filmați mergând pe plajă. Arthur întreabă:

– O să trebuiască să o sărute pe fata aia?

– Da, bietul de el, îi spun și îi pun un braț pe după umeri.

– Și o să te oftice? întreabă Bernadette, care poartă ochelari de soare și o pălărie moale, de parcă n-ar vrea să fie recunoscută, dar de fapt chiar vrea să fie băgată în seamă.

– Nu, nu cred. Ei bine, n-o să mă uit prea de aproape.

Un microbuz se oprește în spatele nostru și un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de hotel ne întreabă:

– Sunteți familia domnului Vance?

Are cu el o masă de picnic pregătită să fie așternută.

– Da, zice Arthur înainte să apuc să vorbesc.

Cineva de la *The Post* face rost de o fotografie cu noi doi privindu-i pe copii pornind înot din spatele unei bărci, în Milford Sound. Articolul titrează: MEGA CĂSĂTORIȚI. Există o inserție cu o fotografie mărită a mâinii mele stângi, ca să arate verigheta mamei lui Leo, iar articolul speculează că am avut o nuntă secretă. Leo le spune oamenilor

oferă o sub-fantezie de rezistență în fața sorții. Tipul pleacă și tipa e tristă, dar după aceea se gândește: „Hei, încă mai am brioșele, mai am prieteni și familie. O să fie bine". El se întoarce și o găsește aproape prosperând. Adică nu vine și o găsește în poziție fetală, agățată de o cinzeacă de gin.

Leo e cel care pleacă în filmul ăsta, deci Tatum e cea care suspină. Sunt la început câteva scene de dragoste a căror filmare, desigur, n-o vedem. În momentul ăsta, noi trei suntem așezați pe o stâncă și ne uităm cum Leo și Tatum sunt filmați mergând pe plajă. Arthur întreabă:

– O să trebuiască să o sărute pe fata aia?

– Da, bietul de el, îi spun și îi pun un braț pe după umeri.

– Și o să te oftice? întreabă Bernadette, care poartă ochelari de soare și o pălărie moale, de parcă n-ar vrea să fie recunoscută, dar de fapt chiar vrea să fie băgată în seamă.

– Nu, nu cred. Ei bine, n-o să mă uit prea de aproape.

Un microbuz se oprește în spatele nostru și un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de hotel ne întreabă:

– Sunteți familia domnului Vance?

Are cu el o masă de picnic pregătită să fie așternută.

– Da, zice Arthur înainte să apuc să vorbesc.

Cineva de la *The Post* face rost de o fotografie cu noi doi privindu-i pe copii pornind înot din spatele unei bărci, în Milford Sound. Articolul titrează: MEGA CĂSĂTORIȚI. Există o inserție cu o fotografie mărită a mâinii mele stângi, ca să arate verigheta mamei lui Leo, iar articolul speculează că am avut o nuntă secretă. Leo le spune oamenilor

responsabili cu publicitatea să nu răspundă, pentru că-i place ideea.

– Întâi și întâi, ne zice el la prânzul pe care-l luăm lângă piscina hotelului, suntem căsătoriți. Ne-am căsătorit pe verandă. Dar asta mai înseamnă și că putem avea o nuntă și nimeni n-o să ne deranjeze. Pentru că ei cred că nunta a fost deja.

– Șmecher, zice Arthur.

– Putem vorbi despre nuntă? Am idei, spune Bernadette.

Suntem la piscină, dar stăm într-o cabană care ne protejează atât de soare, cât și de trecătorii curioși. E la dispoziția noastră toată ziua, cu cremă de protecție solară, gustări și un bol cu orhidee. Doi bărbați în uniformă stau în picioare afară, ca să satisfacă orice sete sau toană care ar putea să apară. Sunt într-un costum de baie și în tunica mea albă preferată, însă în dimineața asta a sosit o cutie cu câteva tunici noi, mai bune, care au fost alese de stilista lui Weezie. Au franjuri și mărgele și sunt cumva incomode. Sper că nu-s o metaforă pentru viața aceasta în care intru.

Mă întreb dacă Ben știe de mine și Leo. Mă întreb dacă e într-un loc de pe lumea asta unde oamenii citesc *The Post*. Cum e posibil că m-am ales cu viața pe picior mare când eu am fost aceea care îl convingea că lucrurile mici contează? Am la dispoziție un bărbat care își spune majordom și care așteaptă la jumătate de metru distanță, gata să-mi împrospăteze paharul cu ice-tea, și trebuie să mărturisesc că îmi convine. Însă nu vreau să sfârșesc izolată de viața mea. Vreau să-mi aleg eu bananele și să privesc răsăritul de soare de pe veranda mea.

– Ce crezi, mamă?

Întreaga lor discuție despre nuntă a trecut pe lângă mine.

– Cred că vreau să mă căsătoresc cu Leo.

Leo îmi zâmbește.

– Ce ușurare! Discutăm despre locație.

Bernadette își prezintă ideea.

– Hai să închiriem un castel în Franța. La fel ca acela în care locuia Louis. Și toată lumea poate să stea acolo, iar nunta va fi în grădina din spate. Și o să-ți coafăm părul în sus, ca la o regină.

Fața îmi dezvăluie neliniștea.

– Mai era și altă opțiune?

– Eu zic să ne căsătorim pe pajiștea din fața casei de ceai, cu ușa larg deschisă, ca să putem vedea pădurea. Doar familia și prietenii cei mai apropiați, spune Leo, însă o vede pe Bernadette dându-și ochii peste cap. Și Bernie are control absolut asupra decorațiilor. Fără buget.

– Pot să aleg formația de muzică? întreabă Arthur.

– E ca și făcut.

Majordomul meu îmi ia farfuria și mi-o înlocuiește cu una pe care se află cel mai minunat fruct proaspăt pe care l-am văzut vreodată. Aș putea să am asta și o nuntă în curtea din spate, mă gândesc. Mă întreb care ar fi posibilitatea de a le avea pe toate.

CAPITOLUL 26

Ne căsătorim în iulie. Leo și Bernadette au angajat o echipă să creeze o boltă de lumini deasupra întregii pajiști din spate. Leo și Arthur sunt îmbrăcați în costume de in. Eu și Bernadette purtăm rochii simple, de vară, alese de Weezie. E foarte cald și în ultimul moment ne hotărâm să nu purtăm pantofi.

Nu e nevoie să adăugăm culoare – pădurea din spatele casei de ceai e o perdea în toate nuanțele de verde. Deasupra ei stă cerul senin de vară. Explozia albastră de hortensii încadrează ușa deschisă a casei de ceai, întâmpinându-mă pe culoar și încadrându-l perfect pe Leo în linia mea vizuală. Leo e aici în iulie. Și o să rămână aici pentru toate celelalte luni iulie după aceea. Ceva albastru[1], într-adevăr.

După ceremonie, ne mutăm în curtea din față, care a fost transformată cu mese iluminate cu lumânări, o trupă de muzică și un ring de dans. Cateringul a luat în stăpânire

[1] Albastrul reprezintă fidelitate și puritatea iubirii. Se presupune că o mireasă trebuie să aibă asupra ei ceva de împrumut și ceva albastru, pentru a fi protejată de deochi.

bucătăria și pridvorul, însă locul acesta încă arată a acasă. Copacii care înconjoară proprietatea degajă un aer de intimitate de care n-am simțit niciodată că aș avea nevoie înainte. Laurel Ridge ar putea fi locul perfect pentru ca o celebritate să se căsătorească.

Luke se ridică în picioare ca să toasteze despre cum l-am transformat pe fratele lui într-o persoană adevărată. Leo își dă ochii peste cap și mă strânge de mână.

– Mama era așa de mândră de tine! A încercat să nu se laude cu tine, dar nu se putea stăpâni, continuă el. Iar subiectul cu care s-ar fi lăudat cel mai tare ar fi fost exact familia asta în care te-ai strecurat.

Leo îmi ia mâna și mi-o sărută.

Nunta asta are un aer extraordinar de sărbătoare. Nu doar pentru că oamenii care ne înconjoară ne iubesc și vor să fim fericiți. E posibil să fie așa pentru că au văzut cum a fost când eram despărțiți și ne simțeam mizerabil. E posibil să fie așa și pentru că au trăit sau au văzut varianta de film a căsătoriei mele cu Ben. Luke și Jenn, Kate și Mickey. Până și domnul Mapleton pare să fie profund ușurat că până la urmă Leo s-a dovedit a fi un tip de treabă. Penny și Rick l-au făcut pe Leo să promită că vom veni la petrecerea lor albă anuală, în East Hampton. Domnul și doamna Sasaki au petrecut întreaga seară pe ringul de dans.

Weezie e amețită.

– Am întâlnit-o pe Nora anul trecut chiar aici, le spune ea părinților mei. Era îngrijorată că o să-i stricăm gazonul și avea dreptate. Și în tot timpul ăsta, se cocea treaba asta dintre ea și Leo.

Martin e aici cu Candy, care pare să fi revenit în rotație.

– Îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta. A fost ideea mea să filmăm aici. L-am adus pe Leo chiar la ușa ei și l-am lăsat să doarmă pe gazonul ei.

Adorm în patul meu cu Leo, pentru că e soțul meu și chestia e legitimă acum. Stăm întinși la fel de aproape ca în patul din casa de ceai. Am două gânduri de care nu pot scăpa. Primul e că ringul ăla de dans o să-mi distrugă gazonul în vara asta. Și al doilea e că lucrurile cele mai bune revin. Câteodată, imediat după reclame, alteori durează ceva mai mult. Însă timpul și soarele aduc creștere, iar viața se petrece exact așa cum e dat.

– Dormi? îmi șoptește soțul meu la ureche.

– Nu, zic eu deși alunec în somn.

– Am un rol pentru Arthur într-un film pe care mă gândesc să-l fac la toamnă. Ar juca rolul fiului meu.

– Unde?

– În Anglia.

Nimic nu e cum am planificat și mă îndrept cu viteză spre un viitor pe care încă nu-l pot vedea. Viața care imită arta, care imită viața, care imită arta.

– Hai să vorbim despre asta mâine, la răsărit, zic eu.

MULȚUMIRI

În discursul ei improvizat, Nora spune că e recunoscătoare că povestea ei a fost primită și cultivată de oameni atât de talentați. Știu exact cum se simte. Inima mea e plină de mulțumiri pentru agenta mea, Marly Rusoff, pentru entuziasmul ei imediat și răbdător pentru cartea aceasta. Nu m-aș fi putut afla pe mâini mai bune sau mai grijulii. A fost o aventură palpitantă să lucrez cu redactoarea Tara Singh Carlson. Mulțumesc, Tara, pentru privirea ta de laser asupra acestei cărți și pentru că ai fost atât de bună cu mine pe parcursul fiecărui pas făcut. Îi mulțumesc lui Sally Kim pentru că mi-a dăruit oportunitatea de a împărtăși această carte cu lumea întreagă și tuturor celor de la G.P. Putnam's Sons pentru că au făcu posibil acest lucru, în special îndelung răbdătoarei Ashley Di Dio.

Le mulțumesc dragilor mei prieteni întru scris, care mi-au spus că această carte promite încă de când era în stadiul de început – Lynda Cohen Loigman, Karen Dukess și Steve Lewis. Fără voi cartea asta ar fi tot un document

Word de o sută de pagini și o sclipire în ochii mei. O spun pentru a mia oară, nu există nimic care să întruchipeze mai bine spiritul de generozitate decât autorii care își fac timp pentru munca altor autori.

Le mulțumesc în mod special copiilor mei atât de maturi, Dain, Tommy și Quinn, care au citit o variantă de început a acestei cărți sub constrângere și pe bani. Comentariile voastre scrise, onestitatea și interesul față de acest proces au fost de fapt partea mea preferată din acest proiect. Și ție, Tom, personajul principal din povestea mea preferată de dragoste, îți mulțumesc pentru încrederea tăcută în mine și pentru că ai citit cartea pe gratis.

În colecția Blue Moon
au apărut:

Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soția pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respirație în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopții*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Jan Eliasberg, *Războiul lui Hannah*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiți*
Ellen Alpsten, *Țarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei și a războiului*
Pam Jenoff, *Iubita comandantului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*

Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*
Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*
Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni și Margot*
Nicholas Sparks, *Dragă John*
Tracy Rees, *Misterul fetei de zăpadă*
Trish Doller, *În derivă*
Jojo Moyes, *Dans în arenă*
Santa Montefiore, *Farul cu secrete*
Lucinda Riley, *Sora lună. Povestea lui Tiggy*
Kristin Hannah, *Un moment magic*
Pam Jenoff, *Soția diplomatului*
Emily Henry, *Două cărți și o vacanță*
Kristin Harmel, *Ultima geană de lumină*
Eva Carter, *Inimă salvată*
Lucinda Riley, *Fata de pe stâncă*
Mary Ellen Taylor, *Parfumul dulce al verii*
Nicholas Sparks, *Mesaj de departe*
Gill Paul, *Jackie și Maria*
Madeline Martin, *Ultima librărie din Londra*
Jane Coverdale, *Grădina cu iasomie*
Martha Hall Kelly, *Florile soarelui*
Pam Jenoff, *Fiica ambasadorului*
Beth O'leary, *Schimb de vieți*
Susan Meissner, *Flori aurii de toamnă*
Leila Meacham, *Somerset*
Nicholas Sparks, *Dorința*

Jenny Ashcroft, *Insula de la răsărit*
Santa Montefiore, *Florile uitării*
Kate Quinn, *Nume de cod: Trandafirul*
Nina George, *Cântec sub clar de lună*
Ali Hazelwood, *Ipoteza iubirii*
Kristin Hannah, *Țărmuri îndepărtate*
Kristin Harmel, *Cartea copiilor pierduți*
Mary Ellen Taylor, *Conacul cu amintiri*
Renée Rosen, *Cele două grații*
Lucinda Riley, *Sora soare. Povestea Electrei*
Lisa Scottoline, *Dragoste eternă*
Kristin Hannah, *Din nou acasă*
Kelly Rimmer, *Cuvinte nerostite*
Roxanne Veletzos, *Vara noastră de demult*
Barbara Davis, *Secrete din trecut*
Kristin Hannah, *Cascada îngerilor*
Santa Montefiore, *Necunoscuta din Paris*
Renée Rosen, *O vară la New York*
Lucinda Riley, *Sora pierdută*
Tracy Rees, *Timpul soarelui*
Santa Montefiore, *Ultima călătorie*
Bruno Combes, *Partea îngerilor*
Kristin Harmel, *Pădurea stelelor ce pier*
Pam Jenoff, *Tot ce am iubit*
Susan Meissner, *Secrete pentru o viață*
Ella Carey, *O viață secretă*
Emily Henry, *Întâlniri în vacanță*

Kayte Nunn, *Scrisori din trecut*
Kelly Rimmer, *Adevăruri ascunse*
Joanna Goodman, *Căminul fetelor orfane*
Rhys Bowen, *Fiicele războiului*
Pam Jenoff, *Fata cu stea albastră*
Lucinda Riley, *Scrisoarea de dragoste*
Kristin Harmel, *Locul visurilor noastre*
Diane Chamberlain, *Orășelul minciunilor*
Jade Beer, *Ultima rochie de la Paris*
Megan Chance, *Ruinele splendorii*
Santa Montefiore, *Aici și acum*
Ali Hazelwood, *Cu dragostea în minte*
Lucinda Riley, *O aventură italiană*
Mary Ellen Taylor, *Primăvară târzie*
Kristin Hannah, *Magie între două lumi*
Ella Carey, *Castelul de lângă lac*
Emily Henry, *Iubire ca la carte*
Judithe Little, *Surorile Chanel*
Ashley Poston, *Dragostea n-a murit*
Emiko Jean, *Mika în viața reală*
Tracy Rees, *Conacul Silvermoor*
Nicholas Sparks, *Tărâmul minunilor*
Santa Montefiore, *Orizonturi îndepărtate*
Lucinda Riley, Harry Whittaker, *Atlas. Povestea lui Pa Salt*
Ali Hazelwood, *Teoria iubirii*
Christina Lauren, *Suflet sălbatic*
Mary Bly, *Lizzie și Dante*

ALTE CĂRȚI
DIN COLECȚIA

BLUE MOON

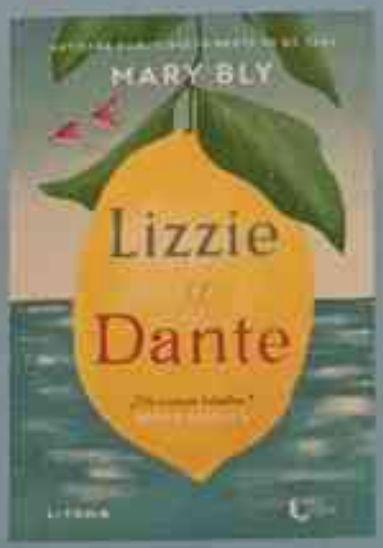

www.litera.ro

Sunt mai multe feluri de a scrie o poveste de dragoste.

Nora Hamilton cunoaște formula iubirii mai bine decât oricine. Asta este meseria ei, ca autoare de scenarii pentru un canal de filme romantice. Dar când soțul ei pleacă de acasă, părăsindu-i pe ea și pe cei doi copii, Nora transformă eșecul căsniciei sale în bani, scriind cel mai bun scenariu al ei, *Casa de ceai*. Nimeni nu este mai surprins decât ea atunci când scenariul este cumpărat pentru marele ecran, iar casa ei veche de o sută de ani este aleasă ca loc de filmare. Și cum cel mai sexy bărbat din lume, Leo Vance, este distribuit în rolul indolentului său soț, viața Norei nu va mai fi niciodată aceeași.

În dimineața de după încheierea filmărilor și plecarea echipei, Nora îl găsește pe Leo pe veranda ei cu o sticlă de tequila pe jumătate golită și cu o propunere: să-i dea o mie de dolari pe zi ca să locuiască o săptămână în casa de ceai. Nu numai că cei șapte mii de dolari ar ajuta-o enorm pe Nora, dar el pare să aibă cu adevărat nevoie de acest refugiu.

Plină de căldură, de spirit și înțelepciune, *Când viața bate filmul* este cel mai convingător gen de poveste de dragoste, genul real, în care iubirea este complicată de muncă, de copii și de bagajul emoțional care s-a adunat. Pentru Nora și Leo, acest fel de dragoste este mai cuprinzător decât se poate exprima pe marele ecran.

„O carte inteligentă, proaspătă și romantică, plină de umor și căldură. N-am putut să o las din mână."
Beth O'Leary

„*Când viața bate filmul* e o adevărată încântare. Fermecătoare, amuzantă, înălțătoare și realmente captivantă."
Elin Hilderbrand

„Un carusel ingenios și emoționant, care se dovedește o adevărată surpriză."
People

Tradiție din 1989

voxa
audiobooks